Rostocker Dokumentenserver
Dieses Werk wurde Ihnen durch die Universitätsbibliothek Rostock zum Download bereitgestellt.
Für Fragen und Hinweise wenden Sie sich bitte an: digibib.ub@uni-rostock.de .
Das PDF wurde erstellt am: 29.09.2026, 01:58 Uhr.

Philipp Melanchthon

GRAM-||MATICAE GRAE||CAE INSTITV-||tiones integrae, à Philippo Me-||lancht. conscriptae, atq[ue] plu||ribus in locis auctae.|| ... ||

Apud sanctam Ro. Coloniam: apud Eucharium Ceruicornu[m], nono calen. Iulij anni M.D.XXV.

https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946

Druck Freier Zugang PUBLIC DOMAIN

Cc-26 a
bestrahlt '98

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0002

Ex
Bibliotheca
Academiae
Rostochiensis

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1984126946/phys_0003

GRAMMATICAE GRAECAE INSTITUTIONES integræ, à Philippo Melancht. conscriptæ, atq; pluribus in locis auctæ.

Nicol. Gerbellius.

Hoc credo quondam, ut callerent græca, libello
Calliopen comites erudijsse suas.

Apud sanctam Ro. Coloniam.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0005

LATA FVIT REGIO QVAE Græciæ noīe quondā cēsa est. Itaq; & oīs generis disciplinarū plurimos scriptores habuit. Fuit ergo & multiplex loquendi ratio alijs partibus. Ea loquendi proprietas διάλεκτος à Quintiliano nūcupatur. Discrepant dialecti cum grammaticis inflexionibus, trāsitu literarū, uarietate tonoru, tum filo orationis, quod genuinum cuiq; Græciæ parti hūd raro deprehendet qui sit acri iudicio. Quis enī Syrā oratione ab Attica nō internoscat? etiā si Atticis cœpit uti Syria figuris. Sed de hoc alio loco agetur, hic grāmaticos uariatarū διάλεκτων modos obserua, Attica, cuius usus in regione Attica fuit, ea est elegātissima, ut θάλαττα pro θάλασσα. Hac sunt usi qui Athenis floruere, Demosthenes, Aristophanes & cæteri. Ionica proxia Atthidi, ut πρόξος ὄυξος. Hac Homerus maxime usus ē. Aeolica Ionibus proxima, ut pro λαβεῖν λαβῆν. Dorica Sicula est, Italiæ proxima, Theocrito familiaris, η in α mutat, φήμη φάμα, id quod & latini solemus cum græca usurpamus, quippe Doribus uicini. Qui sermo communis omnibus est, lingua cōmunis dicitur, perinde ut apud nos est aliqua ratio loquendi cōmunis Sueuis, Boijs, Vbijs, singulis tamen sui sunt idiotismi.

Bibliotheca Academiae Rostochiensis

PHILIP.

PVSMELAN

CHTHON

studioso lectori S.

EMPER OPTA ui libellos quos de ratiõe græcæ grãmaticæ quõdã edidi, perire: quippe ꝙs cõ scripsimus, & pueri ferè, et pueris, quos illo tempore priuatim docebamus. Et perissent illi quidem, ut digni erant, nisi me denuo ineptire coegisset chalcotypus, & ueteres ruinas instaurare. Alioqui quod ad scholas meas attinet, uti potuissem uel Vrbano, uel Oecolampadio. Recognouimus omnia, plera que immutauimus, & auximus ad iustæ grãmaticæ modũ, ne nõ satisfieret chalcotypis. Tu quisqs es lector, operam nostram boni consule, quem ad græca studia qualicunq; exemplo adhortari uoluimus. Vale. Vuitembergæ in saxonib.

DE LITERIS Græcorum.

LITERAE SVNT

α. β. γ. δ. ε. ζ. η. θ. ι. κ. λ. μ. ν. ξ. ο. π. ρ. σ. τ. υ. φ. χ. ψ. ω. In his uocales ſeptē. α ε η ι ο υ ω. Ex qbus diphthōgi cōnectuntur. Propriæ αι αυ ει ηυ οι ου, quas proprias uocamus, ꝙ poſtulet eas naturalis pronuntiatio. Neꝙ em̄ αι pronuntiarunt ueteres Græci e, ut ſolemus hodie, ſed αι cōfuſo ſono α & ι. Perinde atꝙ germanica lingua diphthongos adhuc integre efferimus. Sic de ει & οι iudicabis: nā αυ & ηυ & ϒ diſcriminatim efferunt̄, nec cū aliis literis aut diphthongis confunduntur.

Impropriæ diphthōgi ᾳ ῃ ῳ, quas uocamus improprias, ꝙ pronūtiatio naturalis ipſas nō reꝙrat. Neꝙ em̄ aliter ᾳ at ꝙ α ſimplex uocalis effert̄. Nā grāmatici ſignificaturi alicubi diphthōgorū mutationes, aut in diphthongis alterius literæ eliſionem, has diphthōgos cōmenti ſunt, ut ſicubi ex αι fit α aut η, ut crebro ſolet, iota eliſa: ſolēt eam Græci ſubſcribere, ne pueri ignorent diphthongū in ea ſyllaba deſiderari. Planeꝙ grāmaticū

inuentũ est impropria diphthongus, & ad ꝓnuntiationẽ nihil ꝓtinens. Ideo nec in ueterũ libris inuenias scribi diphthõgos improprias.

Sũt & ωυ & ηυ, quæ factæ sunt ex ου & ευ. Nam crebro solent mutari breues lr̃æ in longas, ο in ω, α uel ε in η. Et eas mutatiões obseruet diligenter qui græcari uolet. Obseruet idem & in cõsonantibus, q̃ cũ quibus cognatæ sint, atq; adeo quæ ĩ q̃s mutari possint. Neq; em̃ singulæ in singulas trãseunt, sed cognatæ tm̃ in cognatas, ut ν in μ, κ in χ, π in φ, τ in ϑ &c. Reliq̃ q̃ ad cognoscendas lr̃as ptinẽt, require ex elementalibus libellis, qui iam ubiq; manibus puerorum teruntur.

PROSODIA.

ꝓσῳδία, accentus (nã id significat græca uox ꝓσ ad, ᾠδή carmen) est ratio pronuntiandi.

Syllabæ accidẽs, alia em̃ breuis est, alia longa, dein acuta, uel grauis, uel inflexa. Accidũt ergo syllabæ ꝓσῳδίαι: (&c.

μακρὰ ¬ ὀξεῖα ´

βραχεῖα ˘ βαρεῖα `

3

Tempus longum	–	ἦχως
Tempus breue	∪	θέος
Tonus	Acutus	θεός
	Grauis	θεὸς
	Inflexus	θεῦ
Spiritus asper	῾	ἑλένη
Spiritus tenuis	᾽	ἔρως

Alij syllabæ accidentib. passiones annumerãt lectionis adminicula, ad pũcta proprie ptinẽt. Sunt aũt ἀπόστροφος auersio ’ supra extremũ dictionis in fine elisa uocali ponitur: estq; ἀπόστροφος signũ elisæ uocalis, ut κῦρι᾽ ἐλέησον, pro κύριε ἐλέησον. In poematis sæpe initium dictionis occupat, ut est Callimachi hoc: ὦ παλλὼ παυλὰ φαείνεις, ἀλλ᾽ ὅ, τις ἐσθλός, p ἀπόλλωμα Apollo nõ cuiuis appare:, sed bono. ὑφέν subunio ‿ syllabarũ cõtrahendarũ nota, qui ‿ cunq; ὑπερδίασολή, sub extrema dictione ponit, dictionem alterã ab altera diducens, μιᾷ ἡμέρᾳ, ἄγαμαι. Vsus passionũ sæpe ad discernẽdas homonymas uoces confert, ὅ, τι ab ὅς τις, ὅτι q̃niã &c.

Primũ syllabæ accidẽs tps est, nec eñ

ulla ſyllaba tono efferẽ, niſi p rõne tpis. Atq; ideo ſunt tpa, pinde ac fulcra q̃dã tonorum, q̃ illi natura in ſyllabis priora requirunt. Itaq; ſpectabit doctus grãmaticus primũ quanta ſit ſyllaba, longá ne an breuis, lõgam dinoſces aut longa uocali η ω, aut diphthongo αι̃νεδ, quæ oẽs longæ ſunt, aut poſitione, ἄρχος, ἄξιος. Breuem, breui uocali ε ο, θεός. Mediam autoritate, nõ uocali. Nã & ſi mediæ ſint uocales, tñ ea eſt uis illarum, ut in conſtitutione ſyllabarũ aut longæ ſint, ut ῥέος, aut breues, ut φίλος. Autoritate mediam arbitrabere, nã & quæ breuẽ natura uocalem habet, nõnunq̃ extenditur, ut apd Homerũ μέλος. Prudens hoc loco multas poematũ figuras omitto, ut pro ὁδός ὀυδός. Sic latinus pro opilio upilio, pro trahedæ ſyllabæ gra. Interim puer grãmales pſodiæ regulas ediſcat: de uocali an uocalem, de deriuatis, & ſimiles, quibus adeo refertæ ſunt grãmaticorum omniũ chartæ, ut non habeant plures Athenæ προσῳδολογε noctuas.

De tonis.

Difficile iudicium tonorũ eſt, partim

q̃ res non perinde latinis ueteribus frequens hodie ferè negligat, partim q̃ & apd' græcos uideat usu q̃ regulis magis ꝓbari. Vetustissimi græcor̃ nullos apices scripserũt, ut est in antiqs qbusdã in scriptionibus cernere, & confirmat Politianus. Postera ætas grãmaticorum attib' exercita hæc literis adiũxit ἐπισύλλαβα, quasi notas pronuntiationis. Habitusq̃ tum qui ea cõtemneret, non sat politus. Vellem & latinis par diligentia in obseruandis tonis fuisset, nec dubito quin mãsisset integrior superioribus seculis ratio loquẽdi. Sed ad institutũ, ut poterit simplicissime, καὶ ἀμαδέστερον, fieri de tonis græcorum regulas præscribã, quatenus res patitur, profuturas etiam Latinis.

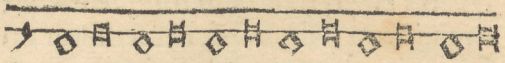
Acutus
Τόνοι ἓξ Grauis
Circunflexus

PRIMA REGVLA.

Syllabarum tempora paucis attigimus, insequitur tonus uelut comes tpis. Nec idem syllabæ accidens est tps q̃d tonus, ut in corpore aliud est magnitudo, aliud

color, ita in syllaba aliud tpis ratione uenit, aliud toni. Deinde & quæ cuiqꝫ appellationes cõueniũt, inter se dissidẽt. Tempori longũ, breue, produci, corripi attribuimus. Tono acutum, graue, inflexum. Errabis, si idem dixeris longũ & acutum, graue ac breue, aut si quid aliud est hmõi. Longius hæc oportet agam, ꝙ uulgꝰ grãmaticorũ inepte in hac re uersetur. Non oẽs longæ acutæ sunt, Virgilius Vir, longa est, non acuta: ἀριστοτέλης ꝙ longa est, non acuta. Nec oẽs acutæ sunt longæ. Virgilius gi acuitur etiã si breuis syllaba: sic ἀριστοτέλης, ὠριγένης, τέγε acuũtur, etiã si breues syllabæ. Plerũqꝫ latini homines philosophia i acuta dicimus, ita theologia, prosodia, non ꝙ cẽseamus i longũ esse, sed qđ acuat, atqꝫ id solitum isto pronuntiari modo, non latino, sed græco. Græcæ sunt dictiões, nec adeo Romanis attritæ linguis, ut exuerint genuinum tonum. Fecit uulgus Romanum historia comœdia tragœdia, latino tono leuigatis syllabis. At philosophia & quædam similes uoculæ, doctis

manſere ut hoſpites externæq́, non latinæ, ergo et græcos tonos cuſtodiũt. Cur nõ proſœdiã dicimus ut comœdiam, qñ cogis latie me ꝓſõdia dicere? Altera uox uulgo Romão detrita, quaſi Romana facta eſt. Altera in ſcholis doctorũ hominum, ut græca delituit. Igitur recte dices philoſophia theologia, quamuis nõ latine. Egregia ſententia Quintiliani eſt quæ huc ſpectat, qui græcam figuram ſequi mallet, non latine quidẽ, ſed citra reprehenſionem loquetur. Aſſueuerunt latini homines, & pleriſq́ aliꝭ græciſmis ut paráclitus, qui num recte efferantur, uides. Nec enim ⁊ in i latinorum tranſit, ſed e obliquũ. Habes nõ male dici philoſophia, ſed græce, nec longũ eſſe i, ſed acutum. Id quod ſexcẽtis uerſibus quidã probare conant, rẽ minime dubiã, indoctis etiã. Interim & hoc uelim obſerues, metri menſurã tꝑs eſſe nõ tonum, puto aũt metri mẽſuram, ſcanſionem, ea eſt in temporibus.

Aman ti' ir' amoris integrati' est.

Quid quisq; tonorum possit.

Acutus, est syllabæ eleuatio, dóminus Philíppus. Grauis, est cõmunis dictionis tenor, earum uidelicet syllabarum, quæ nec acuto, nec circunflexo ꝓnunti antur tractu, dominus. Circunflexus, etiam si eleuare syllabam uideatur, tamẽ proprie non eleuat, sed tardat: ideoq; arcu, quasi mollioris pronuntiationis notula scribitur. Discant ergo pueri, quatenus fieri potest, aliquod pronuntiando discrimen, θεός θεῷ εἶχές καλῶς καλός.

VSVS TONORVM.

Quæsitus qui dictionis tenor? aut acuto respondẽ, aut circunflexo efferendã. Sũt em̃ hi principales duo toni, & qui syllabis inscribunt. Acutus. Loca possident, ultimã, penultimã, antepenultimã, θεός, ὠρηγένης, πάνλητος.

Circunflexus. Locis est ultima, θεῦ, penultima, σῶμα. Grauis, Omnibus

syllabis est, q̃ nullo alio tono acuto aut circunflexo insigniunt, nec scribitur un q̃ sua uice, dóminus, minus graues sunt, nullis insignitæ tonis. Deiñ uero cum in postremis syllabis aliqñ scribitur. θεὸς ἄν-μῶν, non est genuinus, sed adscititius syllabæ, id quod posthac cõmonebimus.

Prima regula.

Nulla nec latinis, nec græcis dictio duo bꝰ principalibus est insignita tonis è sui natura. Sed ad hunc encliticæ particulæ tonus in finem superioris uocis reflectitur, id quod citra uocis eius naturam fit.

Dóminus Dóminusq̃
Octauiânus Octauiânusq̃
τηλεμαχοσ τηλεμαχοσε
σῶμα σώματε

τηλεμάχοτε nec mos est & in ultimã acutũ aliũ constituere. Hoc loco admonendi sunt pueri, ut & latina & græca aptius legãt, ne naturalẽ dictionis tonũ omino negligant, si qñ duo in dictionẽ incidunt toni. Alter proprius ac natiuus, alter accessorius, ὁ ἐγκλιτικός. Sed ita pronuntiẽt, ut & suauiori sono natiuum, &

tractu suo accessorium dignentur.

Dóminusq; τκ λέ μα χός τε

Regulæ speciales de tonis.

Ex syllabis aliæ sunt longæ, aliæ breues, id quod suprà admonui. Iã & dictionũ aliæ sunt monosyllabæ, aliæ dissyllabæ, aliæ πολυσυλλαβαι.

Omnis monosyllaba aut est
- Breuis βρᾶχὺς μέν.
- Longa
  - Positiõe, et acuitur, ut ἅλς, φλέξ.
  - Vocali seu diphthõgo nõ cõtracta, & acuit, ut χθών φλέψ χείρ
  - Vocali seu diphthõgo cõtracta, et inflectitur, ut νοῦς à νόος, φῶς à φάος.

Item μῦς &c.

Sat fuerit hæc de monosyllabis pcipisse. Cæterq; te inhortor, ne frigide monosyllaba tractes, q̃ uel differentiæ uel ἐγκλισεως causa uariantur. ὦ ὢ ᾖ ᾗ ᾕ ᾖ ᾗ. Articuli p sese patebũt, itẽ ppositiones, &c.

De dissyllabis ac polysyllabis.

Ab ultimæ syllabæ tpe græci toni iudicium est, sic à penultimæ tpe latinus uestigat tonũ. Proinde semp inspicies ultimam quæ acuta erit, Si finiet

εύς, ut βασιλεύς.

ώ nominum, ut Ἀπφώ.

ίς patronymicorum, ut Νεσσείς.

άς patronymicorum, ut Ἰλιάς.

κός adiectiuorum, ut κακός.

τός uerbalium adiectiuorũ simplicium, ut χρίστός.

μός uerbalium substantiuorum simplicium, ut λογισμός.

τής uerbalium substantiuorum simplicium, ut ποιητής.

τής uerbalium substantiuorum simplicium, ut σωτής.

ή uerbalium substantiuorũ, ut γραφή.

Adde his pleraq; in ις quintæ declinationis, ut ἀκρίς locusta. Item in ξος & λος & ης adiectiuorũ, declinationis primæ contractorũ. Adeoq; familiaris tonus est acutus, ultimis nominũ deriuatiuorũ, ut θεός à θεάω contemplor: atq; hæc usu dep

hendes, regulis complecti nemo sane poterit.

SECVNDA.

Recti in ος acutus manet & in accusatiuis & uocatiuis omnibus. Sic fœminina, sic neutra terminationē arbitrabere.

λευκός λευκόν. λευκή λευκήν.

TERTIA.

Quorꝝ nominatiui acuti sunt, eorꝝ ultimas in oīb⁹ genitiuis ac dtīs inflectes.

λευκός λευκοῦ. θεός θεοῦ.

Ita fit et in nōibus uerbalib⁹ in της, ut ποιητής ποιητοῦ. Aliarꝝ terminationum obliquos declinando disces.

De polysyllabis.

In polysyllaba, cuius ultima est longa, modo nō cadat in priorē regulā, ut ἀληθής, penultima acuit, ὠριγένης, ἀριστοτέλης, φιλοσοφία, θεολογία, ἐλένη, tolle deriuata & differentias γλυκεῖ ἐλαιῶν.

SECVNDA.

In polysyllaba, cuius ultima est breuis, penultima lōga (deme cōtractiones, ut ποιοῦμεν) acuit antep. ut ἄνθρωπος πλάκλητος διώκησις ἐλένσομ. Ergo est alia toni græci, alia latini rō, ludicium latini

est è penultima, sic em̃ illoꝝ grãmatici, penultima longa accentus est in eadem. Quare dices latine paraclét⁹ diocésis, græce parácletus dióceſis? Quid em̃ refert græce dicas an latine? mõ nõ male.

TERTIA.

At si oẽs breues sunt in polysyllaba, acutus est in antepe. ἔλεγον, ἔλεος.

De dissyllaborum acutis.

Vtraq; breui acutus est priori.

λόγον τύπος ὄνον.

Nota deriuata θεός, σοφός.

Secunda.

Vtraq; longa prior acuitur, ἄρκτος, τύπτω, ὄκνος. Tolle regulæ supioris exẽpl. λῶκος.

Tertia.

Prior positu longa, breui sequente acuitur. ἄρτος ὄκνον μάνυς μάρτυς.

Deriuatiuorum cohors tollatur, χρισός.

Prior breuis longa sequente, acuitur, λέγω τύπτω ἄβαξ. Differentia.

θέα,

Item deriuata χιτών.

θεά

Quo te loco rursus admoneo regulæ su

prà positæ de obliquis, θεός θεῦ θεῷ, θεᾷ θεᾶς θεᾷ. Quinta.

Monosyllabæ acutæ, obliquus dissyllabus posteriorem acuit, φρήν φρενός, λίψ λιβός, θής θητός.

DE GRAVI SEV SYLlabico tono.

Grauis tonus est communis pronuntiationis tenor, his syllabis q̃ nec sunt acutæ, nec inflexæ, philosophia sola i acuit, reliquæ syllabæ graues sunt. Deforme fuerit fortasse tot apices singulis syllab. inscribere, præsertim nihil p̃ter cõmunem pnuntiandi modũ designantes. Ideo suã fungẽs uicem, nunq̃ scribit. Aliq̃ uero in solis ultimis pro acuto scribitur, cõsequentiæ causa in legendo, & q̃si cohæretiæ. Quis em̃ nõ audiat lubentius πατὴρ ἡμῶν quàm πατὴρ ἡμῶν asperitate acuti, q̃si segregatam uim sententiæ ac mutilã. μάθοιμι ἔγωγε διδάσκω. ἔγωγε διδάσκω μουσικήν.

Sed de grauí disputantibus, occurrũt particulæ q̃dam differentiæ causa grauẽ acuto non mutantes, nec econtrà, τίς quí

dam, τίς quis? inter quæ duo facile inter-
noſces, cũ aliis adhærent dictionibus, τίς
quidã encliticon eſt, τίς quis? non eſt en
cliticon. Obiit de enclinomenis hic nota.

NOMEN INFLE
ctit ſupra ſe tonum.

Ἄκουσά γέ νυ, id eſt, audiui quoſdam.

Articulus pro τίς uſurpatus.

Verba. δέδωκάτω δέδωκάμεν. φιλόσοφός εἰμι. ἐγὼ φημι.

Pronomina monoſyllaba δέδωκάς μοι δίδωμί σοι ἀργύριον & σφίσί.

Aduerbia πῶτε πῶς, & enclitica hæc
ab interrogatiuis ποτὲ πῶς diſtingues.

Coniunctiones γαρ τε. Plerique grãma-
ticorum longo examine iſthæc p ſpõdaï
cas, trochaicas, iambicas, dactylicas dicti
ones ueſtigant, nos ea aliis locis agem⁹.

DE CIRCVNFLEXO

Prima.

Nunq̃ eſt in ſyllaba breui circunflexio.

Secunda.

Nunquam eſt in ſyllaba poſitiõe longa
circũflexio, ni eã contractio excuſet. Ali
cubi & liquidæ in cauſa ſunt, cur in poſi

tione longam incidat circũflexus. Nam ut circũflexus mollis natura ton⁹ est, ita molles literæ liquidæ, ut γ, μ, μάλλον.

Tertia.

Vltima, si qua inflectitur, certiore regula q̃ sit quæ declinando coniugãdoq; sese offeret, describi non poterit.

ποιέω ποιῶ.

Isthic & de polysyllabon circũflexione quæ est in penultimis, agetur.

ποιοῦμεν.

Neq; certius quidq̃ de circũflexo doceo, quàm q̃ aliq̃ties iam admonui, esse circunflexũ familiarem contractis, ἰησοῦς.

Quarta.

Penultima, in dissyllaba priore natura longa, posteriore breui circunflectitur. χῆμα, χῆσις. Atq; hac regula mihi de dissyllaba tantũ agitur, aũdet ẽtur.

QVAE COMMVNES

hasce regulas προσωδίῶν turbent. Adnotabo capita in quæ referes, sicubi uariãt toni à regulis ijs, q̃s præscripsim⁹.

ἴδίωμα. Linguæ proprietas.

Atticus regulam de acuenda penul. si ul

tima sit longa, non seruat in nominum q̃ rundam flexu.

μελέλεως, χρύσεως, ἑρμόλεως, ἡνέσεως. προπαίον cõe, iuxta regulã suprà, προπαῖ ον atticum est. Quanq̃ hoc ꝓprie analogi cõ est, è denominatiui formula, τοῦ acuti in αῖ circũflexum. Nec eñ facile transfertur tonus qui in ultima dictione fuit. πρόπη hinc nõ translato tono, sed inflexo propter sequentẽ breuem προπαῖον.

καλῶς, σοφῶς cõmuniter aduerbia sunt, ut infrà dicetur, à καλῶν, σοφῶν. Nam à genitiuis aduerbia hoc modo formãtur, q̃re & ijdẽ toni manent. Dores κάλως, σόφως faciunt. φιλόσοφος commune, dorícum φιλοσόφως. Si lubet huc pro uarietate dialecton collige lr̃arũ passiones, q̃bus mutatis sæpe & ꝓsodiæ mutantur. Ἀχιλλεύς coĩter, ἀχιλλῆος ionice, μόνος μοῦνος.

COMPOSITIO.

Quæ fines deriuata acuunt, composita tonum transferunt.

σοφός φιλόσοφος. βροτός ἄμβροτος. λογισμός συλλόγιμος. λεκτός διάλεκτος σκοπός ἐπίσκοπος. γνωσός σύγνωστος.

Memineris quæso huius capitis accurate, nullo em̃ prorsum alio modo crebri² toni transferuntur. Variat itẽ compositio tonum, ut cũ ỳbale dissyllabon breue, nomini cõponitur. τόκ῾ partus, à τίκτω θεοτόκ῾. πολυπλόκος, à πλέκω. Homer² πολυπλόκ῾ νόος dixit, id est, uafer animus. λόγος, θεολόγ῾. Atq; id de breuibus, longorum alia est ratio. At q; in talib² si sit tonus in penultimis actiue significant: passiue, cum est in antepenultimis, ut θεότοκ῾. i. genit² à deo, θεοτόκος, id est pariens deum.

ABSCISIO ἀποκοπή.

Tonum integræ dictionis nõ mutat, manetq; rescisæ dictionis syllabæ is tonus qui fuit integræ, etiã temporũ repugnante lege. ἀκοδέμονα pro ἀκόδεμον, ioni cũ infinitiuũ est, & Homero pq̃ frequẽs, abscisim ἀκοδέμον dicit. An non hanc syllabam lex, huic repugnat tono? sed huic apocopes regulæ seruies. Idẽ fit in his, quæ paragogis pferuntur, ut καλοῖς καλοῖσι, ἀνδρώποις ἀνδρώποισι.

TRANSPOSITIO.

Præpositionum tonos traducit, ὑπὲρ οὐσίας πέρι, cum pro regula dicas περὶ οὐσίας. Demũ obseruet puer differentias, quæ sæpe suprà memini θεὰ, θεᾶ. Item, ut quidam nominũ ὀξυβαρέων casus flectendo à superiorib⁹ regulis aberrent. Hoc eñ uelut auctarium psodiæ libuit adiungere:

οἶ noĩm tertiæ declĩ.	breuiũ tonis cẽsent ἄνδρωπι.
ᾶ noĩm secũdæ infle.	etiãsi lõga sint μᾶσσα.
α ὀξυβαρὲς passiuorũ	tempora. τύπτομαι.

Item q in fine tonus est, declinãdo in eadem syllaba manet, παλλάς παλλάδος, εὐσεβὴς εὐσεβέος, ἱλεὼς ἱλεῶτος. Sic est in diminutiuis q̃busdam θεὸς θεοί θεοῖσι, ab ijs deriuata q̃ ultimæ acuuntur. Item declinationis uariatæ, uariati tonũ θαλῆς primæ, θάλητος quintæ. Item modo totum mutari, εἶπε indicatiuũ est, εἰπὲ impatiñ. Collige huc similia, mihi sat uidebar capita, obseruandíq rationem indicare.

DE SPIRITIBVS.

Multo negocio Chœroboscus tractauit spũs, tu paucis accipe quæ ad rẽ com

modũ ue attinent. Prima.

Spiritibus utimur in solis eaꝝ dictionũ initijs, q̃ uocalia sunt, ἕρως ὁδός, υ semper aspiratur. Secunda.

Ex cõsonantibꝰ sola ῥ, initio dictiõis aspiratur: in medio si duo sunt ῥῥ, alterꝝ tenui, alterꝝ aspiratione signabis, ῥωμη, πῤῥημα. Hæc de ꝓsodia. Vestrũ erit & opam meã boni facere ac æqui, et frequẽtes, ne frustratꝰ uidear studio meo, regulis adscisc̃ere usu linguæ aceruos exẽplorum. ETYMOLOGIA.

ETymi ratio est. Etymum ꝓprietas ẽ dictionis. Dictionũ aliæ sunt, Articulus, Nomen, Verbum, Participiũ, Pronomẽ, Aduerbiũ, Coniunctio, Præpositio. ARTICVLVS.

Ἄρθρον Græci ab ἀρτάω deriuant, autore Manuele Moscopolo, ꝙ hoc orationis membra cohæreant, nominũ casus ac gña internoscãtur. Minuta sermonis particula, sed quã si tollas, nihil aptũ, nihil integrũ, nihil sonabis decẽs. Vt em̃ articulis uegetamus corporis molem, ita articulis oronis partes discriminatas cõ

pingimus. Ignorat articulũ oñino latinꝰ sermo, quare latinis uocibus reddi aut exponi nequit. Nam ꝙ grãmatici nominũ declinandoꝝ casibus addiderũt, hic hæc hoc, docẽdi grã fecere, non ꝙ sermo latinus hos haberet articulos. Germanicus sermo habet articulũ, nec græci articuli uim exacte cognoueris, nisi ex germani co idiomate. De q̃ re plura differemus in cõstructionibus, ubi de articulo copiosiꝰ agemus, q̃d uix à quoq̃ uideã hãc sermonis partẽ digne tractatam. Accidunt articulo gña: Masculinũ, fœmininũ, neutrum. Numeri tres: Singularis, dualis, & pluralis. Vincit eñ latinum sermonẽ duali numero græca copia. Casus quatuor: Ntũs, gtũs, dtũs, accusatiuus. Nam uocatiui nullus est articulus, sed eius uice utimur aduerbio uocandi ὦ. Ablatiuo Græcia in uniuersum caret. Accidit & figura. Sunt eñ simplices articuli, ὁ ἡ τὸ ὅς ἥ ὅ. Compositi, ὅδε, quod habet uim demonstratiui pronominis iste, ὁστισοῦν ἥτισοῦν ὅτουν, qui quæ quod, idem ualet quod simplex ὅς ἥ ὅ, ὅστις, quicunq;. Quanquam

& sæpe pro simplici usurpetur.
Declinationem oculis hac sequente tabula subiecimus.

		ὁ	τῶ	τοῦ	Hic
	Mascu.	τὼ	τοῖν		
		οἱ	τῶν	τοῖς	τοὺς.
Articu		ἡ	τῆς	τῇ	τὴν Hæc
li ꝑpo	Fœmi.	τὰ	τᾶιν		
sitiui		αἱ	τῶν	ταῖς	τὰς.
		τὸ	τοῦ	τῷ	τὸ Hoc
	Neut.	τὼ	τοῖν		
		τά	τῶν	τοῖς	τά.

		ὅς	ὅυ	ῷ	ὅν Qui
	Mascu.	ὼ	ὅιν		
		ὅι	ὧν	ὅις	ὅυς.
Articu		ἥ	ἧς	ἧ	ἥν Quæ
li postpo	Fœmi.	ἃ	ἇιν		
sitiui		ἅι	ὧν	ἅις	ἅς.
		ὅ	ὅυ	ᾧ	ὅ Quod
	Neut.	ὼ	ὅιν		
		ἅ	ὧν	ὅις	ἅ.

Articuli compositi ὅδε & ὅστις flectũtur sicut simplicia, non mutatis δε & τις, ut ὅδε τοῦδε τῷδε, & sic ὅστις ὅυτινος ᾧτινι &

cætera. ὅστις uero utranq; compositionis partẽ declinat. Quare hic obiter τίς declinabimus, eo q; ad noĩm formá nõ admodũ quadret. Sicut nec uocabulũ qs apud latinos. τίς cum acuto uox est interrogandi, quis, & declinatur in hũc modũ, seruãs acutum in priore syllaba: Singul. Nominat. τίς, Genit. τίνος, Dat. τίνι, Accusat. τίνα. Dual. nominat. τίνε, Genit. & Datiuꝰ τίνοιν, Accusat. τίνε. Plural. ntũs τίνες, Genit. τίνων, Dtũs τίσι, Accũs τίνας.

τίς cum graui, postposita particula, significat quidam, seruatq; declinando tonum grauem in fine. Cæterum forma flectendi eadem est quæ fuit suprà. Sing. Ntũs τὶς, Gtũs τινός, Dtũs τινὶ, Accusat. τινὰ. Dual. Ntũs τινέ, Gtũs & Dtũs τινοῖν, Accũs τινὲ. Plural. Ntũs τινὲς, Genit. τινῶν, Datiuus τισὶ, Accusatiuus τινὰς.

Atq; hæ quidã sunt masculinæ & fœminínæ formæ. Eodem planè declinabis modo neutra τί & τὶ.

Iam uide ut articulus compositus ὅστις flecti debeat: ὅτου ὅτῳ ὅτινι ὅτινα. & cæt. declinata utraque compositionis parte.

DE NOMINE.

NOmen, Græci ὄνομα, uocãt, dictio est quæ casu flectitur. Nominum aliud est adiectiũ, aliud substantiuum. Adiectiuũ q̃d tribus gñibus uariat. Substantiuũ quod uno aut ad summũ duobus. Curæ sit pueris adiectiuorũ terminationes nouisse, q̃re formulas subiicio.

Ας	πᾶς	Sic mouentur aorista par	
	πᾶσα	ticipia in ασ. Nec aliud no	
	πᾶν	men ullum.	
	μέλας	μέγασ	
	μέλαινα	μεγάλη	fœm. termi
	μέλαν.	μέγα	minatio mu
Ησ	ὁ ἡ ἀληθής		tuatitia est.
	τὸ ἀληθὲς		
Εισ	χαρίεις	χαρίεσσα	χάριεν
Ισ	ὁ ἡ φιλόπατρις	Nec sunt hmoi	
	τὸ φιλόπατρι	alia, p̃ter cõposita.	
Υς	ἥδυς πλύς	Cõposita us, ὁ ἡ ἄσμα-	
	ἥδεῖα πλλή	mutuatitiũ.	ηος
	ἥδυ πλύ		τὸ ἄσματος.

Οσ purum aut ς finiẽs fœminina per α faciunt. Quanq̃ per crebrã mutationẽ α, in η etiã per η efferant, Sicut & η finiẽtia.

Dorienſes per α efferunt. Reliqua in ος fœmínina regulariter per η efferunt.

δίκαιος	καθαρός	σοφός
δίκαια	καθαρὰ	σοφὴ
δίκαιον	καθαρόν	σοφόν

Compoſita ín ος gñis cõmunis ſunt, ut

ὁ καὶ ἡ φιλόσοφος τὸ φιλόσοφον.

Ex ος naſcitur & ους terminatio quorundam adiectiuorum, ut χρυσοῦς pro χρυσέος χρυσᾶ χρυσοῦν, ἁπλοῦς pro ἁπλόος ἁπλῆ ἁπλοῦν. Huius formæ ſunt q̃ fines circũflectunt. Compoſita, ὁ ℂ ἡ πολύπους τὸ πολύπουν.

ως	ὁ καὶ ἡ εὐγεως τὸ εὔγεων.	Atticorũ termínatio eſt, ut ínfrà ín declinationib. eſt.
ην	ὁ καὶ ἡ τέρην τὸ τέρεν.	cernere.
ων	ὁ καὶ ἡ εὐδαίμων τὸ εὐδαιμων.	
ας	ὁ ἡ τὸ μάκαρ.	

Sí qua adiectiua íncíderínt, ad has formulas exígat puer & moueat, & genera è generíbus deríuet. Accidũt nomíní: Species, genera, caſus, declinatio, figura.

Species εἶδη.

Παραγωγικὸν gentile nomẽ eſt, ut ἀχιλλεύς,

ἀγαμέμνων, Atrides, Agamemnon, id est, Atrei filius. Sæpe & pro possessiuo græcus usurpat, quēadmodū & noster poëta dixit, Pelias hasta.

Terminatiões masculinæ δης, ων, διος. Fœmininæ ασ, ισ, υα, ut πριαμίδης, πηλείων, ὑψράδη, ἠλιάς, πριαμίς, ἀδρηστίνη.

Formandi ratione usu deprehēdes, & grāmatico græ latinoq; quidam tradidere.

Comparatiuum

Adiectiua in ων regulariter faciūt cōparatiuos σ abiecta, & τερος ad positiuū addita, λυκός λυκότερος. In his quæ penultimam positiui habēt longā, ο μικρὸν seruant: Quæ uero breuē, ο μικρὸν mutāt in ω μέγα, ut σοφός σοφώτερος, ἔνδοξος ἐνδοξότερος.

Adiectiua in ης, faciunt cō ξότερος. paratiuū ης in εσ mutato, & addita uoce τερος, ut ἀληθής ἀληθέστερος. Sic & q̄ εσ finiunt, εστερος faciunt comparatiuos, ut χαρίεις χαριέστερος. In ους, τερος addūt, ut ἔυνους ἐυνούστερος. Quæ ωμ finiunt, εσδος addunt, ω in ο μικρὸν mutato, ut σώφρων σωφρονέστερος. Quæ υσ finiunt, σ abiiciunt addita τερος, ut βραχύς βραχύτερος. Sed

in υσ pleraq; faciunt comparatiuos in ωρ.

Est anomola terminatio adiectiuorum ωρ, ut ὑδύς ὑδίων, μέγας μείζων.

Superlatiuum.

Comparatiui terminatiõem τερος, muta in τατος, facturus regulare superlatiuũ, ut λευκότερος λευκότατος, ἀληθέστερος ἀληθέστατος, χαριέστερος χαριέστατος, εὐνουέστερος εὐνουέστατος, σωφρονέστερος σωφρονέστατος, βραχύτερος βραχύτατος.

Quorũ uero ων comparatiui finiunt, ιστος erit superlatiuorũ enclisis, ut ὑδίων ἥδιστος, μείζων μέγιστος. Subijcio comparatiuorum ac superlatiuorũ paradigma, ad quæ exiget puer adiectiua q̃cunq; inciderint, & inde cognoscet quæ adiectiuorũ terminatiões cõparationes admittãt. Cõparationes analogicæ seu regulares.

ος	σοφός	σοφώτερος	σοφώτατος
	σοφή	σοφώτερα	σοφωτάτη
	σοφόν	σοφώτερον	σοφώτατον.
ης	ὁ ἀληθής	ἀληθέστερος	ἀληθέσατος
	ἡ ἀληθής	ἀληθέστερα	ἀληθεσάτη
	τὸ ἀληθές	ἀληθέστερον	ἀληθέσατον.
ων	ὁ σώφρων	σωφρονέστερος	σωφρονέσατος

ἡ σώφρων σωφρονεστέρα σωφρονεστάτη
τὸ σώφρον σωφρονέστερον σωφρονέστατον.

ας ὁ χαρίεις χαριέστερος χαριέστατος
ἡ χαρίεσσα χαριεστέρα χαριεστάτη
τὸ χάριεν χαριέστερον χαριέστατον.

Comparationes anomalæ.

ης ὁ ἡδύς ἥδιων ἥδιστος Suauis.
ἡ ἡδεῖα ἡδίων ἥδιστη
τὸ ἡδὺ ἥδιον ἥδιστον
πολύς πλείων πλεῖστος Multus.
πολλὴ πλεθώρ πλείστη
πολὺ πλῆθος πλῆστον
ὁ μέγας μείζων μέγιστος Magnus.
ἡ μεγάλη μείζων μεγίστη
τὸ μέγα μεῖζον μέγιστον
ὁ καλὸς καλλίων κάλλιστος Bonus.
ἡ καλὴ καλλίων καλίστη
τὸ καλὸν κάλλιον κάλλιστον

Varios aũt comparatiuos καλὸς seu ἀγαθὸς recipit. καλλίων κάλλιστος
βελτίων βέλτιστος ἀμείνων sine suplatiuo.
κρείττων κράτιστος, ἀρείων ἄριστος, λωίων λῶστος. ὁ κακὸς κακίων κάκιστος, Malꝰ.
ἡ κακὴ κακίων κακίστη, τὸ κακὸν κάκιον κάκιστον.

Recipit & κακὸς uarios cõparatiuos:

χείρων & χερείων χείριστος

Sic μικρὸς paruus, alienos habet cõpara

ἐλάττων ἐλάχιστος Paruus ctiuos.

ἧσσων sine superlatiuo

μείων sine superlatiuo

ὁ αἰσχρὸς αἰσχίων αἴσχιστος Turpis

ἡ αἰσχρά αἰσχίων αἴσχιστη

τὸ αἰσχρὸν αἴσχιων αἴσχιστον.

ὁ ἐχθρὸς ἐχθίων ἔχθιστος Inimicus.

ἡ ἐχθρά ἐχθίων ἐχθίστη

τὸ ἐχθρὸν ἐχθιων ἔχθιστον.

Inuenias apud poëtas nõnunq̃ & alios cõparatiuos, ut βραδύνων segnior à βραδύς, & θάσσων celerior à ταχύς, & πάσσων crassior à παχύς, & similes, qs tuum erit lector obseruare. Nam in regulã grammaticam omnia cogi nequeunt.

DENOMINATIVVM.

κός, ut μδσηικός. ιος, ut οὐράνιος. ὠδης, ut λιθώδης lapideus. εος, q̃ possessiuorũ ꝓprie significationẽ habet, ut ἡρακλέος.

Diminutiuum.

Diminutiuor. masculinæ terminationes sunt, ων ut μωρίων morio. αξ, ut λίθαξ lapillus. σκος, ut ἀνθρωπίσκος homuncio.

λος, ut ναυτίλος nauta. Fœmininæ ις, ut δεσποινίς. σκη, ut παιδίσκη ancilla.

Neutrorum ιον, ut ὀψώνιον cœnula, ειον, ut μειράκιον adolescẽtulus. λιον, ut ᾠδύλλιον imaguncula. φιον, ut ζωύφιον bestiola. διον, ut κρεάδιον caruncula. De uerbalibus uide in fine regularium uerborum.

GENERA. γένος

Masculinum ἀρσενικὸν ὁ, fœmininum θηλυκὸν ἡ, neutrum οὐδέτερον τὸ, cõmune κοινὸν ὁ ἡ, promiscuum ἐπίκοινον.

Et apud Græcos nihil de generibus præcipitur, quod declinationibus cognoscantur. Quod si quis omnino & generum regulas postulet, sequatur formas latinas. In a fœminina sunt præter uerbalia, in η fœminina, & sic de reliquis.

CASVS πτώσις.

Nominatiuus ὀνομαστική, genitiuus γενική, datiuus δοτική, accusatiuus αἰτιατική, uocatiuus κλητική.

DECLINATIO. κλίσις

Quinq; sunt ordines græcæ declinationis, qs simplices uocamus, & ex qnta nascuntur quidam ordines flectendi nomi

na, quæ cõtracta uocant. Nam cũ in quibusdam nominibus quintæ declinatiõis continuæ uocales faciant καλοφωνίαν, solent eæ uocales mutari, concerpi, & collidi, ne hiulca sit pronuntiatio. Inde noia quædã contracta uocant, seruantia quidem naturam declinationis quintæ, sed alicubi mutãtia nõnihil ppter suauiorẽ pronũtiationem. Qua de re infrà plura.

DECLINATIO PRIMA SIMplex & æquisyllaba, hoc est, in qua obliqui non superant numerum syllabarũ nominatiui.

Masculinorũ ας & ης, ἀνείας, χρύσης.

Communium ὁ νεᾶνις ἡ λησ ης prædo.

Formula declinationis.

Sing.	ης	ι	ην	ι	α
		ου			
Dual.	αν	α	αιν	α	
	α	αιν			
Plur.	αι	ων	αις	ας	αι.

Paradigmata regularia & simplicissima.

Sing. ὁ ἀνείας τ ἀνείᾳ τῷ ἀνείᾳ τὸν ἀνείαν ω ἀνεία.

Dual. τὼ ἀνείᾳ τοῖν ἀνείαιν. Dualiũ ubi

que tantum duæ sunt uoces, prima complectitur nominatiuum, accusatiuum, et uocatiuũ, scđa genitiuum ac datiuum.

Plural. οἱ αἰνειαι τῶν αἰνειῶμ τοῖς αἰνείαισ τοὺσ αἰνειας ὦ αἰνειαι.

Sing. ὁ χρύσησ του χρύσου ᾧ χρύσῃ τὸμ χρύσην ὦ χρύση.

Dual. τὼ χρύσα τοῖμ χρύσαιν.

Plural. οἱ χρύσαι τῶν χρυσῶμ τοῖσ χρύσαισ τοὺσ χρύσασ ὦ χρύσαι.

Sing. ὁ ἡ λησης τῆ τὴ τὴ λησῆ ὦ ἡ λησή τῇ λησῇ τὸμ τὴμ λησήν ὦ λησά.

Dual. τὼ τὰ λησά τοῖμ ταῖμ λησαῖμ.

Plura. οἱ αἱ λησαί τῶν λησῶμ τοῖσ ταῖς λησαῖς τοὺσ τὰσ λησάσ ὦ λησαί.

Inter hæc tria paradigmata plane conuenit, nisi quod aliâs α, aliâs η est, in singularibus nominatiuis, datiuis, accusatiuis, ac uocatiuis. Pluralibus ac dualibus plane per omnia conuenit.

EXAMEN CASVVM.

Nominatiuus regulariter ασ aut ησ finit. Atqui cum passim in græco sermone iã ex α fiat η, iam ex η fiat a, poteris αἰνειασ ionice efferre αἴνειησ, & rursum ἀγχίσης mu

tari q̃at in ἀγχίσαϛ, lã & ασ & ησ possunt Bœotico more in α mutari, ut sint ϖ ἀνείασ & ἀγχίσκσ, ἀνεία & ἀγχίσα, ut μητιέτα Ζεύ. Vnde ex ποιητὴσ nostri homines fecerunt poeta. Et cũ hæc declinatio plane ad primam latinam quadret, recte flectes latine Aenea, Anchisa, sicut poeta. Qua de re quædã etiã sunt apud Priscia.

EXAMEN GENITIVI

Genitiuus regulariter ο finit. Iam cum ο naturaliter sit cognatum cum ω, ut ποινὲ ομῶν ποιῶμεν, pœna punio, mœrorum ϖ murorϱ apud Virgiliũ, è quibus uocibus deprehendi potest cognatio, eo & u. Frequentissima ergo mutatio est u in eo, & eo in u, passim in græcis pinde atq; in latinis. Quare cũ u genitiuus sit, solui potest in εω per passionem literaϱ, ut ἀνεί ἀνείεω. Rursum εω naturaliter in αο mutari potest, ideo Aeoles genitiuum efferunt ἀνείαο. Et per syncopas ἀνείω & ἀνεία, id quod Doriensium est. Et mira copia est nominum in ασ familiarissime finientiũ genitiuo α, præsertim contracta, ut κοσμᾶσ κοσμᾶ. Vides ergo has casuũ

uariationes oriri ex cognatione literarũ, quam diligenter obseruabis.

DATIVI.

Datiuus non uariat, nisi quod aliâs ex α fit η, & rursum η ex α.

Accusatiuus uariat ítẽ, φ ex αρ nõnunq̃ fit ηρ, & ex ην nonnunq̃ fit αρ. Et aliqñ ηρ lones ín ea mutant, ἀνειέα, χρύσεα.

Vocatiuus non uariat, nisi φ Attici uocatiuũ ferè faciunt nominatiuo símilem. Et ín ης nomina ppria uocatiuũ p η esse runt, appellatiua p α, ut ὦ χρύση, ὦ λησά.

Duales casus, ítem nominatiuus pluralis níhil uariant.

Genitiuus pluralis regulariter ωρ fínit, & inflexũ quidem. Solent enim genitiui plurales prímæ ac secundæ declinationis circunflecti. Iam uero ex ωρ, αρ fit dorico more. Est enim ω cum α cognata, ut fit ἀνειῶρ ἀνειᾶρ, & æolica extensione α ínterposíta, ἀνειάων, & ionica ε addita, ἀνειέων, quæ uariationes fiũt ex cognatione literarum.

Datiuus αις fínit. Solet autem ferè αι diphthõgus mutarí ín ῃ, quare alicubi pro

ἀινείαυσ ἀινείης effertur, id quod passim et in alijs declinationibus fieri solet. Nonnunq; & iota addit ἀινείηι p paragogē. Sicut amarier pro amari, id quod fit in oī bus datiuis σ finientibus.

Accusatiuus & uocatiuus plurales planè nihil uariant.

FIGVRATVM paradigma, cuius uocibus sæpe utuntur poetæ.

Sin. ὁ ἀινείας, & ἀινείης, & ἀινεία. τὸν ἀινείᾰ, & ἀινείεω, & ἀινείαο, ἀινείω, ἀινεία. τῷ ἀινείᾳ, & ἀινείῃ. τὼ ἀινείαμ, & ἀινείηφι, ἀινείᾳ. ὦ ἀινεία & ἀινείης.

Dua. τὼ ἀινείᾳ, τοῖν ἀινείαιν.

Plu. οἱ ἀινείαι. τῶν ἀινείων, & ἀινειάων, ἀινειάων, ἀινείεων. τοῖς ἀινείαις, & ἀινείης, & ἀινείηφι. τοὺς ἀινείας, ὦ ἀινείαι. Sic formabis & figurabis reliqua huius declinationis nomina.

SECVNDA DECLINATIO SIMplicium æquisyllaba.

Fœminorum tantum est α & η.

Sin. α uel ᾱ, ης η ᾳ ᾳμ ᾳς.

Dual. α ᾱμ.

Plur. αι ῶν αις ας αι.

Huius declinationis α duplex est, longum & breue. Quod adnotare libuit, propter tonorũ regulas. Nam quorũ ultima lõga ẽ, ferè acutũ ẽ in penultimis, in alijs secus.

IN A LONGVM.

ϛα adiectiua, ut πουλῆϛα.

Contracta, ἀθηνᾶ, ναυσικᾶ.

ία substantiuorum, ut φιλοσοφία.

εια ab ευω, παιδεύω παιδεία.

αία polysyllaborum.

ϛα, λιϛα. θα, κλασαίθα.

IN A BREVIA.

ἔα fœminina adiectiuorũ in υϛ, ut ἡδεῖα.

αῖα dissyllaba, ut γαῖα.

εα substantiua ab adiectiuis ηϛ, ut ἀληθὴϛ ἀλήθεια.

τα fœminina adiectiuorum, ut πότνια.

ᾰϛ, ut μᾰϛ, sic & participiorũ ᾰϛ.

Breuia sunt item, quæcunq; reliquis consonantibus utuntur ante α, ut δόξα.

Paradigmata regularia.

Sing. ἡ μᾰϛ τῆϛ μᾰσης τῇ μᾰσῃ τὴν μᾰσαν ὦ μᾰϛ.

Dua. τὰ μᾰ τοῖν μᾰσαιν.

Plu. αἱ μόσαι τῶν μόσων ταῖς μόσαις τὰς μόσας ὦ μόσαι.

Sin. ἡ τιμὴ τῆς τιμῆς τῇ τιμῇ τὴν τιμὴν ὦ τιμή.

Dual. τὰ τιμά τοῖν τιμοῖν.

Plura. αἱ τιμαὶ τῶν τιμῶν ταῖς τιμαῖς τὰς τιμὰς ὦ τιμαί.

Et regularis quidem genitiuus singularis ης est. Verum si nomen finiat α longo, aut puro, hoc est, quod præcedit uocalis, aut ρα λα θα, regularis genitiuus in ας finiet, ut

Sing. ἡ σοφία τῆς σοφίας τῇ σοφίᾳ τὴν σοφίαν ὦ σοφία.

Hinc sunt & latini genitiui, familiâs, maiâs, quia familia, maia, α puro finiũt. Vide Priscianum de declinatione prima.

Dual. τὰ σοφία τοῖν σοφίαιν.

Plur. αἱ σοφίαι τῶν σοφιῶν ταῖς σοφίαις τὰς σοφίας ὦ σοφίαι.

EXAMEN.

Noiatiuus α finit aut η. Hic item obseruabis ionicam uariationem α in η, σοφίη p σοφία, & doricam η in α, τιμὰ p τιμή. Crebro & propria mutant η in θα, ut καλλιόπη καλλιοπεία. Virgilius Orphei Callio-

pea, Lino formosus Apollo.

Genitiuus regularis ης est, præter ea q̃ finiunt α lõgo, puro, ρα δα θα. Nam hæc regulariter genitiuũ per ας faciunt. Semper autem memineris transitus α in η, σοφίης pro σοφίας, ἁμᾶς ρ ἁμῆς. Id quod & in datiuo et accusatiuo obseruabis, ut ἴεθα νηῒ ταὖρῳ ἀυ ὕλαν, pro ἴεθι νῆ ταὔρῳ ἀν ὕλην. Abijt & taurus in syluam. Theocr. Dualia nihil uariant.

Genitiuus pluralis ων finit. Porro cum ω cognata sit cum α, ων mutant Dorienses in α, μὀσσᾶν μὀσσᾶν. Sicut est apud Theocritum: χαλεπαὶ γὰ δδοί πλέτουσιμ ἀοιδᾶν. Difficiles sunt uiæ Musarũ. Solet item ω extendi præposito α uel ε, ut μὀσσάων dorice, μὀσσέων ionice.

Datiuus pluralis αις finit, & soluta diphthõgo ρpria, ῃς, impropria diphthongo finit, cui & ι adscisci solet per parago gen, μὀσσαισ μὀσσῃς μὀσσῃσι. Sicut suprà in prima declinatione fieri uidem⁹. Sic Hesiodus κακὰ κέρδεα ἴῳ ἄτῃσι. Mala lucra æq̃lia damnis, ἄτῃσι pro ἄταις, ab ἄτη ntõ.

FIGVRATVM paradeigma.

S. ἡ ἰσορία ἰσορίη, τῆ ἰσορίας ἰσορίης, τῇ ἰσορίᾳ ἰσορίῃ, τὴν ἰσορίαν ἰσορίην, ὦ ἰσορία ἰσορίη.

D. τὰ ἰσορία, τοῖν ἰσορίαιν.

P. αἱ ἰσορίαι, τῶν ἰσορίων ἰσορίῃν ἰσορίᾳν ἰσορίάων ἰσορίέων, τοῖς ἰσορίαις ἰσορίῃσι ἰσορίῃσι, τάς ἰσορίας, ὦ ἰσορίαι.

TERTIA DECLINATIO SIMplicium parisyllaborꝝ.

Masculinorum ος ὁ λόγος
Fœmininorum ος ἡ δόμος
Communium ος ὁ ἡ ἄνθρωπος
Neutrorum ον τὸ ξύλον
ος uel ον ος ου ε ον
ω οιν
οι uel α ων οις ας α

Paradigma.

Sing. ὁ λόγος τοῦ λόγου τῷ λόγῳ τὸν λόγον ὦ λόγε
Dua. τὼ λόγω τοῖν λόγοιν
Pl. οἱ λόγοι τῶν λόγων τοῖς λόγοις τοὺς λόγους.
Sing. τὸ ξύλον τοῦ ξύλου τῷ ξύλῳ τὸ ξύλον ὦ ξύλον.
Dual. τὼ ξύλω τοῖν ξύλοιν
Plura. τὰ ξύλα τῶν ξύλων τοῖς ξύλοις τὰ ξύλα ὦ ξύλα.

Neutra hñt tres similes casus, ut apd' Latinos.

Examen.

Conuenit huic declinationi cũ secunda latina. Nam quæ ος ον græcis desinunt, apud nos p us, um, efferri possunt, paucas admodũ uariationes admittit.

Gtũs ν effertur, dorice per ω. Nã ν naturaliter cognata ẽ cũ ω, λόγν λόγω. Sicut apud Theocritum, ἄμμες οὔτε λόγω τίνος ἄξιοι. Nos nullo numero digni. λόγω pro λόγν. Et ionice ω soluto in οιο, λόγοιο, ut σθένεοι κεφαλῆο διονύσοιο ἄδυνοι, pro κεφαλῆς, διονύσου, Nicander.

Accusatiu⁹ pluralis sæpe mutat dorice νς in ως, ut δρυμώσ p δρυμύς. Et rursum per systolen δρυμόσ, mutata ω in ο μικρόν. Sicut est apud Theocritũ, μὴ μεῦ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος ἐνὶ τ' ἄβαι: Ne lædite uites meas, sunt enim teneræ. τὰσ ἀμπέλος pro ἀμπέλνς.

Figuratum paradigma.

Sing. ὁ λόγος τοῦ λόγν λόγω λόγοιο τῷ λόγῳ τὸν λόγον ὦ λόγε ὁ λόγοι.

D. τὼ λόγω τοῖν λόγοιν λόγοιν poetica epẽthesi, quẽadmodũ et aliæ sũt, φίν σι, θεόφιν p θεῶν, πρόθυσι p πρόθατοις, de qbus infrà.

Plu. οἱ λόγοι τῶν λογῶν τοῖς λόγοις ☾ λόγοισι τοὺς λόγους λόγως λόγος ὦ λόγοι.

QVARTA DECLINATIO SIMplíciũ ἰσοσύλλαβος.

ως Masculinum μενέλεως,
Fœmininum ἄλως,
ων Neutrum ἔυγεως.

Atticam hanc uocamus, atthidi scilicet genuinam, quibus quæ hoc ordine flectuntur, reliqua Græcia superioris declinationis formula comprehẽdit. Ita fit, ut hæc è superiori nascatur.

ἑρμόλαος cõmuniter, ἀνδρόγεως cõiter: ἑρμόλεως attice, ἀνδρόγεωσ attice.

Nec è supiori modo declinatione attica hæc fit, sed è qnta ĩiqsyllaba, γέλως γέλωτος. Aristopha. γέλως γέλω declinauit.

Paradigma.

Sin. ὁ ἀνδρόγεως τῶ ἀνδρόγεω τὸν ἀνδρόγεων ὦ ἀνδρόγεω antiquè, ὦ ἀνδρόγεως.

Dua. τὼ ἀνδρόγεω τοῖν ἀνδρόγεων.

Plu. οἱ ἀνδρόγεω τῶν ἀνδρόγεων τοῖς ἀνδρόγεως τοὺς ἀνδρόγεως ὦ ἀνδρόγεω.

Hoc sum usus paradigmate, ut admo-

heam Virgiliani carminis puerꝝ ii. æneï. Androgeos se offert nobis, socia agmi / na credens. Isthic poeta nō est usus. vi. æneid. gō utitur: In foribus lethum Androgeo. Latine dixisset Androgeï. Alibi & accusatiuo usus ē: Aut Atho aut Rhodopen. Plericꝫ male Athon legūt, est em̄ Atho antiquus accusatiuus. Atticus casus in Pauli epist. est: Ego quidem sum Pauli, ego uero Apollo, pro Apollinis.

QVINTA DECLINATIO SIMPLIcium, in qua obliqui rectos uincūt syllabarꝝ numero.

Tertiā latinā ferè refert terminationū numero, ac flectendi forma. Quare multa ex hac declinatione sæpe petūt latini. Primum terminatiōes colligemus, & singulis sua paradigmata adscribemus, quibus commode pueri utētur, siquando nomen aliquod declinandum inciderit. Ac primum quidem cum uocales sint septē, tres tantum uocales terminationes sunt in hac declinatione: α, ut σώμα: ι, ut μέλι: υ, ut δόρυ. Vocalibus his finientia, neutra sunt.

Ex cõsonãtibus ν ξ ρ σ ϛ. Nã β γ δ ϑ κ λ μ π τ φ χ græcus flexus non admittit.

Formula.

Genitiuus ος, datiuus ι, accusatiuus α uel ν. Dua. ε οιν. Plura. ες ων σι ας.

Paradigmata uocalia in α.

Singu. τὸ σῶμα τοῦ σώματος τῷ σώματι τὸ σῶμα ὦ σῶμα.

Dua. τὼ σώματε τοῖν σωμάτοιν.

Plur. τὰ σώματα τῶν σωμάτων τοῖς σώμασι τὰ σώματα ὦ σώματα.

Est in α anomalon κάρα, quod flectitur multiplicit: καρή καρῆς, caput. καρά καρᾶς, κάρα κάρατος, κάρηνα καρήνων, κράς κρατός uel κράατος.

IN I.

Sin. τὸ μέλι τοῦ μέλιτος τῷ μέλιτι τὸ μέλι. Idq; unicum est in ι, cum compositis, reliquorum non est usus.

IN Y.

In υ quoq; penultima lõga est, ους gtõ faciũt, ut ἄσυ ἄσεως. Sic & adiectiua neutra ι υ flectũt, ut ἡδύ ἡδέος, γλυκύ γλυκέος.

Sin. τὸ ἄσυ τοῦ ἄσεως τῷ ἄσει τὸ ἄσυ ὦ ἄσυ.

Dua. τὼ ἄσεε τοῖν ἀσέοιν.

Plu. τὰ ἄσεα τῶν ἀσέων τοῖς ἄσεσι τὰ ἄσεα ὦ ἄσεα. In υ quorũ penultíma breuis eſt, υ genitiuo faciunt:

Sí. τὸ γόνυ τοῦ γόνυος τῷ γόνυϊ τὸ γόνυ ὦ γόνυ.

Du. τὼ γόνυε τοῖν γονύοιν.

Plu. τὰ γόνυα τῶν γονύων τοῖς γόνυσι τὰ γόνυα ὦ γόνυα.

Huius formæ nomína γόνυ δόρυ líterarꝫ metatheſi uariant declinatiónem: γόνυ γόνυος γόνος, γόνυϊ γόνι, γόνυα γόνα, γονύων γόνων. Et aliter γόνασι γόνασι, ſeu γοῦνας γόνατος. Sic δόρυ δόρας δῶρας. Huius eſt & Δόρος Δόρει. Vide græcæ flexiónis uarietatem.

Paradígmata conſonantíum.

IN υ.

Ν & ρ líræ ſunt immutabíles, hoc ē, q̄ ín flexu nomínū ferè nō mutant. Quare q̄ υ aut ρ finiūt, gtōs ferè faciūt tm̄ os addita, hinc q̄ excipiáť, oñdēt paradígmata.

Ἅπανος omía præter πᾶν adiectíuū, quod omne ſignificat, πᾶν παντός.

Sin. ὁ τιτὰν τὸν τιτᾶνος τῷ τιτᾶνι τὸν τιτᾶνα ὦ τιτάν.

Dual. τὼ τιτᾶνε τοῖν τιτάνοιν.

Plur. οἱ ἁτᾶνες τῶν ἁτάνων τοῖς τιτᾶσι τοὺς ἁτᾶνας ὦ ἁτᾶνες.

Sic reliqua in anflecte, obserua aũt ν fini entia, in datiuo plurali ipsum ν abijcere.

Ἐν neutra terminatio est adiectiuorum in εις, ut ὁ χαρίεις, τὸ χάριεν, per τος genitiuos faciunt, ut χαρίεντος χαρίεντι &c. Est et neutra terminatio adiectiuorũ ην, ut τέρην τέρεν, cui ος addes, τέρενος. ηρ ην ος, præter pauca deriuata ι in ε mutantia maxime quæ habẽt μ ante ην, ut φρήν φρένος, ὑμήν ὑμένος, λιμήν λιμένος, ποιμήν ποιμένος.

Sing. ὁ ἕλλην τῶ ἕλληνας τῷ ἕλληνι τὸν ἕλληνα ὦ ἕλλην.

Dual. τὼ ἕλληνε τοῖν ἑλλήνοιν.

Plu. οἱ ἕλληνες τῶν ἑλλήνων τοῖς ἕλλησι τοὺς ἕλληνας ὦ ἕλληνες.

Sic alia in ηρ, ut μήν μηνός, mẽsis, quod & æolice μείς dicunt.

ιν τελχὶν τελχῖνος,

ος appone

ιν φόρκυν φόρκυνος.

Reperies & φώρκυς φόρκυος.

ὁν, ος adde. Est autem adiectiuorum

generis neutri, ut εὐδαιμον, & comparatiuo ρ, ut μεῖσον βέλτιον, terminatio.

In ον substãtiua, et ab ος adiectiua ad declinationẽ tertiã ptinẽt, ut λευκόν.

Singu. τὸ μεῖζον τοῦ μείζονος τῷ μείζονι τὸ μεῖζον ὦ μεῖσον.

Du. τὼ μείζονε τοῖν μειζόνοιν.

Pl. τὰ μείσονα ς μείζω τῶν μειζόνων τοῖς μείζοσι τὰ μείζονα ἢ μείσω ὦ μείζονα ἢ μείζω.

In ον comparatiui efferũt plurales ntõs & actõs per ω, ονα elisa ut Homerus: ἀμείνω δ' ἄϊσιμα πάντα. Meliora mediocria oĩa, ἀμείνω ρ ἀμείνονα, uide rursũ infrà in ωρ.

Ωρ aliâs ων ονος, aliâs ονος facit. Perstringemus ergo paucis horũ nominũ rationẽ.

Nomina uerbalia & comparatiua in ωρ, faciunt genitiuum in ου ο breui, ut νοήμων νοήμονος, δαίμων δαίμονος, σώφρων σώφρονος, ἀμείνων ἀμείνονος.

Sin. ὁ βελτίων τ βελτίονος τῷ βελτίονι τὸν βελτίονα ἢ βελτίω ὦ βελτίον.

Et huiꝰ formæ singulares accusatiui schema patiuntur, ut attice dicatur βελτίω ρ βελτίονα. Sic ποσσῶ pro ποσσῶνα.

Dual. τὼ βελτίονε τοῖ βελτιόνοιν.

Plu. οἱ βελτίονες ἢ νῦν βελτιόνων ἢ ὅσ βελτίο-
σι ἢ τοὺς βελτίονας ὧ βελτίονες.

Et plurales nominatiui ονες à poetis cre-
bro p ὑσ efferuntur, ut βελτίὑσ pro βελ-
τίονες. Sic Homerus:

παῦροι γάρ τοι παῖδες ὁμοῖοι πατρὶ πέλονται
οἱ πλέονες κακίὑσ, παῦροι δέ τε παῖδος ἀρείὑσ.

Pauci gnati similes patri sunt, plures pe
iores, pauci ῦo patre meliores. Estq; κα-
κίὑσ pro κακίονες, ἀρείὑσ pro ἀρείονες.

Item utūs nominū ωρ lram gti sequit.
Reliqua ferè ω seruat, ut σίμωρ σίμωνος, ἀ-
πόλλωρ ἀπόλλωνος, ὠρίωρ ὠρίωνος. Pauca
excipe fœminina, ut χελιδών χελιδόνος.
Itē pauca q̄dā ꝓpria, ut ἀγαμέμνωρ ἀγα-
μέμνονος, ἀμφίωρ ἀμφίορος, ὑπόρριωρ ὑπόρριο-
ρος, q̄ o breue habēt, eo quod deriuatitia
sint, quibus hoc ipsum familiare est.

Sunt & quæ in ρος gtm̄ faciunt, γέρων
γέροντος, λέων λέοντος, δράκων δράκοντος. Et
in φῶν, ut ξεροφῶν ξεροφῶντος.

ουρ, ut δίπτυρ neutrū à δίπτυς bipes, decli
nat sicut δίφρος δίφρου. Nec i υρ huiꝰ or
dinis alia sunt pt huiꝰ formæ cōpositā et
ꝑticipia, q̄ꝝ declinationē suo loco discēs

De terminatione ξ.

Sicut apd' latinos soluũt noĩa x finiẽtia in c aut g, ut rex regis fex fecis, sic apud græcos à ξ fiũt genitiui aut χος, aut per γος, aut per χος.

Primitiua ferè κος hñt, q̃cunq; uocalis p̃cedat, κόραξ κόρακος, μάρθηξ μάρτηκος, πέρδιξ πέρδικος, βόμβυξ βόμβυκος, σάρξ σαρκός. ἄρᾰξ auget syllabá pro ἄρακος faciẽs μᾰκρος ἄρακα, ἄρακτα ὦ μαξ et poetice ὦ ρα.

Deriuata maximeq; ẏbalia τος finiunt, ἅρπαξ ἅρπᾰγος ab ἁρπάζω, in cuius secũdo futuro ẽ ἁρπᾰγῶ, hinc gtũs consonantem γ mutuat. οἰσυοπλήξ οἰσυοπλῆκτος à πλαγ̃ μὲ οἰσυος κυαμοζώξ κυαμοζῶκτος, à ζώω.

Nota φύλαξ φυλακος.

In ιξ & υξ ferè habent χος, ut θρίξ τριχός, ὄνυξ ὀνυχος.

In υγξ, ut φάρυγξ φάρυγγος.

In αιξ, ut γύραιξ, abusiuus ntũs, cuí⁹ obliqui crebro usurpãt, γυναικὸς γυναικὶ et c.

Paradigma.

Sin. ὁ θώραξ τοῦ θώρακος τῷ θώρακι τὸν θώρακα ὦ θώραξ.

Dua. τὼ θώρακε τοῖν θωράκοιν.

Sin. ὁι δώρακες τῶν δωράκων τοῖς δώραξι τῆς δώρακας ὦ δώρακες.

Regula: Pluralis datiuus ξ finientium à nominatiuo singulari fit, tantum ι addita, poetice aliquando augetur hic casus, δωράκεσι pro δώραξι.

De terminatione ρ.

Immutabilis litera ρ est, quare in obliqs ferè seruat. sic ν, fiuntq; genitiui tm̃ ος addita. Præter neutra, quæ ρ abiecta genitiuos faciunt per τος, ut ἧμαρ ἤματος. Huic terminationi difficile est adformare datiuum pluralem, ideo eius paradigmata præcipuò obseruabis.

Αρ αρος. Præter neutra.

Sing. ὁ μάκαρ τοῦ μάκαρος τῷ μάκαρι τὸν μάκαρα ὦ μάκαρ.

Dual. τὼ μάκαρε τοῖν μακάροιν.

Plura. ὁι μάκαρες τῶν μακάρων τοῖς μάκασι τοὺς μάκαρας ὦ μάκαρες.

Ferè in ρ datiuos faciunt σι ad ρ nominatiui apposita.

Neutrum paradeigma.

Sing. τὸ ἧμαρ τοῦ ἤματος τῷ ἤματι τὸ ἧμαρ ὦ ἧμαρ.

Dual. τὼ ἅματε τοῖν ἁμάτοιν.
Plur. τὰ ἅματα τῶν ἁμάτων τοῖς ἅμασι τὰ ἅμα
τα ὦ ἅματα.

Excipe fœmininum ἅμαξ, cuius genitiuus est ἁμάξτος, eo quod ueteres dixerint ἁμαξος in nominatiuo. Et neutrum quod nō mutat ξ in τ, ἔαξ ἔαξτος. Item ἄλ
καξ ἄλκτος.

Hρ alias ρος, alias κρος facit.

Verbalia in τηρ, ut σωτήρ. Ītē quæ fines non acuunt, ἥβηρ, η seruant in genitiuo.

Paradigma.

Sing. ὁ σωτὴρ τοῦ σωτῆρος τῷ σωτῆρι τὸν σω
τῆρα ὦ σῶτερ. η in ε mutāt
uocatiui, præterq̄ in ppriis, ut Ἥβηρ.
Dual. τὼ σωτῆρε τοῖν σωτήροιν.
Plur. οἱ σωτῆρες τῶν σωτήρων τοῖς σωτῆρσι τ
σωτῆρας ὦ σωτῆρες.

Reliqua mutant η in ε in genitiuo.

Paradigma.

Sing. ὁ πατὴρ τοῦ πατέρος, & per syncopē πατρός, τῷ πατέρι, & ρ syncopen πα
τρὶ τὸν πατέρα (nec dicit πατρά propter differētiam nominis πάτρα, qd significat patriam) ὦ πάτερ.

Dual. τὼ πατέρε τοῖν πατέροιν.
Plu. οἱ πατέρες τῶν πατέρων τοῖς πατράσι et πάτρεσι. Sic formabis datiuum huius formæ in ης. τοὺς πατέρας ὦ πατέρες.
Sin. ὁ ἀνὴρ τοῦ ἀνέρος, & ε elisa, ac δ inter-posita propter euphoniam ἀνδρός. τῷ ἀνέρι ἢ ἀνδρί. τὸ ἀνέρα ἢ ἄνδρα ὦ ἄνερ.
Du. τὼ ἀνέρε ἢ ἄνδρε τοῖν ἀνέροιν ἢ ἀνδροῖν.
Plu. οἱ ἀνέρες καὶ ἄνδρες τῶν ἀνέρων καὶ ἀνδρῶν τοις ἀνδράσι & ἄνδρεσι τοὺς ἀνέρας καὶ ἄνδρας ὦ ἀνέρες καὶ ἄνδρες.

ης υος, ut

Sin. ὁ μάρτυς τοῦ μάρτυος τῷ μάρτυι τὸν μάρτυα ὦ μάρτυ.
Dua. τὼ μάρτυε τοῖν μαρτύροιν.
Plu. οἱ μάρτυες τῶν μαρτύρων τοις μάρτυσι τοὺς μάρτυας ὦ μάρτυες.
Dicitur autem & ὁ μάρτυς μάρτυος.

IN ως.

Primitiua genitiuos faciunt per ωος, φώς φωτός.
Sin. ὁ ἰχώρ τοῦ ἰχῶος τῷ ἰχῶι τὸν ἰχῶα ὦ ἰχώρ. Vtus retinet literam genitiui.
Du. τὼ ἰχῶε τοῖν ἰχώροιν.
Plu. οἱ ἰχῶες τῶν ἰχώρων τοῖς ἰχώρσι τοὺς ἰχῶ

ρας ὦ ἰχῶρες.

Deriuata, adeoq; ὐbalia τως finiẽtia, per ορος faciũt gtõs, ut πολυΐσως πολυΐσορ. Adde his ꝓpria ἔκτως ἔκτορος, μέντως μέντορος, νέσως νέσορος, ꝙ à ὐbis deriuata sint.

Sing. ὁ ἑκάτως τοῦ ἑκάτορ τῷ ἑκάτορι τὸν ἑκάτορα ὦ ἑκάτορ.

Dua. τὼ ἑκάτορε τοῖν ἑκάτοροιν.

Plur. οἱ ἑκάτορες τῶν ἑκάτορων τοῖς ἑκάτορσι τοὺς ἑκάτορας ὦ ἑκάτορες.

IN ερ.

Per ερ genitiuos faciunt, ut χείρ.

Sin. ἡ χείρ τῆς χειρός τῇ χειρί τὴν χεῖρα ὦ χείρ.

Dua. τὼ χεῖρε mutato genere, non τὰ χεῖρε τοῖν χεροῖν.

Pl. αἱ χεῖρες τῶν χερῶν ταῖς χερσὶ τὰς χεῖρας ὦ χεῖρες. Et diphthõgo incisa, poetice

ἡ χείρ τῆς χειρός τῇ χειρί τὴν χείρα
τὼ χείρε τοῖν χερο῀ν
αἱ χείρες τῶν χερῶν ταῖς χερσὶ τὰς χείρας.

IN ς.

Litera σ mutabilis est, ut & apud Latinos. Nec enim in declinãdo manet, per inde atq; ν aut ρ. Sed in τ aut δ ferè mutatur. Nonnunq; abiectam nulla alia con-

sonãte mutamus,ut χάρις χάριτος, παλλάς παλλάδος, ἐριννύς ἐριννύος. Cum nominibus ν aut ς desinẽtibus,ferè tantum ος adponatur,ν aut ρ manente,ut παιὰν παιᾶνος νέσων νέσορος. Ἀς.

In ας masculina ,ppria sunt, ut ἄτλας. Fœminina quæ ultimas acuũt,λαμπάς. Neutra,quorũ frequentissimus usus est, ut κέρας. Masculina & fœminina simpliciter declinantur,neutra etiam contrahũtur, ut κέρας κέρατος, & elisa τ, κέρα & κέρως. De quibus infrà in declinatione quinta contractorum.

Masculina ,ppria genitiuum per αντος faciunt,ut ἄτλας ἄτλαντος.

Sin. ὁ αἴας τοῦ αἴαντος ᾧ αἰανὶ ἔρ αἴαντα ὦ αἶαν.

Du. τὼ αἴαντε τοῖν αἰάντοιν. (αἶαν.

Plur. οἱ αἴαντες τῶν αἰάντων τοῖς αἴασι τοὺς αἴαντας ὦ αἴαντες. Sic πᾶς παντός.

In σ definentia,tantum ι apponunt nominatiuo,factura datiuum.

Fœminina in άς per άδος faciunt genitiuum,ut παλλάς παλλάδος.

Sin. ἡ λαμπάς τῆς λαμπάδος τῇ λαμπάδι τὴν λαμπάδα ὦ λαμπάς.

Dua. τὰ λαμπάδε τῶν λαμπάδοιν.
Plu. αἱ λαμπάδες τῶν λαμπάδων ταῖς λαμπάσι τὰς λαμπάδας ὦ λαμπάδες.
Sic φυγάς φυγάδος. Duo adiectiua μέλας & τάλας, faciunt genitiuos μέλανος τάλανος.

ΕΣ.

In ες huiᵒ formæ nō sunt, nisi cōtracta primæ declinatiōis, de qbus suo loco.

ΗΣ.

In ης substātiua masculina, itē fœminina regulariter p τος faciunt gtōs, ut ὁ λάχης λάχητος, Laches Lachetis.
Sin. ἡ φιλότης τοῦ φιλότητος τῇ φιλότητι τὴν φιλότητα ὦ φιλότης.
Dua. τὰ φιλότητε τοῖν φιλοτήτοιν.
Plu. αἱ φιλότητες τῶν φιλοτήτων ταῖς φιλότησι τὰς φιλότητας ὦ φιλότητες.

ΙΣ.

Nulla terminatio toties uariat, quoties ις. Communiter autem tam masculina q̄ fœminina p δος genitiuos faciunt, τὶς τι νός suprà in articulis declinauimus.
Singula. ὁ πάρις τοῦ πάριδος τῷ πάριδι τὸν πάριδα ὦ πάρι.

Dual. τὼ πάριδε τοῖν πᾰρίδοιν.

Plur. οἱ πάριδες τῶν παρίδων τοῖς πάρισι τοὺς πάριδας ὦ πάριδες.

Et uariata masculinorũ talĩ declinatione: Sin. ὁ πάρις τοῦ πάριος ᾧ πάρι τὸν πάριν ὦ πάρι.

Dua. τὼ πάριε τοῖν πᾰρίοιν.

Plu. οἱ πάριες τῶν παρίων τοῖς πάρισι τοὺς πάριας. Sic μάντις & c.

Nota ὄις ὄιος ὄϊ ὀιός, φθόις φθοῖς φθόιος φθοιός.

Sing. ἡ χάρις τῆς χάριτος τῇ χάριτι τὴν χάριτα ὦ χάρις.

Dua. τὰ χάριτε ταῖν χαρίτοιν.

Plu. αἱ χάριτες τῶν χαρίτων ταῖς χάρισι τὰς χάριτας ὦ χάριτες.

Poetæ sæpe datiuos augent epenthesi, ut χαρίτεσσι.

Hic obseruandum est, uarie declinatum θέμις.

Singul. ἡ θέμις, τῆς θέμιδος communiter, θέμιτος dorice, & poetice θέμιστος, σ appositum, ut Homerus Odysseæ ε. λίσσωμαι, ἡ μὴν ξεινός ὀλυμπίδ', ἠδὲ θέμιστος. Obseruabis item ὄρνις ὄρνιθος.

Verbalia, ut τάξις τάξιος, & pleraq; alia, q̃ facilius obseruatione & usu linguæ, q̃ regula cõprehẽderis, ad declinationẽ secũdam cõtractã ptinent, ut ὄφις ὄφεως.

ρς.

In υς substãtiua gtõs p υος faciunt, ut

Si. ὁ βότρυς τοῦ βότρυος ὁ βότρυ τῷ βότρυϊ τὸν βότρυν poetice & βότρυα, ὦ βότρυ.

Dua. τὼ βότρυε τοῖν βοτρύοιν.

Plu. οἱ βότρυες & βότρυας τῶν βοτρύων τοῖς βότρυσι τοὺς βότρυας ὦ βότρυες ἢ βότρυς.

Sic ἐρινύς. Excipe χλαμύς χλαμύδος, ἡρωικὸς ἡρωικύδος.

In υς adiectiua, formant gtõs per εος, ut

Si. ὁ ἡδύς τοῦ ἡδέος ὁ ἡδεῖ, & cõtractim ἡδεῖ, τὸν ἡδέα ἡδῶ ὦ ἡδύ.

Dua. τὼ ἡδέε, ἡδῆ raro, τοῖν ἡδέοιν.

P. οἱ ἡδεῖς & ἡδέες, ταῖς ἡδείαις τοῖς ἡδέσι τοὺς ἡδέας & ἡδεῖς ὦ ἡδεῖς & ἡδῆς.

In hunc modum flecte & neutra, ut ἡδύ, γλυκύ & c. Fœminina eẽ hui⁹ formæ, ut ἡδεῖα γλυκεῖα, ad secundã declinationem simplicitũ ptinent. ὀς.

In ος non finiunt huius declinationis nomina, nisi neutra participia præterita,

ut τετυπός τετυπότ, & quæ in prima cō tractorum declinatione recensebuntur, ut μέλ χάρ.

Ως.

Nominatiui ως finientes, regulariť formant genitiuos per ωτ, ut φῶς φωτός. Propria, ut μίνως, & alia quædā ut ἥρως, faciunt genitiuos per ω, ut ἥρως ἥρωος, τρὼς τρωός, ἅμὼς ἅμωός.

Sin. ὁ γέλως τοῦ γέλωτος τῷ γέλωΐ τὸν γέλωτα ὦ γέλως.

Dua. τὼ γέλωτε τοῖν γελώτοιν.

Plur. οἱ γέλωτες τῶν γελώτων τοῖς γέλωσι τοὺς γέλωτας ὦ γέλωτες. Ἀυς.

In αυς inter anomala recēsentur, quanquam regularis sit declinatio, uariant autem casus multipliciter, tm̄ ppter cognatarum literarum α η ε mutationem.

Sing. ἡ ναῦς & νηῦς φλ ναός ηλ νηός, & νεώς attice, τῆ ναΐ ηλ νηΐ τὴν νάα ηλ νῆα ὦ ναῦ ὦ ναῦς ηλ ναῦ ὦ νηῦς. Sic γραῦς.

Dua. τὼ νᾶε ηλ νῆε τᾶιν ναοῖν ηλ νοῖν.

Plu. αἱ νᾶες νῆες νέες, τῶν ναῶν νηῶν νεῶν, ταῖς ναυσὶ νηυσὶ νέεσι, τὰς νῆας νέας ναῦς νηῦς, ὦ νᾶες νῆες νέες. Αις.

Per τος genitiuos faciunt, ut παῖς.

S. ὁ παῖς τοῦ παιτός τῷ παιτί τὸν παῖτα ὦ παῖς

Neutrum σαὶσ σαιτός.

Du. τὰ παῖτε τοῖν παιτοῖν.

Pl. οἱ παῖτες τῶν παιτῶν τοῖς παισὶ τὰσ παῖτας ὦ παῖτες. Ἐις.

In ες passim gtōs per εντος faciunt, ut λαριόες λαριόεντος, Deme κλεὶς κλεῖδός, αὐτήρες αὐτῆρετος.

Singu. ὁ χαρίεις τοῦ χαρίεντος τῷ χαρίεντι τὸν χαρίεντα ὦ χαρίεις χαρίει χαρίεις.

Dua. τὼ χαρίεντε τοῖν χαριέντοιν.

Plu. οἱ χαρίεντες τῶν χαριέντων τοῖς χαρίεσι χαρίεσι τοὺς χαρίεντας.

In hunc modum & neutra horum adiectiuorū flectunt. ut χάριεν χαρίεντος χαρίεντι. Obseruabis in οεσ nomina cōtrahi, ut σιμόσ σιμοῦσ, σιμόεντος σιμοῦντος, σιμόεντι σιμοῦντι. Ἐυσ.

In ευσ noīa ad tertiā cōtractorū classem ptinent, præter unum anomalon, qđ formam ordinis utcunq; tuetur, ζεύσ.

Si. ὁ ζεύσ τοῦ ζηνὸς τῷ ζηνὶ τὸν ζῆνα ὦ ζεῦ.

Admittit & aliam formam, ξ in σ mutato pro natura literæ ζ.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0065

ὁ ξεύς τ ΔΙός τῷ ΔΙΙ τὸν Δία ὦ ξεῦ.
ὗες uide infrà de anomalis.

ους.

Multiplex forma est nominũ ος finienti um. Quædã eñ gtõs per οντος, quædã p ωΔ, quædã per ωτ, quædam simpli citer in ος mutata υσ díphthongi parte.

S. ὁ ποῦς τ ποδός τῷ ποδί τὸν πόδα ὦ ποῦς.
Dual. τὼ ποδοῖν τοῖν ποδοῖν.
Pl. οἱ πόδες τῶν ποδῶν τοῖς ποσίτους πόδας ὦ πόδες.
Sin. ὁ ὀδούς τοῦ ὀδόντος τῷ ὀδόντι τὸν ὀδόντα ὦ ὀδούς.
Dua. τὼ ὀδόντε τοῖν ὀδόντοιν.
Plur. οἱ ὀδόντες τῶν ὀδόντων τοῖς ὀδοῦσι τοὺς ὀδόντας ὦ ὀδόντες.
S. ὁ οὖς τ ὠτός τῷ ὠτί τὸν οὖς ὦ οὖς.
Dua. τὼ ὦτε τοῖν ὠτοῖν.
Pl. τὰ ὦτα, & frequens οὔατα, τῶν ὠτῶν τοῖς ὠσὶ οὔασι τὰ ὦτα οὔατα.

Id uero quidã cẽsent indeclinabile, & ab eo usurpari casus ab οὖας οὔατος & ὠτός.

Reliqua in ος uarie flectuntur, υς in ος mutantia.

Sin. ὁ νῶτος τοῦ νώΔ τῷ νῶτι τὸν νῶτα ὦ νῶτε.

Du. τὼ νόε τοῖν νόοιν.
Plur. ὁι νόες νᾶσ πᾶσι νοῦσι τοῖσι νᾶσί τουῖσ νόας νᾶσ ὦ νόες νᾶσ.
Sic & βᾶσ declinabis.
Idemq; nomen ſicut & pleraque alia, ut πλόοσ ῥόοσ.
S. ὁ νόοσ & νᾶσ contractim, ἡ νόσ νᾶ ᾧ νόῳ νᾷ ἐν νόοιν νᾶν ὦ νόε νᾶ.
Dua. τὼ νόω νὼ τοῖν νόοιν νοῖν.
Plu. ὁι νύοι νοῖ πᾶσι νόοις νᾶν τοῖσι νόοισ νοῖσ ἐνσ νόσ νᾶσ ὦ νόοι νοῖ.
Hic obſeruabis & ea, quæ per contracti onē ex οσ in σσ mutantē, ut πλακόεισ πλακοῦσ πλακοῦντοσ, ſicut & πλακόεντοσ.
λσ.
Sí. ὁ ἅλσ ἡ ἅλοσ ᾧ ἅλι τὸν ἅλα ὦ ἅλσ.
Dua. τὼ ἅλε τοῖν ἅλοιν.
P. ὁι ἅλεσ ἅλων τοῖσ ἁλσί τοῖσ ἅλασ ὦ ἅλεσ
ρσ.
S. ὁ μάκαρσ τοῦ μάκαρτοσ ᾧ μάκαρτι ἐν μάκαρτα ὦ μάκαρσ &c.
Aliâs & μάκαρ ἡ μάκαροσ, & ὁ μακάριοσ ἡ μακαρία efferē.
νσ.
Sín. ὁ τίρυνσ τοῦ τίρυνθοσ τῷ τίρυνθι τὸν τίρυνθα ὦ τίρυνσ &c.

In ϕ finientia certa regula cõprehendi nequeũt, alia per βοσ, alia p πρ, sed rara, alia p φοσ, sed rariſſima efferuntur, ut

Sin. ὁ ἄγραϕ τῶ ἄγραβοσ τῷ ἀγράβι τὼ ἄγραβα ὦ ἄγραϕ.

Dua. τὼ ἄγραβε τοῖν ἀγράβοιν.

Plura. οἱ ἄγραβες τῶν ἀγράβων τοῖς ἀγραϕι τοὺς ἀγραβας ὦ ἄγραβες.

ὁ κύκλωϕ τῶ κύκλωποσ, ὁ κίνυϕ τῦ κίνυφοσ.

Omnium declinabiliũ uocum paradigmata iuxta literarũ ordinem præſcripſimus, tuum erit ſtudioſe lector, ad ea exigere, ſi quod nomen inciderit flectendũ. Iam & noſtro exemplo te uelim q̃plurimum uocũ accumulare, quibus caſuum uarietates ac diſcrimina queãt exerceri.

Obſeruabis in hac declinatione à genitiuo οσ fieri nominatiuum declinationis tertiæ, ut ὁ ἄβαξ τῶ ἄβακοσ.

Hinc ὁ ἄβακοσ τῦ ἀβάκ ϑῷ ἀβάκω, & c.

Itẽ ab actõ α, nomen declinationis primæ apud latinos, ut ὁ κρατῆρα. Hinc hæc crater a, huius crateræ, huic crateræ & c.

Datiuum pluralẽ in hac declinatione obſeruabis.

Regula prima.

Vocali desinentia, σι nominatiuo adponunt, ut χαμμασι.

Secunda.

N desinentia, pro ν, σι nominatiuo adponunt, ut ἅτασι. Tertia.

P desinentia, ferè τμ̃ apponunt ntō σι, ut μάναξσι. Quæ excipiuntur, uide suprà.

Quarta.

In σ desinentia, ι nominatiuo adponunt, ut ἄιασι, ἄβαξι.

De contractis declinationibus.

Satis scio iuuentuti uideri contractorum flexū difficilem, sed eam uelim obseruare primū omnia cōtracta secūdum naturam suam ad quintam declinationē ptinere simpliciū, ut πόλισ πόλιοσ. Deinde cōtrahi solere, quia in ipsarū penultimis ac ultimis cōcurrunt uocales, in quibus cum hiatū uitare oēs linguæ soleāt, contrahunt iuxta cognationē literæ. Obseruabis igitur in contrahendo literarum cognationem. Cognatæ sunt α ε η. Cognatæ item ε η, item ε ι, item ει ῃ &c.

Terminationes.

Masculi. ης ut δημοδένης.
Communis, ης ut ἀληθής.
Neutra ες adiectiuorꝝ, ut ἀληθές.
Neutra ος substantiuorꝝ, ut χάος.

Masculina.

Sin. ὁ ἡμὶ ἡ ἀληθὴς τοῦ ἡμὶ φησὶ ἀληθέος ἀληθοῦς, ὦ ἡμὶ τῇ ἀληθεῖ εἶ, τὸμ ἡμῶ τὼ ἀληθέα ἀληθῆ, ὦ ἀληθές.
D. τὼ ☾ τὰ ἀληθέε ἦ, τοῖν ταῖν ἀληθέοιν δοῖν.
Plura. οἱ ἡμὶ αἱ ἀληθέες ἀληθεῖς, τῶν ἀληθέων ἀληθῶν, τοῖς ἡμὶ ταῖς ἀληθέασι, τοὺς ἡμὶ τὰς ἀληθέας εἶς, ὦ ἀληθέες εἶς.

Neutra adiectiua.

Sing. τὸ ἀληθὲς τοῦ ἀληθέος ὅς, ὦ ἀληθεῖ ἀληθεῖ, τὸ ἀληθὲς, ὦ ἀληθὲς.
Du. τὼ ἀληθέε ἦ, τοῖν ἀληθέοιν οἶν.
Plu. τὰ ἀληθέα ἀληθῆ accusatiuo & uocatiuo, τῶν ἀληθέων ἀληθῶν, τοῖς ἀληθέασι.

Neutra substantiua.

Sin. τὸ χαὸς τοῦ χάεος χαὸς, ὦ χάεϊ χαεῖ, τὸ χάος ὦ χάος.
Dua. τὼ χάεε χαῆ, τοῖν χαέοιν χαοῖν.
Plu. τὰ χάεα χάη, τῶν χαέων χαῶν, τοῖς χάεσι, τὰ χάεα χάη, ὦ χάεα χάη.

Nota uariam declinationem composito

rum nominum ἀπὸ τοῦ κλέος.

Ἡρακλέης.

Singu. ὁ Ἡρακλέης, τοῦ Ἡρακλέεος & Ἡρακλῆος & Ἡρακλέος & Ἡρακλέους, τῷ Ἡρακλέϊ, per syncopam Ἡρακλεῖ, & ionice Ἡρακλῆϊ, & Ἡρακλέῃ, scdm synæresim ab Ἡρακλέεϊ, & Ἡρακλῇ ab Ἡρακλέϊ, τὸν Ἡρακλέεα & Ἡρακλέα & Ἡρακλῆ & Ἡρακλέην & Ἡρακλῆα, ὦ Ἡράκλεες communiter, & Ἡράκλεας secundum synæresim, & Ἡράκλες secundum syncopen.

In duali numero.

Τὼ Ἡρακλέεε & Ἡρακλέε & Ἡρακλῆ, τοῖν Ἡρακλεέοιν & Ἡρακλέοιν & Ἡρακλήοιν & Ἡράκλοιν.

Plurali numero.

Οἱ Ἡρακλέεες & Ἡράκλεες & Ἡρακλῆες, τῶν Ἡρακλεέων & Ἡράκλέων & Ἡρακλήων, τοῖς Ἡρακλέεσι & Ἡράκλέσι & Ἡρακλῆσι, τοὺς Ἡράκλέεας & Ἡρακλέας & Ἡρακλῆας & Ἡρακλῆς. Vocatiuus similis est ntō.

Per contractionem sic flectes:

Si. ὁ Ἡρακλῆς, τοῦ Ἡρακλέος Ἡρακλοῦς, τῷ Ἡρακλεῖ Ἡρακλῇ, τὸν Ἡρακλέα & Ἡρακλῆ & Ἡρακλῆν, ὦ Ἥρακλες & Ἥρακλῆς.

D. τὼ Ἡρακλέε κλῆ, τοῖν Ἡρακλέοιν Ἡρακλοῖν.

Pl. οἱ ἡρακλέεσ ἡρακλεῖσ τ̃ ἡρακλέων ἡρακλῶν, πῖσ ἡρακλέσι τοὺσ ἡρακλέασ ἡρακλῆσ.

Vocatiuus similis est nominatiuo.

Secunda contractorꝝ declinatio.

ὶσ masculinorꝝ, fœminínorꝝ, ac coím, ut ἡ πόλισ. ι neutrorꝝ, τὸ σίνηπι.

Sín. ἡ πόλισ τ̃ πόλιοσ cõiter, πόλεωσ attice, πόλεοσ ionice, τ̃ῇ πόλιϊ πόλι πόλεῖ πόλῃ, πλω πόλιμ ῶ πόλι.

Nolebā adíjcere schemata πόλῃοσ πόλ λιϊ πόλκα, ne quid ἀπροσδιόνυσον. Hæc est declinatio quā operosè latíni tractamus ín flectendís græcorum uerbalibus ín ισ, quæ ín hunc ordínem conferto.

Dualiter.

τὰ πόλιε πόλεε πόλκ. Díxerunt ueteres etiam τὼ πόλιε mutato gñe, ſicut τὼ δόμώ. τοῖμ πολίοιμ ἢ πολέοιμ πόλεωμ.

Pluraliter.

οἱ πόλισ πόλισ πόλεεσ πόλεσ, τ̃ῶν πολί ων πολέων πόλεων, τοῖσ πόλισι ἢ πόλεσι τὰσ πόλιασ πόλισ πόλιασ πόλῆσ, ῶ πόλι εσ πόλισ πόλεεσ πόλεσ. Sic

Singulariter ἡ πρᾶξισ ὁ πρᾶξιοσ, εωσ, ιοσ, τ̃ῇ πρᾶξιϊ ἢ πρᾶξι, & c, ut ſuprà.

Tertia contractor declinatio. εύς masculinor tantum, ut ὀρφεύς. Sin. ὁ ἀχιλλεύς τοῦ ἀχιλλέως, ἀχιλλῆος ionice, ἀχιλλέως attice.

Ne mirare atticum gtm̃ penacui, etiamsi πολέως & μενέλεως suprà uideris. Nam q in recti fine ton⁹ est, ea syllaba in obliquis nõ excedit, ut in tonis notatum est. Sic ἀληθής ἀληθέος, & hic ἀχιλλεύς ἀχιλλέος, λέως, τῷ ἀχιλλέϊ, λεῖ, λῆϊ, τὴ ἀχιλλέα, λῆα, ὦ ἀχιλλεύ.

D. τὼ ἀχιλλέε ℂ λῆε, τοῖν ἀχιλλέοιν ℂ λήοιν

Plu. οἱ ἀχιλλέες, λεῖς, λῆες, τοὺς ἀχιλλέως, λήων, τοῖς ἀχιλλεῦσι, τοὺς ἀχιλλέας, λεῖς, λῆας, ὦ ἀχιλλέες, λεῖς λῆες.

Quo sum usus paradigmate, ut admoneam latinos duplicis declinationis quorũ dam noĩm, quæ crebra poetæ nr̃i usurpant. Passim hodie declinamus, hic Vlysses sis si, hic Achilles lis li. Veteres uero & hic Vlysseus, huius Vlyssei, Vlysseo, Vlyssea declinarũt. Sic Achilleus lei leo lea, ut Orpheus orphei orpheo orphea. Atq; ex hac declinatione secunda latina sunt genitiui apud Virg. Exuuias indu-

tus Achillẽ contractim, pro Achillei, ut apud Ouid. Iniuria Theseẽ, pro Thesei genitiuus est. Apud Horatiũ Vlissei diuisim leges. Itẽ apud eundem Achillea accusatiuum reperies. Quos casus in secundam latinorũ declinationẽ congere. Hæc sæpe Priscianus, sed ubiq; corruptissime. Tm̃ scilicet indoctorũ impudentia potuit, ut optimus autor nusquã sit ἀξιόλογον. uide librũ eius sextũ. Cæterũ & quosdam græcæ declinationis casus ab ους latini adsciscunt. Virg. Orpheĩ Calliopeĩa, Lino formosus Apollo. ὀρφεῖ datiuus est græcus. Caue latinum putes casum. Cõtrà dixi Vlysse, latinum casum esse, quippe gtm̃, q̃ græcis erat ὀδυσσέος. Itẽ Ilionea penultima producta, ἰλιονῆα, p ἰλιονέα qđ regulare fuerat, ut orphea. Virg. orpheá q; in medio posuit, syluasq; sequentes.

Quarta contractorũ declinatio.

ώ ώσ fœminina omnia sunt ὀξύτονα, quia deriuata.

Sin. ἡ Καπφώ τῆ Καπφόος Καπφόϊ Καπφώ, τὴν Καπφόα Καπφοῖ Καπφοῖ Καπφώ, τὴν Καπφόα Καπφώ, lones & Καπφῦς faciunt, Aeoles

ἀψφώμ, ὦ ἀψφώ.
Dua. τὰ ἀψφώ τοῖμ ἀψφοῖμ.
Plu. οἱ ἀψφοί τῶν ἀψφῶμ τοῖσ ἀψφοῖσ τοὺσ ἀψφούσ ὦ ἀψφοί.

Hoc inflectes modo pleraq; alia nomina in ώ, Calypso, Dido & cæ. Latine sic: Hæc Sappho huius sapphus huic sappho hanc sappho. Nam quæ genuina latinorum est sappho sapphonis, ut Dido didonis infrequens est.

Quinta contractoꝝ declinatio.

Asneutrorum est. πρᾶγμα.
Sin. τὸ κέρασ τοῦ κέρατοσ communiter, κέραοσ ionice, κέρωσ attice, τῷ κέραϊ cõmuniter, κέρᾳ ionice, κέρᾳ attice, τὸ κέρασ ὦ κέρασ.
Dua. τὼ κέρατε communiter, κέραε ionice, κέρᾳ attice, τοῖμ κεράτοῖμ cõiter, κεράοιμ ionice, κερῶμ attice.
Plu. τὰ κέρατα communiter, κέραα ionice, κέρᾳ attice. τῶν κεράτωμ cõiter, κεράωμ ionice, κερῶμ attice. τοῖσ κέρασι, τὰ κέρατα cõiter, κέραα ionice, κέρᾳ attice.

In hac declinatione obserua non fieri cõtractionem nisi τ elisa, neque hiat

enim fit nisi τ elisa.

De numeralibus.

Ea ut latinis, sunt uaria declinatione.

Singulariter tantum εἷς unus, μία una, ἕν unū, ἑνὸς μιᾶς ἑνὸς, ἑνὶ μιᾷ ἑνὶ, ἕνα μίαν ἕν.

Δύο dualiter.

Δύο δυοῖν omnis generis, quin & plurale declinatur. οἱ αἱ τὰ δύο, τῶν δύο τοῖς ταῖς δυσὶ τοὺς τὰς τὰ δύο.

Reliqua pluralia sunt.

τρεῖς τριῶν τρισὶ τρεῖς communiter,

τρία τριῶν τρισὶ τρία neutri generis.

τέσσαρες τεσσάρων τέσσαρσι τέσσαρας cōiter,

τέσσαρα τεσσάρων τέσσαρσι τέσσαρα neutri.

Hinc usq; ad centum ἑκατὸν indeclinabilia sunt, πέντε, ἕξ, ἑπτὰ, ὀκτὼ, ἐννέα, δέκα. Reliqua si uoles adiungito. A centum composita flectunt, ut διακόσιοι ducenti & c.

De numero græcanico.

Δέκα, εἴκοσι, τριάκοντα, τετράκοντα, πεντάκοντα, ἑξάκοντα, ἑπτάκοντα, ὀκτώκοντα, ἐνενήκοντα, ἑκατὸν, διακόσιοι, τριακόσιοι, χίλιοι, δισχίλιοι, τρισχίλιοι, μύριοι.

Επτάκλιτα, νᾶς, χρανῦς, ναῦς, βῶς & c. reperies in terminationibus quintæ declinatiōis.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0076

Item poeticas figuras, ut κρῖ p κρῖθον, ut apd Homerꝝ, κρῖ λθυκόμ. Itē λίπα p λιπαρόμ, ut λίπ᷑ ἐλαίῳ, tuæ diligētiæ erit lector obseruare. Triplex declinatio.

Si. ὁ ῠἱὲς τ ῠἱῖ ῠἱ τῷ ῠἱεῖ ῠἱὸμ ῠἱὲ ὦ ῠἱὲς.

Dua. τὼ ῠἱέε ῠἱε τοῖμ ῠἱόοιμ ῠἱοιμ.

Pl. ὁι ῠἱέες ῠἱες τῶν ῠἱέωμ ῠἱωμ τοῖς ῠἱέσι τοὺς ῠἱέας ῠἱας ὦ ῠἱέες ῠἱες.

Aliâs sic.

S. ὁ ὑιεύς τ ὑιέ τῷ ὑιεῖ ὑιεῖ ὑμὸμ ὑιέα ὦ ὑιεῦ.

Dua. τὼ ὑιέε .ῆ. τοῖμ ὑιέοιμ ὑιοῖμ.

Plu. ὁι ὑιέες ὑιεῖς τῶν ὑιέωμ ὑιῶμ τοῖς ὑιέσι τοὺς ὑιέας ὑιεῖς ὦ ὑιέες ὑιεῖς.

Aliâs in tertia simplicium.

Sin. ὁ ὑιὸς τοῦ ὑιῦ τῷ ὑιῷ τὸμ ὑιὸμ ὦ ὑιὲ &c.

τέλ᷑ τῆς ὀνομάτωμ κλίσεως.

HActenus de nomine. Libet obiter exercēdorum puerorum gratia & exempla adijcere, quibus regulæ illustrē tur. Carmen Hesiodi è genealogijs deorum ad hanc rem delegi.

Ex Hesiodi theogonia de musis.

Τὴν μὸσάωμ ἀρχώμεθα, ταὶ σὺ πατρὶ
ϗμνεῦσι, τέρπουσι μέγαν νόομ ἐντὸς ὀλύμπου

Εἰρεῦσαι τάτ' ἐόντα, τάτ' ἐασόμενα, πρόσθ' ἐόντα
Φωνῇ ὁμηρεῦσαι, τὴν δ' ἀκάματον ῥέεθ' ἁυδή
Ἐκ στομάτων ἡδεῖα. γελᾷ δ' ἑτέρωθι δώματα παφίης
Ζηνὸς ἐριγδούποιο θεᾶς ὅπι λειριοέσσῃ
Σκιδναμένῃ, ἣ χεῖ δὲ κάρη νιφόεντος ὀλύμπου
Δώματα ἀθανάτων, αἶψ' ἄμβροτον ὄσσαν ἰεῖσαι
Θεῶν γένος· αὐδήεσσα, πρῶτον κλείουσιν ἀοιδῇ
Μοῦσαι ὀλυμπιάδες κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο
Τὰς ῥ' ὑπερίῃ κρονίδῃ τέκε παφίη μιγεῖσα
Μνημοσύνη τριτογοῖσιν ἐλεύθερος μεδέουσα
Λησμοσύνην τε κακῶν ἄμπαυμά τε μερμηράων
Ἠδ' ἐτεὴ ἐννέα κοῦρας ὁμόφρονας ἧσιν ἀοιδὴ
Μέλπεται, ᾗ σὺν θεσμὸν ἔχουσιν ἀκηδέα θυμὸν ἔχουσαι
Πάρ δ' αὐτῆς χάριτες τε καὶ ἵμερος οἰνοχοεύει
Ἐν θαλίῃς, ἐρατὴν δὲ διὰ στόμα ὄσσαν ἰεῖσαι
Μέλπονται πάντων τε νόμους καὶ ἤθεα κεδνὰ
Ἀθανάτων κλείουσιν ἐπήρατον ὄσσαν ἰεῖσαι
Ἐννέα θυγατέρες μεγάλου διὸς ἐκγεγαῦῖαι
Κλειώ τ' εὐτέρπη τε θάλειά τε μελπομένη τε
Τ' ἠδὲ πολυμνιά τ' ἐρατώ τε πολύμνιά τ' οὐρανίη τε
Καλλιόπη θ' ἥδε προφερεστάτη ἔστιν ἁπασέων.

Scholia.

Plutarchus in libro de audiendis poetis inqt: τῶν ποιητῶν μυθῶδες οὐκ ἀφιλόσοφον εἶναι. Id cū alijs plurib⁹ tū eo maxime

commento, est cernere, quo Musæ adum
brantur. Cuius & hoc uolebam loco pu
eros admonitos, ne frigide lecturi poe
mata nugas modo leuiculas agi putent,
id quod Sophistæ quidã, οἱ κένταυροι, te
mere persuasum habent. Sed uerum est,
qđ Græcus ait, οὐ νῦς ἐνὶ κραναύροισιν. Ita
q carmẽ Hesiodi latine sum interpreta
tus paulo rudius, alioqui græco etiã in
terpollato.

τοῖς γὰρ νέοις ὤμιλλαν κατάσκευάζω. Scho
lijs explico quæ & mythologia & gram
matica ratio deposcit, utrunq in Thersi
te ac Chely facturus sum huberius.
Iã uero à Musis ordiamur, quæ loui pa
tri canentes, delectant magnam mentem
intra olympum: dicentes quæ sunt, quæ
erunt, quæq antè fuerũt uoce concinna.
Ex eaꝝ uero ore fluit carmen suaue, non
difficulter, gaudẽt uero templa patria lo
uis tonantis, dearum uoce uirenti tacta.
Insonat & uertex niualis olympi domus
immortalium. Ipsæ uero immortalẽ uo
cem edentes, deoꝝ genus uenerabile pri
mum canũt carmine Musæ olympiades

filiæ Iouis Aegiochi. Eas in Pieria Saturnio edidit patri commixta Mnemosyne, animos Eleutheris demulcens obliuione malorũ, ac tranqllatis anxijs curis. Hæc uero edidit nouẽ puellas concordes, quibus carmen curæ est, in pectore lætũ ardorem habentibus. Iuxta ipsas Gratiæ ac desiderium sedes habent in floridis, amabilem uero per os uocẽ edentes mulcentur, omnitũq; leges ac mores inclytos immortalium concinunt, amabilem uocem edentes nouem puellæ è magno Ioue satæ, Cleioq;, Euterpeq;, Thaleiaq;, Melpomeneq;, Terpsichoréque, Eratoq;, Polymniaq;, Vraniaq;, Calliopeq;: ea uero oĩum est præstantissima Musarum.

Examen.

Ἀρχώμεθα ordiamur uerbum coniunctiuum est, gtõ construitur cum præpositione, ut apud Aratum, ἐκ Διὸς ἀρχώμεθα: Ab Ioue ordiamur, & Homerus: ἐκ τ' μῦσάων ἄρχομαι, schematicẽ; sine præpositione in hac significantia. Μῦσάων genitiuus doricus est, pro μῦσῶν. Da nominatiuum, Musa. Vnde originandarum uo-

cum multa ratio græcis est, soléntque & ipsi ludere ac ludi etymologijs. Tñ aliqs adnotabo: μῶσα à μῶσαι uestigare. Nam quas poetæ musas uocãt μυθολογικὰς, animi uis est, qua in ueri cognitionem ferimur. Hac miramur, hac inquirimus abdita naturæ. Ergo Musæ à μῶσαι dicũtur. Plato in hanc sententiam plurima. Ita sæpe Homerus homines alphestas nuncupat, id est, indagatores.

Declina μοῦσα, require secundũ ordinẽ simplicium, generis fœminini est, ut eiº ordinis omnia. discernũt enim græci genera declinationibus, atq; adeo id longe facillime. Iam qui uolet sibi diuitem parare linguæ supellectilem, adnotet, q̃ ex hac uoce μοῦσα, ceu è fonte nascũtur, uerbum μουσῶμαι, erudiri ꝓprie à Musis, quo ego sum usus modo in elegiaco. οὐδ' ἔτ' ἀμουσώσῃ νοῦμ φίλ' ἄροτρον ἔχων.

Item μουσουργός à μοῦσα, & ἔργον artifex carminum, is est enim eiº nominis usus. Tu adiũge pro diligẽtia tua longe plurima. ταὶ Διὶ πατρὶ quæ Ioui patri, ταὶ articulus ẽ postpositiuº. Nã tono inscripta uox ẽ.

Regula. Articuli præpositiui pars, id est, uocales tantum, non inscribuntur tonis ὁ ἡ. Postpositiui inscribũtur ἥ αἱ. Ex his est pro ἃ ταί. Nam æolica dialectos, quod aspiratione nõ utatur, τ, articulo αἱ adiicit uice aspirationis. Idem fecit in aliis, ut pro ἔλενη, Fελένη dicit F digãma æolico, quam latini literam recepimus reliquæ Græciæ ignotam, uice aspirationis adiecto. Memineris huius scholij de F, si quando primùm Quintiliani leges.

Declina ταί sic, ἥς &c. ut suprà.

Δίι à Ζεύς, Ζ in δ, in heteroclitis adnotauimus. πᾶτερ, da nominatiuum, πατήρ. acuit finẽ, quia derivatũ. πάλδας τηρῶν eius etymi fides apud grãmaticos esto. mihi nec refellere, nec probare libitum est.

Declina, ὁ πατήρ decli. gntæ simpl. τ πατέρος (nam qui tonus in recti fine est, ea syllaba non excedit) & πατρός per syncopen, ὦ πατέρι καὶ πατρί, τὸν πατέρα non πατρά, ὦ πατέρ. Reliqui casus ex his nascuntur, tu ad analogiam recurre. Datiuus pluralis est πάτρασι, quem adiicio, ga formatu difficilis est.

ὑμνεῦσαι nominatiuus participij penultimam inflectit, nam αι p breui habeť, ut in fine prosodiæ diximus, plurale est.

Varia.

Ab ὑμνῶ præsens participium est

ὁ ὑμνῶν ὑμνοῦντος — qntæ decl. simpli.
ἡ ὑμνοῦσα ὑμνούσης — secundæ simplícis.
τὸ ὑμνοῦν ὑμνοῦντος — quintæ simplícis.

Infrà formationem dísces, hic te admoneo generis ac declinationis, quæ cũ nomínibus participia communia habẽt. Ergo ab ὑμνοῦσα fœmínino singulari est ὑμνοῦσαι pluralis ntũs, et p ὑμνοῦσα, ὑμνεῦσα doricũ est. Exẽpla ín prõptu sunt Theocritũ legẽti. Is ín pædícis, cuius carmínis ẽ hoc ínitiũ: οἶνος ὦ φίλε παῖ λέγετ' οὐκ ἀλήθεα. i. In uíno ueritas, sic ínqt: τὸν πρᾶτον ἦ φιλεῦντα ξείταιον ἔθηκας, pro φιλοῦντα. Cæterum hymnus proprie deorũ laus est.

Τέρπουσι delectant, actíuum plurale præsens, ut τύπτουσι, acuit antepenultímam ex regula: In polysyllaba ultima breuí &c. acutus est ín antepenultíma, uide suprà.

Μέγαν ἐπρόκλιτον est. ὁ μέγας τοῦ μεγάλου ἀπὸ μεγάλος, τῷ μεγάλῳ τὸν μέγαν ὦ μέγας

Reliquos casus à μεγάλ forma. Sic et totum fœmininum ἡ μεγάλη ϕ μεγάλης. In neutro sic: τὸ μέγα τοῦ μεγάλ τῷ μεγά λῳ τὸ μέγα. Plurale à μεγάλοι pete. μέγας μείζων, μέγιστος supra cõparauimus, νόου à νόος νοῦς. Quid à φρήν, θυμός, λόγος differat, philosophi uiderint. Tu interim mythologian capta. Musæ magnam mẽtem louis delectant. Musis, ueri scientia ad deos transferimur, diis similes reddimur, id quod pluribus in Theage Plato differit.

ἔντός intrà, aduerbium gtõ constituit.

ὁλύμπιος. cœlũ olympum dicimus ὅλως λαμπρόν, ut est autor Theon Arati interpres, nobilis grammaticus.

Ἐιρύσσαι participium præsens ab εἴρω,

ὁ εἴρων τοῦ εἴροντος quintæ

ἡ εἰρύσσα τῆς εἰρύσσης secundæ declinati.

τὸ εἴρον τοῦ εἴροντος quintæ

Et ab antiquo uerbo ἐρέω fit ἔρωμι ἐρῶ ἐρῶμεν. Ab ἐρῶ ἐρεῦμαι, ut ῥυμεῦμαι dorice. Ab εἴρω est εἴρων dissimulator, hinc ἐρωνεύεσθαι dissimulare, Socraticum & ἐρωνεία. Ironia dissimulatio. Contrà, ἀλάζων simulator, ostentator, uanus, qui salacon in pro

uerbῆ ſpeciem dicitur, & ἀλαζονῆσθαι, uanum oſtentatorē agere. τάτ ἐόντα. τὰ articulus neutri gnis. τε, coniunctio ᾳ. ἐόντα pro ὄντα ab εἰμὶ. ὦμ ὄυ ἀ ὄμ, exiſtens. Prorſum hæc fœcunda mythos ē. Muſæ, quæ ſunt, quæ fuerunt, & quæ uē tura traduntur, loui canunt: hoc eſt, Muſæ omniū rerū cognitionē cōplexæ ſunt, ut Platonici dicunt: φιλοσοφίαν εἶναι τῆ θεί ων τε καὶ ἀνθρωπίνων γνῶσιν. ἐσόμυος. ι. ομ. futurū. πρό, antè, aduerbialiter. Sed hæc aliâs. τε, ᾳ. ἐόντα, ὄντα. φωνῆ, uoce, ſextus caſus eſt, à φωνὴ nominatiuo, q finem acuit præter regulā. Etſi eā uerbale facias à φωνέω, tamen quæ ſecūdum eā modū formant ſcilicet à poſteriorib⁹ futuris, cōmunes regulas accentuū ſequuntur, ut à τυπῶ. τύπτω, τόκτω, νόμος. σφενδόνη à σφενδονέω. Obiter in mentē uenit hiſtoriæ Gygis, quam è Platone M. Cicero in tertiū officiorū tranſtulit. Iſthic legit: Cum palam eius annuli ad palmam conuerteret. Latina uox pala, infrequēs eſt, qua Cicero σφενδόνην, quod apud Platonē nomē eſt pro maſſa, qua annuli gē

ma claudit, reddidit. Cæteræ & palauen tilabrum significat, et palacæ auri, id est, massæ leguntur. Quanquam palathæ dici malim, quippe originis græcæ. unde & palatia, & alia quædam nomina iurisconsulti trahunt. Apud Platonem sic est: ἡδὺ ἄυτως οὕτω συμβαίνειν. τρέφουσι μὲν ἴσως τὸν σφενδόνην, ἀδηλῶ γιγνέσθαι. ἔξω δὲ δήλω. Declina φωνὴ ut μοῦσα, uide characterem suprà. ὁμηρεύσαι participium, cõcinentes ab ὁμηρῶ. ὁ ὁμηρῶν ἢ ὁμηρεῖα & ὁμηρεύσα ut suprà. τὸ ὁμηρεῖν. Qua significatione uerbum ὁμηρῶ factum existimo ab ὁμῶς ἡδὺ ἔρως. τῶν δ' ἀκάματον ῥεῖεν ἀυδὴ ἐκ στομάτων ἡδεῖα. Construe sic: ἡδεῖα ἀυδὴ ῥεῖεν ἀκάματον ἐκ στομάτων τῶνδε. Suaue carmen fluit indefesse ex ore illarum. Dij boni, quam uenuste dictum est & fluere carmen, & indefesse. Sola enim ea ingenij humani functio optima est, ad quam suapte natura ducit. Suaue igitur Musarum carmen est, quum fluit, hoc est, sua ipsius spõte sequitur. Homerus poeta Nestorem insigne oratorem describpturus, inqt, τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή, Cuius ab ore fluit uox melle liquenti

dulcior. Tm̃ refert, quod acturus sis, non repugnante Minerua, ut cũ Horatio loquar, obeas. Tũ uero indefesse. Nam qd omniũ, q̃d & minus molestũ sit, & contẽ damus ardẽtius, q̃ id cuius insseuit nobis amorẽ natura. ἡδύς ἡδίων ἥδιστος. Sic γλυκύς γλυκίων γλύκιστος. Declinatio in heteroclitis, motio in capite nominis patet.

ἄδω cano, ἀυδή carmẽ, & prolatis syllabis ἀοιδή, è q̃ recisso a, fit ᾠδή, p οἰδή. Hinc est cõpositor. prope nimia copia. κωμῳδία carmẽ ioci cõuiualis, τραγῳδία carmẽ tragicũ &c. Declina ἀυδή sicut μοῦσα.

ῥέω uerbũ fluo. ἀκάματον, adiectiuũ ad uerbũ uicẽ fungẽs, non laborioſe, indefesse, ab a priuandi nota, & κάμνω laboro, q̃ modo κάματον formatũ sit, infrà de ϒba libus leges. Homerus ἀκάματον πῦρ, p uehemẽti igni dixit, ac supra modũ efferuescenti. Sunt & aliæ quædam particulæ, q̃bus q̃d citra laborẽ fit, describim⁹, ut ἀυτοχειρί, citra sudorem, & cæt. ἐκ σομάτων τὸ σόμα σόματος neutrũ q̃ntæ declinationis simplicis. τῶνδε demonstratiui pro nominis significantia est, q̃ppe cõposit⁹

articulus præpositiuus ὅδε ἥδε τόδε. γε-
λᾶ δ'ὲπ δ'ώματα. Templa Δῶμα Δώματος,
exhilarãtur, γελᾷ præsens est neutri uer
bi γελάω rideo, numeri singularis. Solẽt
eñ Græci Ammonio autore, neutris plu
ralibus dare singularia apposita. ΖΗΝΟΣ
à ζεὺς ut suprà. Ἐριγδ'ούποιο tonantis, ab
ἐρι augẽdi particula cõponit, & δ'ούπος
sonitus. Nam fulminũ autor Iupiter est.
ἐριδ'ούπου. γ, interponit augẽdi temporis
gratia, ὁ ἐριγδ'ούπης τοῦ ἐριγδ'ούπου ἡ ἐριγ-
δ'ούποιο ionice, q̃ gtõ hic Hesiod⁹ utitur.
Hic obseruabis particulas sola cõpositi-
one usurpatas, ἐρι, λα, & similes, ἐριδάμας
admodũ florẽs, ζάθεος & cæt. Θεᾶν à
θεά pro θεῶν gtũs pluralis est, uide μοῦσα.

ὀπί acuit ultimam, est eñ obliquus mo
nosyllabi acuti, ὄψ uox. Declina, ἡ ὄψ ὀπός
τῇ ὀπί τὴν ὀπά, accusatiuus penacui-
tur. Nam è regula excipiunt accusatiui
oẽs, & nominatiui duales & plurales, ut
χεὶρ πρός χερί χεῖρα. sic de similibus, ὦ ὄψ
τὰ ὄπε ταῖν ὀποῖν, reliqua p̃stat ἀναλογία.

Λεριόεσσα adiectiuũ fœminínũ mouet:
ὁ λεριόεις florẽs τοῦ λεριόεντος gntæ decli

nationis simplicis.

ἡ λειριόεσσα τῆ λειριόεσσης secundæ,
ἀπὸ λειρίου τοῦ λειριόεντος quintæ.

Ergo ὅτι λειριόεσσα σκιδναμένη uoce florẽ ti fracta, datiui sunt uel sexti casus. λειριόεις denominatiuũ, copiam significare uidet, aut similitudinẽ, floridus, à λείριον, q̃ nomine ꝓprie Narcissi florẽ significari aiunt. Σκιδναμένη, dispsa, Dtũs est. Mouet σκιδνάμενος νη νον. Nota est declinatio, à ῥbo σκίδναμαι spargor, ut infrà.

ηχεῖ sonat, ab ἠχῶ tertia ꝑsona præsentis, hinc ἠχὼ echo deriuatũ est. κάρη frequẽtius est κάρα caput, promiscue declinat. ἡ κάρα τῆς κάρας, & τὸ κάρα τοῦ κάρατος a κάρανον, & τὸ κάρη τοῦ καρήατος, & ἡ κάρη τῆς καρῆνος. Callimachus: ἄρτεμις ἡνίκα παρὰ μητέρι κεῖτο, σοὶ τόξον. Νιφόεντος a νιφόεις, moue sic ut λειριόεις, niualẽ significat. Sic olympũ cognominat, siue q̃d niues demittat, siue ꝙ è tenui ac niuiũ simili materia sit. ὄλωσε λαμπρός, scilicet, quæ interpretatio uidebat adiungẽda, ꝙ ambigua sit significatio τοῦ νιφόεντος, ut & reliquorũ huiꝰ formæ in εις. Αἶψα ἄμβροτον ὄσσαν ἐείσας. Hæ

immortale carmẽ edentes. Vnæ immortalitatẽ Musæ pariunt hominibus ἐκ γαρ̀ μ ὀσσάων κλέος ἄμβροτον, ut Theocrit⁹ ait. ἀ priuat, βροτὸς mortalis. ἰεὶς ἰεῖσα ἰέμ participium ab ἵημι, ut in uerbis cernes. θεῶν γένος αὐδῆοῦμ, πρῶτον κλείσσιν ἀοιδῆ. Scande, θεῶν γένος in dactyli numerum redacto, θεῶν duas syllabas una complectere, ut apud Homerũ: μήνιν ἄειδε θεά πηληιάδεω pro πηληϊάδω, pinde ac elisa uocali. Nã longa breuẽ concipit. & Hesiodus: ῥεῖα γαρ̀ βριάει, quasi legas, ρει, μον. Spondeus est. Sic apud Virgi. Seu lẽto fuerint aluearia uimine texta. κλείσσιν canunt, à κλείω inclyte celebro. πρῶτον aduerbiũ, primũ. ἀοιδῆ dtũs, αὐδῆοῦμ γένος accusatiui. γένος primæ cõtractorũ declinationis neutrũ substantiuũ in ος, ut μέλος, χάος χάεος. θεῶν gtũs pluralis à θεός, q̃d à θεάω templor, seu θέμ currere deriuãt. Nã eo uetustissimi noĩe cœlum dixere, q̃d postea οὐρανός ab ὁράω tueor. αἰγιόχοιο gtũs Ionicus, p αἰγιόχ ο tertiæ declinat. αἰγιόχος Iupiter cognoiatus ἀπὸ τ αἰγός ὀχῆς, ab alũna capra. Ea est

unde κέρας ἀμαλθείας copiæ cornu Iouí sacratũ ẽ, uide Callímachí hymnos, Pausaníã ín Arcadícis, & mythologos alíos.

Τὰς sí uís ꝓprie exponere, fac postposítiuum artículũ ἃς, adspíratione ín τ trálata. ἐν πιερίᾳ, ὧν ꝓpositio dtõ cõstruitur. Musæ ín Pieria genitæ dícuntur, ꝙ ístic prímum cœptæ sint colí, cõdítis à Lino sacrís, ut ín Bœoticís Pausanías, & nos ecloga ín Philõda lusímus: Orgia Pierídum, q. spíras nupera Daphní &c. κρονίδης dtũs, patronymicum à κρόνος. Ita Saturnum uocamus à χρόνος tempus, κρονίδης Saturnius, prímæ declinationís símplícis. μιγεῖσα participium aoríston. Infrà dísces formationem. ὁ μιγεὶς μιγέντος, ἡ μιγεῖσα μιγείσης, τὸ μιγὲν μιγέντος. Μνημοσύνη decl. scdæ, simp. Memoría artes peperít, elegantẽ hoc, q̃tum ad μυθολογίαν attínet, à Plutarcho ín cõuiualib⁹ q̃stiõib⁹ agít. Habem⁹ & nos ad hanc rẽ suauíssímos Laberíj ꝙsículos: Sophiã me uocãt graíj, latíní sapiẽtiã, Vsus genuít patẽ, mẽ pepít memoría. γενοῖσιν seminib⁹. Quos ego uidi Hesiodí líbellos ἀγενοῖσιν à supí

ori sententia distinguunt. Itaq; & ego in eum modum, sed è ratione mythologiæ suprà ꝟti. Lõge uero pstat, quantũ cõiecio sic interptari: Quas memoria iũcta seminibus loui patri peperit, delectans louem. Musas inq̃ peperit, obliuionẽ malorum & curarũ tranquillitatẽ, ut hic uersiculus appositione cũ superioribus cohæreat. Facit constructio uerbi μέλω, ut hũc ordinẽ probem. τενός semẽ, uis fœcunda, tertiæ declinationis simplicis. Μελέτη participiũ à μελέω antiquo, curo &c. Μελέων μελέτης μέλεσι. Ελευθέρος ab ἐλεύθω, unde quoq; tertiæ declinationis simpli. Iouis epitheton & apud Pausaniam cernes, libertatis titulus est. Λησμοσύνη obliuio, à λανθάνω. quomodo ueniat hinc, docebo alio loco. Musæ animũ tranquillant, affectibus liberant, ut ex instituto Pythagorico intelliges, & Clytẽestræ historia, quæ tum demũ uiolari pudicitiam suam passa est, cum musicũ sustulisset. Plurima ad hæc apud Athenæũ lege. Aliò si lubet, & hanc mythõ trahe: Nil dignũ parari musis, nisi tranquilla & recte con

ſtituta mẽte. ἄμπαυμα uerbale neutrũ, ſicut γράμμα. μέριμνα curaꝫ anxiarum. Id eſt uel μέρμαιρα uel μέριμνα ſignificat. utrunqꝫ ſecundæ declinationis ſimplicis. Μέριμνα uſitatius eſt. Theocritus:

πενία ὦ Διόφαντε μόνα τὰς τέχνας ἐγείρει
Αὐτὰ τῶ μόχθοιο διδάσκαλος. οὐδὲ κ' εὕδειμ
ἀνδράσι ἔργα τίναυσι καναὶ παρέχουσα μέριμναι

Id eſt,

Paupertas Diophante ſola artes excitat,
Ipſa laboris magiſter ẽ. neqꝫ eũ dormire
Viris opatoribus malæ p̃bent anguſtiæ.

Huius ſignificantiæ eſt & μεριμνάω uerbum, ſolicitus, anxius cogito. Eius uſus eſt in Pſalmo. xxxvii. μὴ μεριμνήσω ὑπὲρ τ' ἁμαρτίας μου, & anxius ſeu ſolicitꝰ ero pro peccato meo. Cõmodũ reddidit græcus emphaſim uocis hebrææ אראג, latini cogitabo legimus, q̃d uides q̃ non reſpõdeat plenæ ſignificantiæ uerbis μεριμνήσω © אראג. ὁμόφρονας ab ὁμῶς φρονεῖν, æquis legibus cõueniunt Muſaꝫ cantilenæ, id eſt: Tum demũ recte artes tractant, cum aliæ aliis iungũtur, choris gaudẽt Muſæ. Dialectica rhetoribꝰ uſui

est, geometria astronomis, poetam philo sophia, philosophū poetica commēdat, atq; id est, quod ἐγκύκλιον uocamus πανδεκτείαν. Declina. ὁ ὁμόφρων τοῦ ὁμόφρονος, iuxta analogiam quintæ simplicitū ω in ο mutatur. Regula: Cōparatiua, uerbalia, & quæ à γνῶσις decōposita sunt, ω in ο mutant, κρείσσων κρεῖσσον, συμφάδμων συμφάδμον, ὁμόφρων ὁμόφρον. Reliqua in ων, ω seruant. ἕδνοιν datiuus articu li postpositiui, pro ἕδνοσιν, αι in η soluto. ἕδνοιν τὴν παπαγικῶς adijcit. κήδεσιν à κῆδος pectus, neutrū decl. primæ contractoꝝ. κήδεσιν datiuus pluralis σι geminat augendi temporis gratia. Ακκαδικός ab α & κῶδος luctus, uñ ἐπικήδιον sicut ἀληθής primæ cōtractoꝝ. θυμόσ ardor & impet9 q dā cōficiendæ rei, ut apd Homerū: θαλέθων δέ ἵετο θυμός, & θυμὸς ἐνὶ κήδεσι φίλοισι μᾶλλον ἐφορμᾶτ. uides ut Home. θυμὸν ardorē, & ὀρμὴν impetū cōiūxerit. Et pphe ta deprecatur9 subitā noxæ uindictā, κύριε μὴ τῷ θυμῷ σου &c. Ne in furore &c. nam belle θυμὸς cū hebræa uoce חמה conuenit. Ἐχθόσιος ab ἐχθος participio, moue

pinde ut supiora. πὰρ δ' ἀυτῆς p πρός δὲ ἀυταῖς, αι ín ῃ soluto. χάριτες declina. χάρις χάριτος χάριτι χάριν, analogice reliqua. Iuxta Musas Gratiæ sunt, hñt eæ nomẽ à χάρα gaudio, & recte. Nã quicqd ẽ humanæ ac ciuilis cõsuetudinis, Gratijs debemus. Ita Xenocratẽ Plato admonebat, σπένδειν χάρισιν, sacrificare Gratijs, quo uitæ usu magis urbano ac comi esset. Absit ergo à Musis liuor, absint omnes illiberales affectus. Id quod uolebat Aristoteles, inquiẽs: τὸ φιλόσοφον, φιλόκαλον εἶναι. ἵμερος τοῦ ἱμείρειν. Desiderium recte faciẽdi, laudis amor. τί γὰρ κάλλιον ἀνδρείκελον εἶναι ὀλβίῳ δὲ κλέος ἐσθλὸν ἕπεσθαι ἀνδρώποισιν ἀρέσθαι οἶκος. οἶκον diminutiuũ. ἐν θαλίῃς p θαλίαις, θάλλειν florere. Νόμους δ' ἤθεα κεδνὰ κλείουσιν. Celebrant leges & mores immortaliũ: Respub. et legibus bonis, et bonis moribus constent oportet. Hæ artes dignæ laude sunt, q̃ mores ornant, et bonas leges cõfirmant. Sed immortaliũ, ait: Heroas si lubet, intellige. ἔρατον ἐπὶ ἐρατὸν, amabilẽ. προφρονέστατα cõpara: πρόφρων προφρονέστερος προφρονέστατος etc. Nomi

na Musæ apud Plutarchũ in sympoſiacis explicant. Eſt & Pharnuti liber in oĩum manibus, q̃ malo ingeniũ experiare tuum, q̃ his nugis meis teneare diutius.

DE VERBO.

VERBVM ῥῆμα dictio ẽ, quæ modis, tẽporibus, ac perſonis flectitur. Verbo alia pſonalia ſunt, q̃ p diſtinctas pſonas & ἐγκλίσεις, id ẽ, terminationes uariantur, λέγω λέγεις λέγει. Alia impſonalia, quæ modis ac tẽporibꝰ uariant, numeris ac perſonis non uariãt. Cõſtructio addit numeros ac perſonas, προσήκει μοι ἐσθλῷ εἶναι. προσήκει ὑμῖν ἐσθλοῖς εἶναι. εἶτα) πρὶ μεταμελοχώσεως.

ACCIDVNT VERBO

Genera, Personæ, Figuræ, Numeri, Modi, Tempora, Coniugationes.

Genera.

Διαθέσις dispositiones uerborũ, id est, coniugandi figuræ tres sunt, ω, μαι passiuorꝫ, μαι medioꝫ. ω dispositio actiua ẽ, id est, quædam coniugandi figura, qua pꝰ oẽs modos, tempora, & pſonas facilis notio ẽ, quæ terminatio actiua sit, ut λέγω λέγεις λέγει ἔλεξα, dispositionis actiuæ sunt, quia ex ω nascunt. μαι passiuorũ dispositio est, qua scitur quæ terminatio passiua sit, ut τέτυμμαι τύπτεσθαι, dispositionis passiuæ sunt, quia ex μαι nascuntur. Mediũ aliquas ex utroꝫ terminationes usurpat. Ergo alia est ratio generũ apud latinos, alia apud græcos. Genera latina, significationẽ uerbi explicant, græca filum coniugationis. Quapropter & apũ græcos duplicia genera uerboꝫ fingito, etymologica, quæ coniugationis notiones sunt: syntactica, quę significationem expediunt, ut τύπτω actiuum, τύπτομαι passiuũ uerberor, & τύπτομαι medium, actiuæ ac passiuæ significationis. Neutrum

ὑγιαίνω ualeo, deponens μάχομαι pugno. Et hæc uarietas gñm in syntaxi est. Cæterꝫ in etymologia, ὑγιαίνω actiuum characterē, μάχομαι passiuū sequit: ὑγιαίνω dispositiōis actiuæ est, μάχομαι passiuæ.

Tempora χρόνοι.

Hoc opus, hic labor est, secernere ἐνεστῶς χρόνος. Instans tempus, quod modo sit significat, λέγω dico. παραταλικὸς χρόνος, extēsiuum tempus, inchoatiuum modum nominant, extēso tempore in rē quæ agebatur, nondū cōfectam. Quom tu luderes, græcabar. παρακείμενος χρόνος præteritum perfectum, prorsum absolutam actionē designat, adiacens tempus dicitur. Nam quod primum iam factum est, significat. ὑπερσυντελικὸς χρόνος plusq̄ perfectum tēpus, eius usus est græcis, qui & latinis. Ἀόριστος χρόνος indefinitum p̄teritum, à paracimeno differt, ꝙ παρακείμενον præterīsse rem primū iam indicat. quapropter παρακείμενον, id ē adiacēs, iuxta positū ei q̄d transit, dicitur ἀόριστον, p̄terīsse quidē rem, sed indefinite, nū olim an modo p̄terierit. Vt cū dico

πέπτωκα cecidi, indico primũ me iã cecidisse: cũ uero ἔπεσον dico, ꝙd ἀόριστον ē, cecidisse me significo, sed ambiguus est ꝙ cum loquor, olim ne an nup ceciderim. Quæ duplicis p̃teriti ratio uel hoc ꝓbat mihi, ꝙ act⁹ alios paracḍmeno, alios aori sto significãtius exprimimus. Tun' male bas paracḍmeno exp̃ssum hoc Homeri: τόνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκε ἑκηβόλος, ἣ δ' ἔβη δώσω, i. Phœbus ob hæc, mala multa dedit, atꝙ insuper addet. Conuenit ἔδωκε indefinitum esse, quia & olim & nup Græcos Apollo afflixit. Nil addebat definitã ratio tpis, & huic sententiæ σὺ δ' οὐ σῷ μεγαλήτορι θυμῷ εἴξας. i. cũ tu impotẽti aïo, ac furori tuo paruisses. Nã si lubet cũ pareres, iñfinitũ participiũ εἴξας exponito. At referebat tpis modus hoc loco. ἴσχουσι γὰρ ἀγορῇ τετιηότας, cũ significaret poeta nouo malo iam labefactatos principum animos. Longius forsan immoror huic disputationi quàm ferat τὸ αὐτοχειριάζεσθαι. Sed ui sum est pretium operæ id, quod scio his nonnunquã labyrinthis temporꝝ græcorũ pueros turbari, p̃serti re latinis igno-

ta. Itaq; Prisciani uerba adijciã,quo sciãt quid inter latina & græca tẽpora interſit:Sic ille. Sciendũ tamen,q; Romani præterito pfecto non solũ in re cõpleta modo,utũtur, in quo uim habet eius qđ apud græcos παρακείμενον uocaſ, quem Stoici τέλεσον ἐνεστῶτα nominauerunt, ſed etiam pro ἀορίστῳ accipiſ, qđ tẽpus apud græcos tam modo pfectam rem,q̃ multo antè ſignificare poteſt. Et ſicut apud illos indefinitũ tẽpus adiectione τοῦ ἄρτι ad uerbũ,τὸν παρακείμενον,id eſt, adiacẽs tempus,& adiectione τοῦ πάλαι,ὃν ὑπερσυντελικόν,id eſt,plusq̃ pfectum,refert, ſic apd nos hoc idẽ eſt præteritum pfectum, poteſt eñ & modo & multo antè intelligi pfectum. Et apud autores hoc exemplis adprobaſ. Euander eñ apud Virgili.in viii.de mſe ſua: Cecinit quæ prima futuros Aeneadas magnos,& nobile Palanteũ. Cecinit dicit,pro cecinerat. Multo eñ antè illã ceciniſſe intelligit.Et ipſe Poeta è ſua pſona:

Troiæ qui primus ab oris
Italiam fato profugus,Lauinaq; uenit.

Venit, pro uenerat. Hic ẽm quoq; multo antè intelligit uenisse Aeneam in Italiam. Ergo ꝓprie si quis cõtemplet̃ uim p̃teriti, non aliam significationẽ iudicabit hoc habere, quàm illud q̃d apud græcos ἀόριστον uocãt. Hoc autẽ differt à plus q̃perfecto. Quod illud p̃ se prolatum nõ eget aduerbio pridẽ, quod habet in se naturaliter. Nisi si uelim⁹ explanãdæ quantitatis tẽporis causa addere ante quot dies uel annos. Nec licet illi modo uel nuper aduerbia adiungere. Præteritum uero pfectum ad manifestandã significationem eget modo uel pridem aduerbijs: Hæc Priscianus de p̃terito latino. Vides ἀόριστον id significare quod p̃teritum latinum, hoc est, indiscriminatim, id q̃d modo transiit: παρακείμενον uero certo id q̃d modo p̃terijt. Cæterũ duos aoristos copia fecit. Nam idẽ uterq; significat. μέλλων χρόνος futurũ tẽpus, id quod latinis significat, λέξω dicã. Duos μέλλοντας copia fecit. Idẽ uterq; significat. Est autẽ attícis μετ' ὀλίγον μέλλων mox futurꝝ, quod latini propemodũ sic reddimus: Vicero,

dum is se expediat. Vide Priscianum, & Erasmum in Copia uerbor.

Modos, psonas, nũeros ipse obseruabis.

Coniugatio.

Diatheses uerborum tres sunt: ω, μαι passiuum, μαι medium. Ex diathesi ω reliquæ nascuntur: quapropter cuius ordinis coniugationum ω est, eiusdem & passiua & media sunt. Nã à singulis actiuis media nascunt, sicut & passiua. Diathesis uero actiua triplici charactere cõstat: Aut ω βαρυτόνῳ, id est uerbi quod penultimã acuit, ut ἄδω pono: aut ῶ circunflexo, qd à uarytonis nascitur, ut ἄδῶ: aut μι quod à circunflexo oritur, ut τίθημι.

Triplex est ergo cõiugatio, aut uarytona in ω, aut circũflexa in ῶ, aut eorũ quæ μι desinunt. Iã cuicp sua passiua & media accẽse. Primũ ergo de uarytonæ cõiugationis ordinibus dicemus, quoniã ex eis genera coniugationum alia fluunt.

Ordines uarytonæ coniugationis sunt sex.

Discrepãt literis formatiuis quæ κατὰ κτῆσιν κλῆ uocant. Est aũt litera formati-

ua,quæ ω ꝓxima anteit,ut τύπτω ē primæ coniugationis,ꝙa habet formatiuam πτ.

Primus ordo coniugandi uaryto-na,ubi eſt ante ω præſentis β π φ πτ. Hæ literæ mutantur in futuris & præteritis in cognatas ſibi, futurū ψ,paracimenon φ habet,τύπτω τύψω τέτυφα.

Secundus ordo,ubi eſt ante ω præſentis,γ κ χ κτ. Futurum ξ format,paracimenon χ,ut λέγω λέξω λέλεχα.

Tertius ordo coniug. habet δ θ τ. Futurū σ,præteritum κ, ut ἄδω ἄσω ἧκα.

Quartus habet ζ. Futurum plerunꝙ σ habet, præteritū κ, φράζω φράσω πέφρακα. σ uel π attico more plerunꝙ ξ futurum,præteritum χ format, πράττω πράξω πέπραχα.

Quintus habet λ μ ν ῥ. Hæ līæ immutabiles dicunt̄,ꝙa in futuris nō mutantur, ψάλλω ψαλῶ,κρίνω κρινῶ, nec in declinationibus mutantur, φρένων φρένων,νέκταρ νέκταρος. ν ῥ manent,cū aliæ cōſonantes eximantur,ut ἅλς ἅλντος,λίψ λιβός. Hæc con-

iugatio per κ p̄teritum facit, φάλλω ἔφαλ κα, σπείρω ἔσπαρκα.

Sextus ordo.

Est qui ω pur̄ definit, id est, ante q̄d non est cōsona σ futuri. κ p̄teriti formatiua. μύω μύσω μέμυκα, ποιέω ποιήσω πεποίηκα, τι μάω τιμήσω τετίμηκα, ἱππεύω ἱππεύσω ἱππεύκα. Atq̄ hæc est coniugatio, è qua & cir cunflexa & q̄ μι definūt, deriuant.

Da paradigma. τύπτω.

Sex ordines coniugationū unico hoc utuntur paradigmate, uariatis præteritis & futuris iuxta singularū characteristi cas. Atq̄ spectabis in paradigmate, q̄mo do tempus è tempore oriat, ut à τύφω ἔτυ φα. Item c̄ multiplex uariatio uerborū, alia principij, alia ἐγκλίσεως seu finis, ut τέτυφα a τύπτω desciuit, nō solum fine mu tato πτω in φα, sed etiā principio τυ in πε τυ. Præteritū impfectum, aoriston pri mum, aoristō scdm pariter initio uariat.

Characteristica præteriti plus q̄ perfe cti à pfecto petitur, τέτυφα ἐπετύφθην, φ in utroq̄ est characteristica aoristi a futuro τύφω ἔτυφα. Fines ergo p̄ characteristicas

futuri ac præteriti uariant. Fac characterísticam rationem prudẽs colligas, ut singulis ordinibus, singulos characteras atque adeo cognatas literas deputes. β cũ ϖ cognata est, ergo eiusdẽ sunt coniugationis. φ cum κ nihil cõuenit, alterí° est igit ordinis κ, alterius φ. ludicrj hæc sunt, & acrimoniæ cuiusdam non plebeiæ, sine qua rationem μεθοδικὴν uerborũ non facile adsequere.

Coniuga.

Actiua declinabo, id est, διάθεσιν ω. Medijs non admixtis, ne qd non ordine suo iuuentus expectet.

Ὁριστικῶν ἐνεστῶς χρό.

Sí.	τύπτω	τύπτεις	τύπτει.
D.		τύπτετον	τύπτετον
Pl.	τύπτομεν	τύπτετε	τύπτουσι.

Παρατατικός.

Sí.	ἔτυπτον	ἔτυπτες	ἔτυπτε
D.		ἐτύπτετον	ἐτυπτέτην
Pl.	ἐτύπτομεν	ἐτύπτετε	ἔτυπτον.

Παρακείμενος.

Sí.	τέτυφα	τέτυφας	τέτυφε
D.		τετύφατον	τετύφατον

P. τετύφαμεν τετύφατε τετύφασι.

Υπερσυνθελικός.

S. ἐτετύφειν ἐτετύφεις ἐτετύφει

D. ἐτετύφειτον ἐτετυφείτην

P. ἐτετύφειμεν ἐτετύφειτε ἐτετύφεισαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

S. ἔτυφα ἔτυφας ἔτυφε

D. ἐτύφατον ἐτυφάτην

P. ἐτύφαμεν ἐτύφατε ἔτυφαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

S. ἔτυπον ἔτυπες ἔτυπε

D. ἐτύπετον ἐτυπέτην

P. ἐτύπομεν ἐτύπετε ἔτυπον.

Μέλλων πρῶτος.

S. τύφω τύφεις τύφει

D. τύφετον τύφετον

P. τύφομεν τύφετε τύφουσι.

Μέλλων Δεύτερος.

S. τυπῶ τυπεῖς τυπεῖ

D. τυπεῖτον τυπεῖτον

P. τυποῦμεν τυπεῖτε τυποῦσι.

Προσακλικός ἐνεστώς.

S. τύπτε τυπτέτω

D. τύπτετον τυπτέτων

P. τύπτετε τυπτέτωσαν.

Παρακείμενος.

S.	τέτυφε	τετυφέτω
D.	τετύφετον	τετυφέτων
P.	τετύφετε	τετυφέτωσαν.

Ἀόριστος πρῶτος.

S.	τύψον	τυψάτω
D.	τύψατον	τυψάτων
P.	τύψατε	τυψάτωσαν.

Ἀόριστος δεύτερος.

S.	τύπε	τυπέτω
D.	τύπετον	τυπέτων
P.	τύπετε	τυπέτωσαν.

Εὐθυλικῶν ἐνεστώς.

S.	τύπτοιμι	τύπτοις	τύπτοι
D.		τύπτοιτον	τυπτοίτην
P.	τύπτοιμεν	τύπτοιτε	τύπτοιεν.

Παρακείμενος.

S.	τετύφοιμι	τετύφοις	τετύφοι
D.		τετύφοιτον	τετυφοίτην
P.	τετύφοιμεν	τετύφοιτε	τετύφοιεν.

Ἀόριστος πρῶτος.

S.	τύψαιμι	τύψαις	τύψαι
D.		τύψαιτον	τυψαίτην
P.	τύψαιμεν	τύψαιτε	τύψαιεν, ἢ τὰς λικῶς, ἢ ἐπικῶς.

Sí. τύφθα	τύφθας	τύφθε
D.	τυφθάτον	τυφθάτην
P. τυφθάμεν τυφθάτε ἄχθηκα ἀλλ' ἀπλικοὶ τύφθαν καὶ ὄντως ἐν ἑτέροις.		

Ἀόριστος δεύτερος.

Sí. τύποιμι	τύποις	τύποι
D.	τύποιτον	τυποίτην
Pl. τύποιμεν	τύποιτε	τύποιεν.

Μέλλων πρῶτος.

Sí. τύψοιμι	τύψοις	τύψοι
D.	τύψοιτον	τυψοίτην
P. τύψομεν	τύψοιτε	τύψοιεν.

Μέλλων β.

Sí. τυποῖμι	τυποῖς	τυποῖ
D.	τυποῖτον	τυποίτην
Pl. τυποῖμεν	τυποῖτε	τυποῖεν.

Ὑπερτακλικὸς.

Sí. τύπτω	τύπτῃς	τύπτῃ
D.	τύπτητον	τύπτητον
Pl. τύπτωμεν	τύπτητε	τύπτωσι.

Παρακείμενος πρῶτος.

Sí. τετύφω	τετύφῃς	τετύφῃ
D.	τετύφητον	τετύφητον
Pl. τετύφωμεν	τετύφητε	τετύφωσι.

Ἀόριστος ά.

Si. τύφω	τύφῃς	τύφῃ
D.	τύφητον	τύφητον
Pl. τύφωμεν	τύφητε	τύφωσι.

Ἀόριστος δευτερος.

Si. τύπω	τύπῃς	τύπῃ
D.	τύπητον	τύπητον
Pl. τύπωμεν	τύπητε	τύπωσι.

Ἀπαρεμφάτων.

Ἐνεστώς τύπτειν	ὁριστ. ϐ. τυπεῖν
παρ. τετυφέναι	μέλλοντ. α. τύψειν
ὁριστ. ά. τύψαι	μέλλοντ. ϐ. τυπεῖν.

Paradigma integrum diatheseos ω sub iectum est oculis. Nolebam prorsus turbatum puerum, quare & media dempta sunt, & nihil uariationis χ͞ι διαλέκτους indicauimus. Itaq; sequent͂ scholia, quibus & τὰ χ͞ι διαλέκτους adnotabo, sed paucis, & regulares temporum formationes exequar. Id enim prope solum græca discentibus operosum est. Nos enitemur q͂ ad rem attinebunt, longe facillime, quippe ordine ac methodo tractare. Primum ergo de formationibus.

τύπτω.

Prima positio est, unde deriuabis reli-

qua tpa. Variãt aũt tpa & fine & initio.

ἔτυπτον.

Dupliciter a τύπτω deficit initio & fine.

De ἐγκλίσει regula.

Præteritũ impfectum uocis actiuæ ον definit, cũ characteriſtica p̃ſentis, τύπτω ἔτυπτον, χαίρω ἔχαιρον. Animaduertant pueri, ne qd p̃ſentis characteriſticæ mutent, id quod pcliue admodum eſt in uerbis diphthongatis, ut χαίρω.

De uariatione initĩ.

Præteritum imperfectum augetur uel adiecta ad principium uerbi uocali ε, uel mutata litera breui in longam.

Augmentũ ſyllabicum, ubi ſyllabæ numero uerbum creſcit, τύπτω ἔτυπτον.

Tẽporale, ubi tempore tantũ prima uerbi ſyllaba creſcit.

Quæ uarient initio.

Omne uerbũ incipit aut uocali, aut diphthongo, aut conſonante.

Vocali mutabili α ε ο, augeturq; tempore, ut ἄδω ἦδον, ἐλεῶ ἠλέουν, ὀνομάζω ὠνόμαζον.

Immutabili ι υ ω, nec ſyllaba nec tem-

pus accrescit tali ϒbo, ut ἱππεύω ἱππεύσομαι.

Diphthōgo mutabili αι αυ οι augetur, ut αἴρω ἦρον, ἀυλέω ηὔλεον, ὀικτείρω ὠκτειρον.

Immutabili ου ε ο. in ijs nihil muta, εὕδω εὗδον. Sæpe transitu literæ, symboli co tamen ηὗδον leges, sic ex εἴδω ἤδη, ut infrà in Therſite uidebis.

Consonante. De hoc regula est: Adscisce syllabā ε omnia uerba quæ a consonantibus ordimur, idq; syllabicum est augmentum. Atq; hæc est simplicitū regula. Composita non uariant eodē modo, id q̄d ordine subiectæ regulæ docēt.

Prima:

Quæ nomini uerba componuntur, augent simplicitū modo. φυσιογνωμονῶ ἐφυσιογνωμόνουν. Sic Gellius lib. i. cap. ix. de Pythagora: Iam a principio adolescentes, q̄ sese ad discendum obtulerant, ἐφυσιογνωμόνει. id est, è naturæ habitu iudicabat. p̄teritum enim imperfectum est. uerbum a φύσις καὶ γνώμων fit.

χλιαρῶ χλιαρῶ ἐχλιαρόν, φιλοσοφῶ ἐφιλοσόφουν, οἰνοχοέω ᾠνόχουν. Homerus: Νέκταρ ἐῳνοχόει, ε adiecit attica figura, ut infrà dicā.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0111

ῥαψῳδῶ ἀῤῥαψῳδήσω, a ῥάπτω ποιῶ ῥάψις, alias ῥᾴδιος deducere placet. λειτουργῶ λειτούργησω.

Secunda regula.

Quæ uerba sola compositione usurpantur, nec statim ex aliis usitatis simplicibus componuntur, augẽt initia modo simplicium. φροιμιάζω a πρὸ ποιῶ οἶμι uel οἴμη, ut uult Vlpianus Demosthenis interpres. οἰμιάζω uerbum non est. ἐφροιμίαζον ut in Moralibus apud Aristotelem πεφροιμιάσθω. ἐμμελῶ ἐμμέλησω. Sicut apd Nazanzenum in panegyri in Athanasium, ἠμμελήθη, id est, par fuit. Caue legas ἠμελήθη, ut in Aldicis ἐκπεπτύσω): Sic ẽ autem apud Gregorium: τόπων Ἀθανασίῳ τοῖς μὲν ἠμμελήθη, πῶρ δὲ μικρὸν ἀπελείφθη, ἔστι δ' οὗς ὑπερεῖχεν &c. ἐνέγκω ἤνεγκον.

Tertia regula.

Quæ composita, eadem significatione pro simplicibus usurpantur, id est, quoꝝ compositio simplicis significationem nõ mutat, augẽtur initio simplicium modo, ἕπω ἐνέπω ἤνεγκον, ἵζω καθίζω ἐκάθιζον.

Quarta regula.

Cum præpositio uerbi significatũ mu

tat,auget uerbum, non præpositio. Hic admonitum uolo puerum, obseruet uocalium elisiones, cognatarũ literarũ ξυμβολίσμους, ut συμβάλλω σωιέβαλλον, pro ν erat μ. καθαίρω, ex κΤ| & ἄιρω α eliditur, τ in θ mutatur, quoniã quæ sequitur, uerbi uocalis adspirata est, καθαίρω. καταλέιπω κατέλειγον, ἀναβάλλω ἀνέβαλλον, καθαίρω καθῆρον, μετοικῶ μετῴκουν, πραγματίζω πραγμάτιζον. Idẽ dixeris etiam si plures in cõpositione sunt præpositiones, ut πεξεκυλισμένος turbatus animus. Metapho ra est a turbatis lingulis tibiarũ. τῶν πρὸ & περὶ uocales non eliduntur, ut προβάλλω προέβαλλον, οι in ου sæpe cõmutatur, fit προὔβαλλον objicio, ppono significat. Vnde προβλημα ẽ quod proponitur. Ita ex οι ου fit,& alijs uerbis, ωρικοκικύζω ωρικοκύκυζον. Sic Aristophanes: ωρικοκικυζα κόρδακα. Est autem ut hoc ceu auctarium ἠὲ πάρεργον adijciã: Cordax comica saltatio, eneruis ac indecora, cuius opinor aliquã speciem in Atellanis mansisse. Ad eam allusit in Adelphis Terentius: Tu inter eas restim ductans saltabis, id est, κορ-

ἀκισμὸν agẽs. Vide Athenæum in xiiii. libro. Et nos aliâs pluribus: parum enim ad rem attinent, q̃ ístic à Donato (si modo γνήσια sunt) scribuntur.

Sexta.

Δυο & εν non mutant, ut ἀυξήσω ἀυσω ξέσμ, ἐυεργετῶ ἐυεργέτουμ.

ὁμῶς & ἀ, sterilicon uariant, ut ὁμολογῶ ὡμολόγουμ, ἀφρονῶ ἠφρόνουμ.

Hactenus de formatione primæ personæ p̃teriti imperfecti, reliquas ex illa fingito ut analogica forma uides, quippe q̃ solis ἐγκλίσεσι, id est, finalibus definentiis à prima persona uariant, ut ἔτυπτομ ἔτυπτες ἔτυπτε, & p ἔτυπτε ionice τύπτεσκε. Cui° te pleonasmi hic admoneo, ꝙ nusq̃ in Homero occurrat, in tertiis personis p̃teriti imperfecti actiui, ac duoꝝ aoristoꝝ, ut secundo Iliados ὁμοκλήσασκέ τε μύθῳ, id est, oratione cohortatus est. Erat em̃ hæc regularis forma: ὁμοκλῶ ὡμόκλουμ. & in aoristo primo, ὡμόκλησα ὡμόκλησας ὡμόκλησε. Hinc ablato augmẽto, sic em̃ solet, & ε finali in α mutato, adiecto σκε, fit ὁμοκλήσασκε. τέτυφα unde

Ome preteritū paracimenon actiuū α desi nit cum sua characteristica, quā supra ex ordinibus cōiugationū pete, τύπτω τύφα.

Cur π?

Augetur præteritū paracæmenon aut pariter cum paratatico, si uerbum à uocali incipit, ut ἄδω ἦδον ἧκα, aut supra parataticon, si à consonante incipiens uerbum ε assumpserit, ᾧδ ε addet primā uerbi consonantē, ut λέγω ἔλεγον λέλεχα. perinde ac ueteres latini mordeo memordi.

Exempla:

Θυω τέθυκα, θηγαυρίζω πεθηγαύρικα, φιλομαθῶ πεφιλομάθηκα, χολάω κεχόληκα, φυσάω πεφύσηκα, ἐμφυσάω ἐμπεφύσηκα.

Vides ut non repetatur aspiratio, sed sola asperæ tenuis.

Excipe quæ primam uerbi consonantem non repetunt, quorum hæc uidelicet sunt initia γνω, γν, ϛ, ut γνωρίζω ἐγνώϛιζον ἐγνώρικα notifico, γνηγορῶ ἐγρηγόρουν ἐγρήγορα, mediū hoc ē, ῥίπτω ἐρρίπτον ἐρρίφα ῥίπιο, ῥαψῳδῶ ἐρραψῴδουν ἐρραψώδηκα. Et quinq; a duabus consonantib⁹ incipiūt,

φάλλω ἔφαλλον ἔφαλκα, ξυρῶ ἐξύρην ἐξύρηκα, σέλλω ἔσαλκα. Id uero sic habet: Non repetunt consonantem uerbi primam, q̃ a duabus cõsonantibus incipiunt, nisi fuerit muta cum liquida, tum enim repetit initij consona, φροιμιάζω πεφροιμίακα, ζέπω τέτραφα, πράττω πέπραχα, φράζω πέφρακα, κτῶμαι κέκτημαι, apud Homerum ἐπιπετράφατ̃ pteritum passiuũ ionicon est.

Notabis tamẽ quæ de γχη & γνω dicta sunt. Interim quod alij magnis commentarijs agunt, discere, ut uocales præteritorũ penultimæ uarient intercisis diphthongis, ωείρω ἔωαρκα, φαίνω πέφαγκα, γ pro ν ante κ. Verba quintæ coniugationis quæ ε in futuri penultima hñt, α in præteriti penultimam transferunt.

Hæ sunt communes paracimeni notiones: Habet attica dialectos gemino augmẽto præteritum, ut ὁράω ὥρων communiter, attice ἑώρων. ὥρακα communiter, attice ἑώρακα & c. Sæpe etiam consonante repetita, ut ἀκούω ἤκουκα, ἀκήκοα attice. Si quando ab λ uel μ incipit, ꝯ λ uel μ nihil nisi ꝺ ꝓponunt, ut λήχω ἔληχα. The

ocritus: ἐ̓λκχας μέγα ἄσυ &c. Caue obliuiscaris eorũ, quæ initio non uariãt, ut in tabella suprà uidisti: ἦχῶ ἤχθρ ἤχκα, ἰ̓ππεύω ἴ̓ππθυορ ἴ̓ππευκα.

ἐ̓πετύφφω unde?

Hypsyntelicon à paracimeno deriuatũ, à postremo paracimeni mutato in θρ.

Variat initio.

Augetur enim uocali ε supra paracimenon, si à consonante uerbum incipit: secus, si à uocali, ut ἄω ἤδορ ἤκα ἤκεμ.

τύφω unde?

Futurę primum est, sola characteristica mutata. alia est cuicq coniugationi futuri characteristica, ut suprà in discernẽdorę ordinũ typis uidere licet.

Quintæ cõiugationis uerba, qa characteristicam consonantẽ præsentis non mutant, futura discrimine accẽtus nota, ut κρίνω κρινῶ. Item aliquoties penultimæ uocalis passione, q̃ ut breuis fit, fit ὲ φάλλω φαλῶ, ὲ πείρω πορῶ, φαίνω φανῶ, στέλλω στελῶ, κάμνω καμῶ.

De anomalis nihil p̃cipio, ut καίω καύσω, μέλω μελήσω, & atticũ ẽ νομίζω νομίσω

νομιῶ, sic huius formæ similia afficiũtur, τυπῶ unde?

Scdm futurꝫ significando à primo non differt, uariat ab eo sola characteristica cõsonãte mutata. Fit aũt scdi futuri character è primi futuri formatiua, si mollescat. Prima regula.

Mutat ergo characteristica sic: Si præsens duabus cõsonantib⁹ finit, trãsfer in futurꝫ scdm eã cõsonantẽ, q̃ est cõiugationis ꝓpria, τύπτω τυπῶ, βλάπτω βλαβῶ. π & β primæ cõiugationis ꝓpriæ sunt, nõ τ. Sin fuerit in p̃senti duplex cõsona ζ, ξ in futuro primo, scdo γ facies. Idẽ fit uerbis in αω, aut ζ habet σ in futuro primo, scis enim ambiguum primum futurum quartæ coniugationis esse, secundo ᾰ facies, κράζω κράξω κραγῶ, ὀρύσσω ὀρύξω ὀρυγῶ, φράζω φράσω φραχῶ.

Secunda.

Si unica præsenti cõsona in fine sit, ante quã diphthõgus sit, intercide diphthõgum cõsona manente, ut φεύγω φυγῶ, λείπω λιπῶ, ἐλεύθω ἐλυθῶ, οἰκτείρω οἰκτραῶ, φθείρω φθαρῶ, σπείρω σπαρῶ. Sic de alijs quintæ

coniugationis σέλλω σαλῶ.

Sin uocalis unica consonantē præit, longam in breuē trāsforma. πράτω πραγῶ, unde ξαγήματα. i. bellaria q̄cunq; esu apta.

Quod si uocalis p sese breuis est, haud raro simile est secundum futurum præsenti, ut λέπω λεγῶ internoſces tono, γράφω γραφῶ. Item χθαισμῶ.

De impuris inges ꝟbis hæc tm̄. Igit & puroꝝ uerboꝝ scda futura statuo.

Prima regula.

Dissyllaba circūflexa nec scda futura, nec scdos aoriſt. faciūt, ut πρίω, & similia, quæ ante ῶ consonantem non habent.

Secunda regula.

Relíqua inflexa ante ῶ consonantem habentia, admittunt secunda futura & secundos aoristos. Quanquam & hæc eis tempora non sunt frequētia admodum, ἁρπῶ ἁρπάσω ἐἁρπάκα ἁρπῶ ἐἁρπάρη.

Pura nō inflexa sic forma, ut παύσω παῶ.

ἔτυφα unde

Aoríston primum, est præteriti significatio, ut è superioribus liquet. Format à futuro τύφω, ω in α mutato, & augmēto

h η

paratatici adiecto, γράφω γράψω ἔγραψα, ἄω ἄσω ἄσα lædo. Home. ἄσε μοι δαίμονος ἄισα κακήν. a litera integra manet, cum in ν pro regula mutetur. Grammatici uerbū hoc exceperunt κύρω, futurum κύρσω extra communē regulam, aoristus ἔκυρσα. Gregorius Nazanzenus disertus theologus: Ἄλλοις δ' ἄλλο ἔκυρσε τύχη, id est, Variam alius incidit fortunam. Subiicio integros uersiculos, quod & pauci sint, & mirum in modum suaues:

Θυμὲ βλέφαρον ἄνω χθονίων δ' ἐπιλήθεο πάντων,
Μὴ δέ σε νικήσῃ πρὸς κακότητα δέμας
Τυτθὸς μὲν βίος οὗτος ὁδ' ὄλβιος, ὡς ἐν ὀνείρῳ
Τέρπει. ἄλλοις Ἄλλο ἔκυρσε τύχη
Μόνης δὲ ζωῆς καθαρῆς βίος ἔμπεδος αἰεί
Καὶ πολίς, ὅν ζώειν ὄφρα ἀρειότερον.

Eos non infeliciter quidem ad Iohannē Oecolampadiū theologū latine tute fic:

Mens bona tollere humo, terrestriaq; excute curis,
Nec te carnis amans, sæua libido uehat.
Incertum 'st quod uiuitur & breue, somnia quosdam
Forte beant, alios undiq; casus agit.

Vnius est uitæ sors integra, libera, ppes,
Quæ positis mundi sordibus excolitur.

κιασῶ κιασήσω ἐκίασκ(α) lasciuus concupi-
sco, pro concipio græcus interpres psal
mi quinquagesimi usurpauit, quo hebrai
smum exprimeret significantiæ paulum
immodestæ יחמתנימי, quippe Gene-
sis capite trigesimo, de accenso libidine-
pecore, uerbi יחם est usus aliquoties.
Ita: κιασᾶμ γλίχεσθ ὧν τῆ γυναικῶν signi
ficat. Vnde & κίτηλα pica, grauidæ mulie
ris morbꝰ apud Aristotelem & Galenũ.
Latinꝰ interpres incommode emphasin
hebrææ quàm græcæ uocis reddidit, cu
ius obiter pium lectorẽ uolebam admo-
nitum, ꝙ mysterio tractando mire cõue-
niat. In Horarijs quæ passim excusa ha-
bentur, in psalmo Miserere, male legitur
ἐκήσκσε pro ἐκίασκσε, hic: Et in peccato con
cepit me mr̃ mea. Nam si à κυῶ sit, ἐκύησε
legendum est, fideles libri ἐκίασκσε habẽt.

In formando aoristo primo penulti-
mas uocales obserua. Quintæ coniuga-
tionis uerba, quibꝰ α in futuro primo ẽ,
& hoc aoristo faciunt. Quibus ε, ει habẽt,

ἁλῶ ἔφηλα, φαίνω ἔφηνα, ὠνοῦμαι ἐωνήμην. De
verbis aliarũ cõiugationũ nõ ẽ ut labores.
ἔτυπον unde?

Aoriſton ſecundũ ſignificatione à primo non diſcrepat Formatur à ſecũdo futuro ω in ον mutato, & augmento addito. Faxis ſecundi futuri regulas, & characteri huic formãdo adſciſcas, mihi ſat fuerit iſs egiſſe exemplis, quæ ſuprà ponũtur. Ἔτυπον τυπῶ, ἔβλαβον βλαβῶ, ἐκράγον κραγῶ, ὤρυγον ὀρυγῶ, ἔφραδον φραδῶ, ἔφθαρον φθαρῶ, ἐώνημαι ὠνοῦμαι ἔλεγον λεγῶ. Viden' hoc aoriſton uoce cum paratatico conuenire, ut λεγῶ futurũ cum præſenti λέγω.

Atq; hæ ſunt indicatiui formulæ, ſi quæ reliquæ perſonæ analogia, quã toties tibi commendo, aberrant, in examine ſpectabis. Nam curæ mihi eſt, quàm poteſt fieri pauciſſimis regulam abſoluere.

τύποι formationum.

Præſ. τύπτω	λέγω	πείθω
Imp. ἔτυπτον	ἔλεγον	ἔπειθον
Perfe. τέτυφα	λέλεχα	πέπεικα
Plqp. ἐτετύφειν	ἐλελέχειν	ἐπεπείκειν
Fut. α. τύψω	λέξω	πείσω

Fut.ϐ. τυπῶ	λεγῶ	πιθῶ
Ao.ά. ἔτυψα	ἔλεξα	ἔπεισα
Ao.ϐ. ἔτυπον	ἔλεγον	ἔπιθον
Præ. φράζω	πράττω	ψάλλω
Imp. ἔφραζον	ἔπραττον	ἔψαλλον
Perf. πέφρακα	πέπραχα	ἔψαλκα
Plᵒ q̄. ἐπεφράκειν	ἐπεπράχειν	ἐψάκειν
Fut.ά. φράσω	πράξω	ψαλῶ
Fut.ϐ. φραδῶ	πραγῶ	ψαλῶ
Ao.ά. ἔφρασα	ἔπραξα	ἔψηλα
Ao.ϐ. ἔφραδον	ἔπραγον	ἔψαλον.

Præsens μύω, Imper. ἔμυον, Perf. μέμυκα, Plusq̄p. ἐμεμύκειν, Fut.ά. μύσω, Fut.ϐ. μυῶ, Ao.ά. ἔμυσα, Aor.ϐ. ἔμυον.

Sex cōiugationū typos tradidi, quat tæ cōiugationis duplicem, propter duos eiᵒ characteres p̄teritorū ac futurorū. Enī tatur puer, ut quæcunq; occurrāt uerba, hoc modo per indicatiui formulas deme tiatur, nihil maiore cōmodo in re grāma tica faciet. Nā ex his reliquam coniuga tionem facile conijciet. Quid inquies de circumflexis? cur adhuc illa latent? Equi dē & in hæc includā paradigmata, ut ui debis, atq; adeo satisfaciam tibi, prius in

uariãda diathesi ω, uni° τύπτω inflexiõe.

De indicatiuo satis. Exigit fides mea, ut nonnihil in alios adnotẽ modos. Quã quam facile illi quidem, quippe ex indicatiuis formantur, tamen ut compendio puer oĩa sequaẽ, mihi curæ est.

τύπτε analogiam sequere. τύψον aoriston futurum est, nõ præteritum à τύψω, ω in ον, sic de alijs. frequens enim hoc futurum est, ἐλεήσω ἐλέησον.

Fortasse miraris, quænam sint huius modi præterita. audi Priscianum in viii. libro sic scribẽtem: Apud Græcos etiam præteriti temporis sunt imperatiua, q̃uis ipsa quoq; ad futuri temporis sensum pertineãt ἀνεῴχθω ἡ πύλη, aperta sit porta, uidetur imperare, ut in futuro tempore sit præteritum, ut si dicam, aperi nunc ianuam, ut crastino sit aperta: Hæc ille, τέτυφε à τέτυφα una litera mutata.

Duæ sunt imperatiuo psonæ tãtum, secunda ac tertia perinde ut latinis.

τύπτοιμι optatiuus. peculiaris huic character & notio est οι diphthongus. Eam non uulgariter tibi commẽdo. In aoristo

primo in αω transit, & æolice in εω, τύφεμι communiter, & τύφεα æolice.

Ἐὰν τύπτω. Notio coniunctiui, subscriptæ secundæ ac tertiæ personæ per omnia tempora ῃς, ut τύπτῃς, quippe à τύπτεαι, ς uero in ῃ transit. Cæteræ & huiusmodi aorista futura sunt, non præterita.

τύπτειν. Infinitiui ἐγκλίσεις uariæ sunt, Scis enim quid soleant circunflexa, ut ῥοᾶν βοᾶν, κιασᾶν κιασᾶν, ζᾶεν ξᾶν, & ῥ ζᾶν, ζῆν, id est, uiuere, & apud Theocritum ῥ συρίζᾶν legitur συρίσδην. Est & actiui aparemphati terminatio μεναι, ut τυπτέμεναι pro τύπτειν, & abscisim τυπτέμεν, id quod apud Homerum frequenter uidebis. est enim ionica proprietas, ut Odysseæ. i.

ἐπεὶ τόδε καλὸν ἀκούειν ὅσσον ἀοιδὸν
τοιόνδ' ὅσ' ὧδ' ὅσι θεοῖς ἐναλίγκιον αὐδήν.

Id est: Honestum est audire cantorem talem, qualis hic est similis dijs. ἀκούεμεν ab ἀκούεμεναι pro ἀκούειν, ut ἔμμεναι pro εἶναι. sed de hoc infrà.

Hactenus diathesis ω, qua flectes actiua & neutra puerorum causa statim & ijs participia adijciam.

Terminationes actiui participij sunt ων ωσα ος. Solũ preteritũ perfectum participium augeat iuxta uerbi sui augmentũ. Reliqua ut aorista nequaq̃ augentur.

ὁ τύπτων τοῦ τύπτοντος gntæ simpl.
Part. pl. ἡ τύπτουσα τῆς τυπτούσης scdæ simpli.
τὸ τύπτον τοῦ τύπτοντος quintæ sim.
ὁ πεπτυφὼς τοῦ πεπτυφότος quin. sim.
Par. para. ἡ πεπτυφυῖα τῆς πεπτυφυίας scdæ sim.
τὸ πεπτυφός τοῦ πεπτυφότος quin. simp.
ὁ τύψων τοῦ τύψοντος quintæ
Fu. pri. ἡ τύψουσα ὁμοίως τυψούσης secundæ
τὸ τύψον τοῦ τύψοντος quintæ.
ὁ τυπῶν τοῦ τυπῶντος quintæ
Fu. secun. ἡ τυποῦσα ὁμοίως τυπούσης secundæ
τὸ τυποῦν τοῦ τυποῦντος quintæ.
ὁ τύψας τοῦ τύψαντος quintæ
Aorist. pri. ἡ τύψασα ὁμοίως τυψάσης secundæ
τὸ τύψαν τοῦ τύψαντος quintæ.
ὁ τυπώσων τοῦ τυπόντος quintæ
Aorist. sec. ἡ τυποῦσα ὁμοίως τυποῦσης secundæ
τὸ τυπόν τοῦ τυπόντος quintæ.

Curæ sit puero in formandis participijs spectare uerbi characterẽ, ũñ ipsum deducit, ut à τύπτω τύπτων, πτ p̃sentis cha-

racter, τύψω à τύπτω. ψ futuri character ē, ψας enclisis aoristi. πετυφώς. φ. p̄teriti character est.

Passiuorum ac deponentium commune paradigma.

πρῶτ ὁριστικῶν ἐνεστώς.

S. τύπτομαι τύπτῃ τύπτεται
D. τυπτόμεθον τύπτεσθον τύπτεσθον
P. τυπτόμεθα τύπτεσθε τύπτονται.

παραταλικός.

S. ἐτυπτόμην ἐτύπτου ἐτύπτετο
D. ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτυπτέσθην
P. ἐτυπτόμεθα ἐτύπτεσθε ἐτύπτοντο.

παρακειμένου.

S. τέτυμμαι τέτυψαι τέτυπται
D. πετύμμεθον τέτυφθον τέτυφθον
P. πετύμμεθα τέτυφθε πετυμμένοι εἰσί.

ὑπερσυντελικός.

S. ἐπετύμμην ἐτέτυψο ἐτέτυπτο
D. ἐπετύμμεθον ἐτέτυφθον ἐπετύφθην
P. ἐπετύμμεθα ἐπετυφθε πετυμμένοι ἦσαν.

Ἀόριστος ά.

S. ἐτύφθην ἐτύφθης ἐτύφθη
D. ἐτύφθητον ἐτυφθήτην
P. ἐτύφθημεν ἐτύφθητε ἐτύφθησαν.

Ἀόριστος β.

S. ἐτύπλων ἐτύπες ἐτύπη
D. ἐτύπετον ἐτυπήτην
P. ἐτύπημεν ἐτύπετε ἐτύπησαν.

Μέλλων ά.

S. τυφθήσομαι τυφθήσῃ τυφθήσεται
D. τυφθησόμεθον τυφθήσεσθον τυφθήσεσθον
P. τυφθησόμεθα τυφθήσεσθε τυφθήσονται.

Μέλλων β.

S. τυπήσομαι τυπήσῃ τυπήσεται
D. τυπησόμεθον τυπήσεσθον τυπήσεσθον
P. τυπησόμεθα τυπήσεσθε τυπήσονται.

Μετ' ὀλ. μέλλων.

S. τετύψομαι τετύψῃ τετύψεται
D. τετυψόμεθον τετύψεσθον τετύψεσθον
P. τετυψόμεθα τετύψεσθε τετύψονται.

Τῶν προσακμαίων ἐνεστώς.

S. τύπτομαι τυπτέσθω
D. τύπτεσθον τυπτέσθων
P. τύπτεσθε τυπτέσθωσαν.

Πρ.

S. τέτυψο τετύφθω
D. τέτυφθον τετύφθων
P. τέτυφθε τετύφθωσαν.

Ἀόριστος ά.

S. τύφθημι τυφθήτω
D. τύφθητον τυφθήτων
P. τύφθητε τυφθήτωσαν.

Αόριστος β.

S. τύπηθι τυπήτω
D. τύπητον τυπήτων
P. τύπητε τυπήτωσαν.

τῶν ἐνεκλικῶν ἐνεστώς.

S. τυπτοίμην τύπτοιο τύπτοιτο
D. τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην
P. τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο.

πδ.

S. τετυμμένος εἴην εἴης εἴη
D. τετυμμένω εἶητον εἰήτην
P. τετυμμένοι εἶημεν εἶητε εἶησαν.

Αόριστος ά.

S. τυφθείην τυφθείης τυφθείη
D. τυφθείητον τυφθειήτην
P. τυφθείημεν τυφθείητε τυφθείησαν.

Αόριστος β.

S. τυπείην τυπείης τυπείη
D. τυπείητον τυπειήτην
P. τυπείημεν τυπείητε τυπείησαν.

Μέλλων ά.

S. τυφθησοίμην τυφθήσοιο τυφθήσοιτο

D. τυφθησοίμεθον τυφθήσοισθον τυφθησοίσθην
P. τυφθησοίμεθα τυφθήσοισθε τυφθήσοιντο.

Μέλλων β.

S τυπησίμην τυπήσοιο τυπήσοιτο
D. τυπησοίμεθον τυπήσοισθον τυπησοίσθην
P. τυπησοίμεθα τυπήσοισθε τυπήσοιντο.

Μετ' ὀλιγόμ μέλλων.

S πτυφοίμην πτύφοιο πτύφοιτο
D. πτυφοίμεθον πτύφοισθον πτυφοίσθην
P. πτυφοίμεθα πτύφοισθε πτύφοιντο.

Τῶν ὑπερτακλινῶν ἐνεστώς.

S. ἐὰμ τύπτωμαι τύπτῃ τύπτηι)
D. τυπτώμεθον τύπτησθον τύπτησθομ
P. τυπτώμεθα τύπτεσθε τύπτωνται).

Πέρ.

S. ἐὰμ πεπυμμένος ὦ ἦς ἦ
D. πεπυμμένω ἦτον ἦτον
P. πεπυμμένοι ὦμεν ἦτε ὦσμ.

Ἀόριστος ά.

S. ἐὰμ τυφθῶ τυφθῆς τυφθῆ
D. τυφθῆτον τυφθῆτομ
P. τυφθῶμεν τυφθῆτε τυφθῶσι.

Ἀόριστος β.

S. ἐὰμ τυπῶ τυπῇς τυπῇ
D. τυπῆτομ τυπῆτομ.

P. τυπτῶμαι τυπτῆσθε τυπτωσι.

τῶν ἀπαρεμφάτων ἐνεστώς

Τύπτεσθαι

Παρακείμενος τετύφθαι

Ἀόριστος ά. τυφθῆναι

Ἀόριστος β. τυπῆναι

Μέλλων α. τυφθήσεσθαι

Μέλλων β. τυπήσεσθαι

Μετ' ὀλιγόμελ. τετύφεσθαι.

Annotationes in passiuam coniugationem.

Indicatiui præsens est τύπτομαι. Nam ut latini actiuo r adijcim⁹ formaturi passiuũ, ita μαι græci. Interim obseruet puer & hãc passiuoꝝ diphthongõ lõgi q̃dem tpis ꝓ breui hñi, ꝙ nõ τυπτόμαι iuxta regulã, sed τύπτομαι ꝓnuntiet. τύπτῃ, si solas ionice, τύπτεαι fiet. Ita licebit facias et reliqs secundis ꝑsonis passiuæ diatheseos ꝫ finientib⁹. Idem fit in medijs uerbis, ut Homerus πῶ' ἄμμι φιλήσεαι, pro φιλήσῃ. Reliqua κατ' ἀναλογίαν exequere.

Ἐτυπτόμην paratatícon, duabus literis superat actiui paratatícõ μη. Sic ergo formabis omnibus literis actiui imperfecti

præteriti manentibus, ν postremo μι antepones. ἔτυπτον ἐτυπτόμην, ἔλεγον ἐλεγόμην. Nolo schemata persequi, quibus nõ nunquam apud poetas augmentum tollitur, aut litera quæpiã excidit, ut σεῦτο. Il. Iliados in Thrace Thamyri: σεῦτο γὼ ἐυχόμενος νικησέμεν, à σεύομαι paratatico, ἐσευόμην, & tertia persona ἐσεύετο, tolle augmẽtum, & systole uocalem penultimã excide, fit σεῦτο. Hic oportet admoneri puerum semper actiuã fingat uocem, cõiugaturus huius dispositionis uerbum quodcunque. Ita enim facile tempora oĩa & modos formabit.

τέτυμμαι unde?

Præteritum perfectum est passiuum ab actiuo. Regula: Quæcunq; est actiui præteriti terminatio φα κα χα, eam in μαι uertito, & habebis passiuum paracímenon. Est ergo à τύπτω τέτυφα, hinc φα in μαι uerso, fit τέτυμμαι.

Porro q fit ut & alterũ μ adĥiciat? In causa est, ϕ oportet penultimas passiui præteriti lõgas esse, quare ante ultimam hãc τω μαι, inflexionem uariant uerba.

Prima regula.

Primæ cõiugationis oĩa ω μαι, μ ante ponũt, γέγραφα γέγραμμαι. Nota q̃ uocalẽ mutẽt, γράφω ἔγραμμαι, βέπω τέθραμμαι.

Secunda.

Secundæ coniugationis omnia γ adijciunt ω μαι, λέλεχα λέλεγμαι.

Tertia.

Omnia tertiæ coniugationis σ adponunt, ut πέπεικα πέπεισμαι.

Quarta.

Cõiugationis quartæ quæ in κα præteritum actiuũ faciunt, σ ω μαι addunt, ut πέφρακα πέφρασμαι. Quorũ uero actiuo præterito χα est, per γ passiuum format, ὤρυχα ὤρυγμαι.

Quinta.

In ρω, λω quintæ cõiugationis ρ λ retinẽt, ἔσταρμαι ab ἔσταρκα, ἔφαλμαι ab ἔφαλκα. Nω uariat, aut enim anteit thematis characterẽ syllaba breuis, ut κρίνω. nec extenditur præteritum passiuum cõtra supra positam regulam, ut κέκριμαι: aut anteit longa, tum fiet & passiuum præteritum longum, φαίνω πέφαγκα πέφασμαι,

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0133

κάμνω κεκάμηκα, aliunde petitum.

Sexta.

In sexta coniugatione, si prætetitum actiuũ κα lõga penultimat, nihil adde ῶμαι, ut πεπρίηκα πεπρίημαι, πεπλίτευκα πεπλίτευμαι. Excipe ἥκουα ἤκουσμαι. Sin breui penultimat, σ adde, ut μέμυκα μέμυσμαι, τετέλεκα τετέλεσμαι.

Et hæc de prima psona p̃teriti passiui, in q̃ formando uersabor diutius, φ ex eo lõge plurima uerbalia nomina oriantur.

τέτυφα unde?

Secũda psona paracimeni passiui characteristicam futuri sibi adserit p omnes coniugationes, ut γέγραφαι λέλεξαι πέπεισαι πέφρασαι ἤκουσαι πεποίησαι.

Quinta cõiugatio uariat quæ λω aut ρω desinunt, λ & ρ seruant, ac σαι addunt, ἔφαλμαι ἔφαλσαι, ἔσταρμαι ἔσταρσαι.

Quæ νω finiunt, quorũ præterita actiua longa penultimãt, ν seruãt, ut φαίνω πέφαγκα πέφασμαι πέφανσαι. Reliqua ν tollunt, κέκρικα κέκρισαι. Nondum, inquies, quidquam de μω desinentibus. Aliunde uero ea sibi præterita adsciscunt, in sextã

coniugationem deflectũt, ut νέμω νενέμη κα νενέμημαι νενέμησαι.

τέτυπται unde

Tertia pſona paracíme. paſſiui η deſinit.

Prima.

Cõiugatio ω ante η ſtatuit, γέγραπται.

Secunda.

Coniugatio κη facit, λέλεκη,

Tertía

Coniugatio σαι, ut πέπισαι.

Quarta

Verbis σω futurũ hñtib⁹, σω facit, ut πέφρασαι. ξω uero κη dat, ut ὤρυκη, ut apud Homerũ: πρὸ τάφρου ὀρυκτήν. Nam uerba le ὀρυκτὸς ab ὤρυκη eſt.

Quínta

Λω & ρω λ & ρ retinent, ἔφαλης ἔωσης. νω præteriti actiui longi penultíma, υ retí net, ut πέφανται. Sic Theocritus: ἦ γὰρ ἔρως τι πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται. Id eſt: Quæ míníme ſunt pul chra, ea pulchra uídentur amanti. πέφανται καλὰ, id eſt, uíſa ſunt pulchra, ſingula re qdem eſt, non plurale, ex regula ín ex amine ſuperíorí poſita ſuppoſito neutro

plurali datur appositum singulare. Breuis tollit ν, κέκριτ̃.

Sexta.

Verbis κά penultima longa præteritum actiuum facientibus, solo τα finit, ut πεπίκα πεποίητ̃ πεπλίτευτ̃. Nota ἵκτ̃. Faciũt ᾱ, quib᾽ actiuo præterito penultima fuit breuis, μέμυκα μέμυᾱ. Nota λέλυτ̃ longum. Reliquæ personæ analogicῶs formentur iuxta cuiusq̃ coniugationis characteristicas, τετύμμεθον λελέγμεθον, τέτυφθον λέλεχθον. Viden᾽ quantæ oporteat curæ tibi characterem esse. Tertia psona pluralis è participio fit, sed est ionica quædam qua uulgo utimur, πετύφαται, ut apud Homerum: ὣ λαοί τ᾽ ἐπὶ πτεράφαται &c.

ἐπετύμμλω unde?

Plusquamperfectum à perfecto, auctum ut suprà de plusquãperfecto statuimus. A paracimeni in λω uertit, ἐπετύμμλω singulæ plusquamperfecti personæ à perfecti characteribus petuntur.

ἐτύφθλω unde?

Aoristῶ primũ, initio iuxta regulas su

periores augeť, θην desinit, nec fine supra actiui thema crescit, τύπτω τύφθην, ε adde, ἐτύφθω. atqui ante θω uariant συζυγίαι.

Prima.

Ante θω aoristi φ locat, γράφω γράφθω.

Secunda.

χ adijcit, λέγω ἐλέχθω, τρώγω ἐτρώχθην. Multus est huius temporis, ut prorsum aoristoχ omnium usus. Discat puer obseruare, & regulam sedulus uoluat. Sæpenumero in sacris usurpantur, ut σωκίχθη τὸ περισβυτέριον. σωάζω. Hinc σωάζομαι congregor. συναγόμενοι συνῆγμαι σωκίχθω.

Tertia.

Σ addit, πείθω ἐπείσθω.

Quarta.

Quibus σω futurum est actiuum, σ da bis aoristis passiuis, φράζω φράσω ἔφρασθην.

Quibus ξω futurum est, aoriston passiuum per χ faciet, ὀρύσσω ὀρύξω ὤρυχθω, σκεδάζω σκεδάξω σκεδάχθω.

Quinta.

Ab λω ρω λ et ρ manēt, ut ἐσάλθην ἐσπάρθω. In νω cuius præteritum actiuū longa penultimat, ν manet, φαίνω πέφαγκα,

ἐφάνθην, μωραίνω μεμώρανκα ἐμωράνθην, ut ad Romanos primo: φάσκοντες εἶναι σοφοὶ ἐμωράνθησαν: Cũ se sapiẽtes crederẽt, stulti facti sunt. Suprà meminim⁹ ut uarient uocales. Id & huc referas. Sín ω breui penultimat in præterito, ut κέκρικα ἐκρίθην. De poeticis schematib. nihil p̃cipio, diligens p̃ sese puer uenabit̃, adiutus regula analogica, ut apud Callimachũ in Delo: ἐκλίνθη pro ἐκλίθη, ἀπὸ δ' ἐκλίνθη ἐμπαλιν ὤμοιο. Sexta.

Coniugatio uerbis κα penultima longa præteritum actiuum faciẽtibus, κα in θην mutat, ut πεποίηκα ἐποιήθην, πιστεύω πεπίστευκα ἐπιστεύθην. Vt ad Roman. Ill. ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τ̃ θεοῦ: Cõmissa sunt eis oracula dei. Quæ breui p̃terito penultimant, σ addunt, ut μύω μέμυκα ἐμύθην. Tolle ἠκούθην, εὑρέθην ab εὕρημαι. Frequens est ἐρρέθη, id est, dictum est. sic deducito ῥῶ ῥήσω ἐρρηκα. Scis eim̃ ex superioribus quõ à ῥ incipiẽtia augeant̃. ἐρρημαι præteritum passiuum, ἐρρήθην aoriston regulare, p̃ eo ἐρρέθην utimur.

Ετύπην unde?

Aoriſton ſecundum eſt, ab actiuo forma ον actiui in paſſiui characterē ην mutato, ἐτυπτον ἐτύπην.

τυφθήσομαι unde?

Futurū prímum paſſiuū, ab aoriſto primo formatur, cuiꝰ characterem ut uides tenet. Hoc itaq; futurum poſt aoriſtos locauímᵒ, qm̄ ab illis deriuatur. Actiuum futurum ſuos anteit aoriſtos, qm̄ hi ex eo futuro fiunt. Vides hic aliter ſolere ἐτύφθην, tolle augmentum, & v in σομαι tranſfer, τυφθήσομαι, ἐλέχθην λεχθήσομαι.

τυπήσομαι unde?

Futurum ſecundū, ſecundi aoriſti cha actere conſtat, λεγήσομαι.

τετύφομαι unde?

Paulopoſt futurū, quid ſignificet ſuprà commonui, à ſcda pſona paracímeni paſſiui, αι in ομαι uariata, λέλειξαι λελέξομαι.

Indicatiui paſſiuorum τύποι, q bus oīa facile tpa & modos reliqs formabis.

Præſ. γράφομαι πλέκομαι πείθομαι
Imper. ἐγραφόμην ἐπλεκόμην ἐπειθόμην
Perfect. γέγραμμαι πέπλεγμαι πέπεισμαι

Pl^s q̄. ἐγεγράμμην ἐπεπλέγμην ἐπεπείσμην
Aor.a. ἐγράφθην ἐπλέχθην ἐπείσθην
Aor.b. ἐγράφην ἐπλάκην ἐπίθην
F.a. γραφθήσομαι πλεχθήσομαι πεισθήσομαι
Fut.b. γραφήσομαι πλακήσομαι πιθήσομαι
Pa.p.f. γεγράφομαι πεπλέξομαι πεπείσομαι
Præsens βαδίζομαι
Imperatiuum ἐβαδιζόμην
Perfectum βεβάδισμαι
Pluſquamperfectum ἐβεβαδίσμην
Aoriſtus primus ἐβαδίσθην
Aoriſtus ſecundus ἐβάδην
Futurum primum βαδισθήσομαι
Futurum ſecundum βαδήσομαι
Paulo poſt futurum βεβαδίσομαι
Præſ. ἁλλάττομαι φθείρομαι χέομαι
Impera. ἠλλαττόμην ἐφθειρόμην ἐχεόμην
Perfect. ἤλλαγμαι ἔφθαρμαι κέχυσμαι
Pluſq̄pf. ἠλλάγμην ἐφθάρμην ἐκεχύσμην
Aor.a. ἠλλάχθην ἐφθάρθην ἐχύθην
Aor.b. ἠλλάγην ἐφθάρην. Sunt eīm rara puris uerbis aoriſta & futura ſecunda.
F.a. ἀλλαχθήσομαι φθαρθήσομαι χυθήσομαι
Futu.b. ἀλλαγήσομαι φθαρήσομαι
Pau.p.f. ἠλλάξομαι ἐφθάρσομαι κεχύσομαι.

τύπτε.

Imperatiuus est, ε in εο soluitur, ut κρά τεῖρ ἀ ἤθιζεο πῶδε γασερὸς μὴ πρώλσα νοὴ ὕπνο λαγυείης τε ☾ θυμόϛ. i. Imperare assue sce his, uẽtri primum & somno, luxuíq; & iræ. Philolai sunt in Pythagoricis institutis, & est ἤθιζεο pro ἤθιζε. Estq; ἡ prima syllaba, ut hoc πρέργον admoneã, auctore tpe, cum p uerbi ἐτυμολογία ἐθίζομαι dicat. Quin & p τύπτε τύπτου dorice, sed hoc suprà i ὁμηρεῦσαι Hesiodij examinis.

τύφθηθι.

Aoristō primum imperatiuũ ab aoristo indicatiui uenit, ἐτύφθην tolle augmẽtum & adde θι, τύφθηθι. Augmentum uero tolles, φ in hoc aoristo non sit præteriti significatio, sed plane futuri. Matthæi viii. Domine si uelis me mundare, sequitur καθαρίσθηθι mundare, passiuum imperatiuum est. καθαρίζω καθαρίζομαι ἐκαθαρίσθην aoríst. a. καθαρίσθηθι.

τύπηθι.

Aoriston secundũ imperatiuũ ab aoristo indicatiuo nascitur ἐτύπην τύπηθι. Puer obserua characterẽ π in hoc uerbo, sic

alium in alijs coniugationibus. Matthæi quinto: διαλλάγηθι τῷ ἀδελφῷ σου: Reconciliare fratri tuo. Sic deducito

διαλλάττω διαλλάττομαι

διηλλάχθην Aoristus pri. indicatiui.
διηλλάγην Aorist. sec. indi. Hinc
διαλλάχθητι Aorist. primus imperat.
διαλλάγηθι Aor. sec. imperatiui.

Reliqua tempora modosq; analogiæ commendo, & facile tu cuiusq; deriuandi rationem tenebis, si character curæ sit. Vnde enim τέτυφα nisi ab ἐτέτυφος unde τυφθείην nisi ab ἐτύφθην? Idē fac obserues in alijs coniugationibus.

Participia passiua.

Duabus finiunt ἐγκλίσεσι, ων & εις. ος flecte, ut λόγων. uaria ων, η, ον. Solum paracimenon passiuum augetur.

ὁ τυπτόμενος
Præs. ἡ τυπτομένη
τὸ τυπτόμενον.

τπ præsentis character, hoc p̄sentis participium indicat.

ὁ τετυμμένος
Præ. pf. ἡ τετυμμένη
τὸ τετυμμένον.

μμ p̄teriti character

ὁ τυφθείς τοῦ τυφθέντος φθ aori

Aor.a. ἡ τυφθεῖσα ὁ τυφθείσης τὸ τυφθέν τοῦ τυφθέντος. ὁ τυπείς τοῦ τυπέντος — sti character.

Aor.b. ἡ τύπεῖσα ὁ τυπείσης τὸ τυπέν τοῦ τυπέντος. ὁ τυφθησόμενος — φθήσομαι futuri primi character.

Fut.a. ἡ τυφθησομένη τὸ τυφθησόμενον. ὁ τυπησόμενος

Fut.b. ἡ τυπησομένη τὸ τυπησόμενον. ὁ πτυσόμενος — à πτύσομαι paulo post futuro.

Fut. post f. ἡ πτυσομένη τὸ πτυσόμενον.

Medij uerbi coniugatio.

Μέσων ὁριστικῶν ἐνεστώς.

S. τύπτομαι τύπτῃ τύπτει
D. τυπτόμεθον τύπτεσθον τύπτεσθον
P. τυπτόμεθα τύπτεσθε τύπτονται.

Παραταλικὸς.

S. ἐτυπτόμην ἐτύπτου ἐτύπτε
D. ἐτυπτόμεθον ἐτύπτεσθον ἐτυπτέσθην
P. ἐτυπτόμεθα ἐτύπτεσθε ἐτύπτοντο.

Παρακείμενος.

S. τέτυμμαι τέτυψαι τέτυπται

D. τετύπατον τετύφατον
P. τετύπαμεν τετύπατε τετύπασι.

Παρασωτελικός.

S. ἐτετύπην ἐτετύπης ἐτετύπη
D. ἐτετύπητον ἐτετυπείτην
P. ἐτετύπημεν ἐτετύπητε ἐτετύπησαν.

Ἀόριστος ά.

S. ἐτυφέμην ἐτύφω ἐτύφατο
D. ἐτυφάμεθον ἐτυφάσθον ἐτυφάσθην
P. ἐτυφάμεθα ἐτύφασθε ἐτύφαντο.

Ἀόριστος ά.

S. ἐτυπόμην ἐτύπω ἐτύπετο
D. ἐτυπόμεθον ἐτύπεσθον ἐτυπέσθην
P. ἐτυπόμεθα ἐτύπεσθε ἐτύποντο.

Μέλλων ά.

S. τύφομαι τύφῃ τύφεται
D. τυφόμεθον τύφεσθον τύφεσθον
P. τυφόμεθα τύφεσθε τύφονται.

Μέλλων β.

S. τυπῶμαι τυπῇ τυπεῖται
D. τυπούμεθον τυπεῖσθον τυπεῖσθον
P. τυπούμεθα τυπεῖσθε τυπῶνται.

Μέσων παρασχηκώς ἀνεπώς.

S. τύπτω τυπτέσθω
D. τύπτεσθον τυπτέσθων

P. τύπτεσθε τυπτέσθωσαν

Πρ.

S. τέτυπτε τετύπτετω
D. τετύπτετον τετύπτετων
P. τετύπτετε τετύπτετωσαν.

Αόριστος α.

S. τύψαι τυψάσθω
D. τύψασθον τυψάσθων
P. τύψασθε τυψάσθωσαν.

Αόριστος ε.

S. τυπεῖν τυπέσθω
D. τύπεσθον τυπέσθων
P. τύπεσθε τυπέσθωσαν.

Μέσων ἐνκλικῶν ἐνεστώς.

S. τυπτοίμην τύπτοιο τύπτοιτο
D. τυπτοίμεθον τύπτοισθον τυπτοίσθην
P. τυπτοίμεθα τύπτοισθε τύπτοιντο.

Πρ.

S. τετύπτοιμι τετύπτοις τετύποι
D. τετύπτοιτον τετυπτοίτην
P. τετύπτοιμεν τετύπτοιτε τετύποιεν.

Αόριστος α.

S. τυψαίμην τύψαιο τύψαιτο
D. τυψαίμεθον τύψαισθον τυψαίσθην
P. τυψαίμεθα τύψαισθε τύψαιντο.

Ἀόριστος β.

S. τυποίμιν τύποιο τύποιτο
D. τυποίμεθον τύποισθον τυποίσθην
P. τυποίμεθα τυποῖσθε τυποῖντο.

Μέσων ὑποτακτικῶν
γνησίως.

S. ἐὰν τύπωμαι τύπῃ τύπῃ
D. ἐὰν τυπώμεθον τύπησθον τύπησθον
P. ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

Παρακείμενος.

S. ἐὰν τετύπω τετύπῃς τετύπῃ
D. τετύπητον τετύπητον
P. τετύπωμεν τετύπητε τετύπωσι.

Ἀόριστος ά.

S. ἐὰν τύφωμαι τύφῃ τύφῃ
D. ἐὰν τυφώμεθον τύφησθον τύφησθον
P. ἐὰν τυφώμεθα τύφησθε τύφωνται.

Ἀόριστος β.

S. ἐὰν τύπωμαι τύπῃ τύπῃ
D. ἐὰν τυπώμεθον τύπησθον τύπησθον
P. ἐὰν τυπώμεθα τύπησθε τύπωνται.

Μέσων ἀπαθεμφάτων γνησίως.

τύπτεσθε
πᾶς. πεπτυπέναι
ὁ ἁ. τύφασθαι

Μέλ.ε.τυπτέως
Μέλ.ά.τύψεως
Μέλ.ε.τυπτῆως.

Fortasse puero difficile est internoscere hos infinitiuos à passiuis, characterem sequatur indicatiui, ut aoristos indicatiui passiuorum ἐτύφθω est, fit passiuum infinitiuum τυφθῆναι, aoriston indicatiuum medium est ἐτυψάμην, fit passiuum τύψασθαι.

Participia media.

ὁ τυπτόμενος
Præsens ἡ τυπτομένη
τὸ τυπτόμενον
ὁ πεπτυπώς πότος.
Præteritū ἡ πεπτυφυῖα ὕιας.
τὸ πεπτυπός πότος.

Formaturus ea, non est ut anxie labores, uides χαρακτῆρα τύψομαι, fac ἐγκλιτον terminationē τυψόμενος. Sic de alijs.

ὁ τυψάμενος
Aor.a. ἡ τυψαμένη
τὸ τυψάμενον.
Aor.b. ὁ τυπόμενος

Futu.a.τυφθήσομαι.

Futu.b.τυπήσομαι.

Indicatiui mediorum uerborum notio.

Suprà te puer admonui, non esse eadem media uerba, & deponentia seu cõmunia. Deponentia analogiam passiuorum sequuntur ubiq; prorsum, ut μάχομαι, præterito μεμάχημαι, id q̃d esse passiuæ uocis agnoscis. deinde quæ formandi ratio passiuis est, eadem & deponentibus est, afficta si lubet uoce actiua, perinde ac è superioribꝰ accepisti. Media uerba sic uocantur, quod & actiue & passiue significent, & coniugando partim uoce actiua, partim passiua uarientur. Plura ad hanc rem in constructionibus nobilis grammaticus Apollonius. Obserua bis ergo præterita uoce actiua efferri, aoristà, futura, & p̃sentia uoce passiua. Oĩa modorum omnium præsentia, item indicatiui parataticon, mutuatur medium à passiuis, τύπτομαι à τυπτόμην.

τέτυπται unde?

Paracimenon medium, ab actiui para

cimeni indicatiuo format, sola characteristica præteriti mutata. Cæterum & augmẽtum & enclisis medij præteriti cum actiuo conuenit, ut λέλεχα λέλεγα, ϖέφρακα πέφραδα. Quæ uero est medij præteriti characteristica? Ea quæ futurum actiuum secundum format, id quod regulis suprà duabus egi.

Prima.

Medij præteriti character à præsenti indicatiuo actiui sumitur. Ergo quæ unã consonãtem & non duplicem ante ω habent, eandem faciunt præteritum medium. ἴδω ἶδα, λείβω λέλοιβα, ϖείθω πέποιθα.

Obiter admoneo, quib⁹ uerbis ε in futuri penultima est, id solere in ο transire in medio p̃terito, λέξω λέλογα, ϖείρω ϖέρωκα, ϖείσω ϖέποιθα, πρέψω τέτροπα, ἀνέδω ἀνέσω ἄνοδα. Viden' η & ει diphthongon uariari, εἴδω οἶδα, ἔικω ἔοικα, unde ẽ ἔοικα atticũ, nemini non frequẽs præteritũ.

Sunt qui inde trahunt ἐπενήνοδε apud Homerum secundo Iliados in Therside: φεύγωμεν δ' ἐπενήνοδε λάχνη: Rarus autem de floruit capillus, ut sit è tribus compositũ

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0149

uerbum ὦ, ὦν & ἀνέῳγα. In hũc modum & α in η tranſit, ut φαίνω πέφηνα.

Secunda.

Sin duæ cõſonantes p̃ceſſerint ω, altera atq; ea quæ cõiugationi eſt genuina, manet, κόπτω κέκοπα, καλύπτω κεκάλυβα. β pro π uſurpat. Ita & pauculis alijs fit. Sin una duplex ζ ω, quæ ξ futuꝝ facit, γ habent pro medij præteriti charactere, ut πράττω πέπραγα. Quæ σ futurum habẽt, σ medio præterito impartiuntur, ut φράζω φράσω πέφρασα. Nam ζ p̃ſentis in σσ ſoluitur, ergo à præſenti σ petitur.

Ἔτυμμαι.

Medium aoriſtõ primum ab ἔτυμα, ad de μαι, ſcilicet ut inflexionem paſſiuis ſimilem facias. Sic ἐτυπόμαι ab ἐτυπον, τύμμαι à τύπτω. Nec enim multi laboris, uidere propiores actiuis eſſe medioꝝ q̃ paſſiuoꝝ characteres. Eſto tibi curæ, φ circũflexa uerba quæ ante ω conſonantem nõ habent, ſecundis aoriſtis ac ſecundis futuris actiuoꝝ careant, item præterito medio carere. Cæterũ aoriſtos medios primos tantum, & futura priora tantũ me-

dia formare. Tale aoristō circūflexi uerbi ē apud Theoc. in Idyll. i. Versiculos, qm̄ festiui sunt admodū, subiicio integros:

τέτιξ μὰν τέτιγι φίλος, μύρμακι δὲ μύρμαξ
ἴρηκες Ἀ ἴρηξιν, ἐμὶν δ' ἀμῶσα νοὶ ᾠδά.
τᾶς μοι πᾶς εἰη πλέος δόμος, οὔτε γὰρ ὕπνω,
οὔτ' ἔαρ ἐξαπίνας γλυκερώτερον, οὔτε μελίσσαις
ἄνθεα, ὅσσον ἐμὶν μῶσα φίλα, ὅνις γε ὀρῶσαι
καθεῦδοιμι, τὼς δ' οὐκ ἀπτῶ δηλήσατο κίρκα.

Cicada cicadæ chara, formicæ formica,
Accipitres accipitribus, mihi uero Musa & cantio,
Qua mihi omnis sit plena domus. neque enim somnus,
Neq; uer subitum suauius, neq; apibus
Flores, quàm mihi Musæ sunt charæ. Illæ quos tuentur,
Si gaudēt, eos neq; potione læserit Circe.

Δηλήσατο aoristō mediū est, abiecto augmento, id quod sæpe fit, nō in poematis tantū, sed in soluta quoq; oratione: ἐδήλησάμην ἐδήλησω ἐδηλήσατο. Hinc δηλήσατο offēderit, ut ἀν particulā interponas. Est em̄ sensus: Quib⁹ benignæ musæ sunt, qui amore studioq; tenentur, solis à Circe ue

nenis, id est, à fœda lue uoluptatum esse immunibus licere. Adnotet hic puer, πα ρέργω agam, uariationes dorícas. γηθῦσιν commune fuerat, γαθεῦσιν dorícum ẽ, τὼς pro τοὶς, μῶσαι pro μῦσαι.

τύπι indicatiuo⁊ medio⁊.

Præſ. κόπτομαι λέγομαι πείθομαι
Impa. ἐκοπτόμην ἐλεγόμην ἐπειθόμην
Perfe. πέκοπα λέλεγμαι πέπεισμαι,
Pluſq̃p. ἐκεκόπειν ἐλελέγμην ἐπεπείθμην
Aor. a. ἐκοψάμην ἐλεξάμην ἐπεισάμην
Aor. b. ἐκοπόμην ἐλεγόμην ἐπιθόμην
Fut. a. κόψομαι λέξομαι πεισομαι
Fut. b. κοπῦμαι λεγῦμαι πιθῦμαι
Præſ. κράζομαι σέλλομαι ἀκθομαι
Imper. ἐκραζόμην ἐσελλόμην ἠκθόμην
Perfe. κέκραγα ἔσολα ἤκθα, atticũ ἀκήκοα.
Pluſq̃p. ἐκεκράγειν ἐσόλειν ἠκόειν
Aor. a. ἐκραξάμην ἐσλάμην ἠκθσάμην
Aor. b. ἐκραγόμην ἐσαλόμην
Fut. a. κράξομαι σελῦμαι ἀκθσομαι
Fut. b. κραγῦμαι σαλῦμαι.

Præſens φράζομαι, imperfectum ἐφραζόμην, perfectum πέφραδα, Pluſquamperfectum ἐπεφράδειν, Aoriſtus primꝰ ἐφρασάμην

μην, Aoristus secundus ἐφραδόμην, Futurę primum φραάσομαι, Futurum secundū φραδῶμαι. Reliqua tempora purorum uerborum rara sunt. Ex his indicatiui formulis facile & aliorū modorum tempora formabis, ut à λέλογα fac imperatiuo λέλογε, optatiuo λελόγοιμι, subiunctiuo λελόγω, infinitiuo λελογέναι: Sic de similibus. Atq; hæc est simplicis encliseos ratio, iam circunflexa persequar, eaq; paucis, quod in eandem superioris formulæ regulam cogi posse uideantur.

De circunflexis uerbis.

E sexta cōiugatione nascunt circunflexa uerba, q̄ sic uocamus, ꝙ cōtracta sylla ba, elisa uocali inflectat, ποιέω ποιῶ.

Cōiugationes tres sunt: Prima ex έω ῶ facit, secda ex άω ῶ facit, tia ex όω ῶ facit.

Subeunt enclises superiorum paucis uariatis. Nam sola præsentia & paratatica cōtrahi possunt de præteritis, aoristis, futuris, ꝓrsum positas regulas sequere. Præsentia & paratatica uariant sic in prima coniugatione.

ῶ ᾷς ᾷ οῦμεν εῖτον εῖτον οῦσιν ᾶν

ῶ ᾶ ᾰ ῆ ᾰ οῖ ῦ.

Exemplum.

ποιέω ποιῶ ποιέῃς ποιεῖς
ἐλεέω ἐλεῶ ἐλεέῃς ἐλεεῖς.

In secunda coniugatione.

αω αῃ αε αο αᾰ αοι αη
ῶ ᾷ α ω ω ῳ η.

Exemplum.

βοάω βοῶ βοάεις βοᾷς
ὁράω ὁρῶ ὁράεις ὁρᾷς.

In tertia coniugatione.

οω οει οε οο οᾰ οη οοι
ω οι ᾰ ᾰ ᾰ οι οι.

Exemplum.

χρυσόω χρυσῶ χρυσόεις χρυσοῖς
ἀργυρόω ἀργυρῶ ἀργυρόεις ἀργυροῖς.

Iam qui uolet integras declinãdi formulas, Guarini erotemata requirat. Mihi satius uisum est, adsuefacere in omni coniugatione puerum ad unum παράδειγμα τοῦ τύπτω, uidelicet, quando & futura, præterita, aoristа ἀπαθῆ sunt, & prorsum in regulas formandi ὁ τύπτω cadunt.

De uerbis in μι.

A sexta coniugatione, pura uidelicet,

μι terminatio nascitur. Cõiugationes in μι quatuor sunt:

Prima, à prima circũflexorũ fit, εω ῶ in ω mutato, & μι addito, ut ἀδέω ἀδῶ τίθημι.

Secunda, à secũda circunflexorũ άω ῶ in α mutato, & μι addito, ἱστάω ἱστῶ ἵστημι.

Tertia, à ttia circũflexorũ όω ῶ in ω mutato, & μι adiecto, ut δηλόω δηλῶ δήλωμι.

Quarta, à pura uarytonorum ύω, ω in μι mutato, ut ζευγνύω ζεύγνυμι.

Quæ uerba paulo aliter quàm ω desinentia flectunt, quanquam magna parte ijsdẽ characteristicis, ut τύπτω τύπτεις, δίδωμι δίδως, ἀκούω ἤκουκα, δίδωμι δέδωκα. Id uolo diligens puer animaduertat, ut quàm res patitur, in unum τοῦ τύπτω παράδειγμα referat aptissime uerborũ uariationes. Deiñ suũ cuiq; in μι cõiugationi paradẽgma datur. Mihi sat uidetur uno egisse, ne pueri paradigmatũ turba sese obruí horreãt. Iam & unius enclisis oĩb⁹ seruiet, solo charactere distinctiuo cõiugationis mutato, ut infrà dicam.

CONIVGA

ὁ ϛιστικῶν ϛνοϕγκλικῶν ϛνεστώς.

S. δίδωμι δίδως δίδωσι
D. δίδοτον δίδοτον
P. δίδομεν δίδοτε διδόᾶσι.

Sic τίθημι τίθης τίθησι, solo ω uariato, quod formatiua tertiæ coniugationis est, ut η ex ε primæ, η ex α secundæ.

παραταλικός.

S. ἐδίδων ἐδίδως ἐδίδω
D. ἐδίδοτον ἐδιδότην
P. ἐδίδομεν ἐδίδοτε ἐδίδοσαν.

παρακείμενος.

S. δέδωκα δέδωκας δέδωκε
D. δεδώκατον δεδώκατον
P. δεδώκαμεν δεδώκατε δεδώκασι.

Vides κ. præteriti characterẽ è sexta coniugatione barytona regularem.

ὑπερσυντελικός.

S. ἐδεδώκειν ἐδεδώκεις ἐδεδώκη
D. ἐδεδώκητον ἐδεδωκείτην
P. ἐδεδώκημεν ἐδεδώκητε ἐδεδώκεσαν.

Ἀόριστος ά.

S. ἔδωκα ἔδωκας ἔδωκε
D. ἐδώκατον ἐδωκάτην
P. ἐδώκαμεν ἐδώκατε ἔδωκαν.

Aoristus hic characterẽ præteriti re-

cipit, non ut suprà solebant uerba futuri, sic ἔθηκα. Hesiodus: οἳ δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν ἀθάνατοι. Sed ἔστηκα ab ἵστημι à futuro pro cõmuni regula fit, ἕστηξα item uariat.

Ἀόριστος β.

S. ἔδρων ἔδρως ἔδρω
D. ἔδροτον ἐδρώτην
P. ἔδρομεν ἔδροτε ἔδροσαν.

Μέλλων.

S. δρώσω δρώσεις δρώσει
D. δρώσετον δρώσετον
P. δρώσομεν δρώσετε δρώσουσι.

προσακηκοὼς γνώσομαι.

S. δίδρα δίδρᾶς.
D. δίδροτον δίδρᾶτον.
P. δίδροτε δίδρᾶσαν.

Sic γνῶθι à γνάθω, sed extensa syllaba.

παρακείμενος.

S. δέδρακε δεδράκεις
D. δεδράκετον δεδράκετον
P. δεδράκετε δεδράκασιν.

Ἀόριστος ά.

S. δρᾶκον δρακάτω
D. δράκατον δρακάτων

P. Δώκατε δωκάτωσαν.

Ἀόριστος ε.

S. Δόθη ἢ δός, δότω

D. Δότον δότων

P. Δότε δότωσαν.

Εὐκλακδν ἐνεστώς.

S. Διδοίλω Διδοίκς Διδοίκ

D. Διδοίκτον Διδοικήτλω

P. Διδοίκμλν Διδοίκτε Διδοίκσαν ἢ Διδοῖεν.

Παρακείμλνος.

S. δεδώκοιμι δεδώκοις δεδώκοι

D. δεδώκοιτον δεδωκοίτλω

P. δεδώκοιμεν δεδώκοιτε δεδώκοιεν.

Ἀόριστος ά.

S. Δώκαιμι Δώκαις Δώκα

D. Δώκαιτον Δωκαίτλω

P. Δώκαιμλν Δώκαιτε Δώκαιεν.

Ἀόριστος ε.

S. Δοίλω Δοίκς Δοίκ

D. Δοίκτον Δοικήτλω

P. Δοίκμλν Δοίκτε Δοῖεν ἢ Δοίησαν.

Hæc propria diphthõgus οι, haud raro in impropriã tranſit, ut Δώλω.

Μέλλων.

S. Δώσοιμι Δώσοις Δώσοι

D. Δώσοιτον Δωσοίτην
P. δώσοιμι δώσοιτε δώσοιεν.

Ὑποτακτικὴ ἐνεστώς.

S. ἐὰν διδῶ διδῷς διδῷ
D. διδῶτον διδῶτον
P. διδῶμεν διδῶτε διδῶσι.

Παρατατικός.

S. ἐὰν δεδώκω δεδώκῃς δεδώκῃ
D. δεδώκητον δεδώκητον
P. δεδώκωμεν δεδώκητε δεδώκωσι.

Ἀόριστος ά.

S. ἐὰν δώκω δώκῃς δώκῃ
D. δώκητον δώκητον
P. δώκωμεν δώκητε δώκωσι.

Ἀόριστος β.

S. ἐὰν δῶ δῷς δῷ
D. δῶτον δῶτον
P. δῶμεν δῶτε δῶσι.

Ἀπαρέμφατον

ἐνεστώς διδόναι, παρ. δεδωκέναι, ἀόριστ. ά. δῶκαι, ἀόρ. β. δοῦναι, μέλλων δώσειν. Quo tempore usus Heſiodus in uulgato uerſiculo, ut eum obiter explicem: μὴ δόμεν ὅτεῳ δῶ, μηδὲ μὴ δόμεν ὅτεῳ μὴ δῷ: Et da ei qui de derit, & ne da ei qui non dederit.

Δόμεν infinitiuum aoriston secundum ē, ionice ex δόναι factum δόμεναι, α autē recisa fit δόμεν. Estq; usus infinitiui pro imperatiuo familiaris Græciæ.

Participia actiua.

ὁ διδούς	τοῦ διδόντος
Præsens ἡ διδοῦσα	τῆς διδούσης
τὸ διδόν	τοῦ διδόντος.
ὁ δεδωκώς	τοῦ δεδωκότος
Præteri. ἡ δεδωκυῖα	τῆς δεδωκυίας
τὸ δεδωκός	τοῦ δεδωκότος.
ὁ δούς	τοῦ δόντος
Aorist. ἡ δοῦσα	τῆς δούσης
τὸ δόν	τοῦ δόντος.
ὁ δώσων	τοῦ δώσοντος
Futu. ἡ δώσουσα	τῆς δωσούσης
τὸ δῶσον	τοῦ δώσοντος.

Actiuam uerborum in ω formulam passiua sequitur. Ad unū δίδομαι adsuescas, reliqua secundum hoc uerbum ita coniugaturus, ut habeas rationem sui cuiusq; characteris, ut δίδομαι δίδοσαι. Sic τίθεμαι τίθεσαι. Nam ut ω actiui δίδωμι in ο passiui δίδομαι uertit, ita η actiui τίθημι in ε passiui τίθεμαι, η actiui ἵστημι in α

passiui ἴσαμαι, sic deinceps.

Ὁριστικῶν παθητικῶν φωνῆς.

S. Δίδομαι δίδοσαι δίδοτ)
D. διδόμεθον δίδοσθον δίδοσθον
P. διδόμεθα δίδοσθε διδόν)

Παρατατικός.

S. ἐδιδόμην ἐδίδοσο ἐδίδοτ, ἐδίδοτο
D. ἐδιδόμεθον ἐδίδοσθον ἐδιδόσθην
P. ἐδιδόμεθα ἐδίδοσθε ἐδίδοντο.

Παρακείμενος.

S. δέδομαι δέδοσαι δέδοτ)
D. δεδόμεθον δέδοσθον δέδοσθον
P. δεδόμεθα δέδοσθε δεδόν) ἠσὶ δεδόαϛ.

Ὑπερσυντελικός.

S. ἐδεδόμην ἐδέδοσο ἐδέδοτο
D. ἐδεδόμεθον ἐδέδοσθον ἐδεδόσθην
P. ἐδεδόμεθα ἐδέδοσθε ἐδέδοντο ἦ ἐδεδόαϛ.

Ἀόριστος ά.

S. ἐδόθην ἐδόθης ἐδόθη. Sic ἐτέθην.
D. ἐδόθητον ἐδοθήτην
P. ἐδόθημεν ἐδόθητε ἐδόθησαν.

Μέλλων.

S. δοθήσομαι δοθήσῃ δοθήσε)
D. δοθησόμεθον δοθήσεσθον δοθήσεσθον
P. δοθησόμεθα δοθήσεσθε δοθήσονϛ.

Μετ' ὀλίγον μέλλωμι.

S. δεδόσομαι δεδόσῃ δεδόσεται
D. δεδοσόμεθον δεδόσεσθον δεδόσεσθον
P. δεδοσόμεθα δεδόσεσθε δεδόσονται.

προσακλικῶν παθητικῶν φωνεώς.

S. δίδοσο ἠδὲ δίδου, διδόσθω. Sic τίθεσο.
D. δίδοσθον διδόσθων
P. δίδοσθε διδόσθωσαν.

παρατακτικὸς.

S. ἐδίδοσο ἐδιδόσθω
D. ἐδίδοσθον ἐδιδόσθων
P. ἐδίδοσθε ἐδιδόσθωσαν.

Ἀόριστος.

S. δοθείη δοθείτω
D. δοθεῖτον δοθείτων
P. δοθεῖτε δοθείτωσαν.

Εὐκλικῶν παθητικῶν φωνεώς.

S. διδοίμιλν διδοῖο διδοῖτο
D. διδοίμεθον διδοῖσθον διδοίσθων
P. διδοίμεθα διδοῖσθε διδοῖντο.

παρατακτικὸς.

S. ἐδοίμιλν ἐδοῖο ἐδοῖτο
D. ἐδοίμεθον ἐδοῖσθον ἐδοίσθων
P. ἐδοίμεθα ἐδοῖσθε ἐδοῖντο.

Ἀόριστος ά.

S. δοθείλω δοθείης δοθείη
D. δοθείητον δοθειήτην
P. δοθείμεν δοθείητε δοθείησαν ἢ δοθεῖεν.

μέλλω.

S. δοθησοίμην δοθήσοιο δοθήσοιτο
D. δοθησοίμεθον δοθήσοισθον δοθησοίσθην
P. δοθησοίμεθα δοθήσοισθε δοθήσοιντο.

μετ' ὀλίγον μέλλω.

S. δεδοσοίμην δεδόσοιο δεδόσοιτο
D. δεδοσοίμεθον δεδόσοισθον δεδοσοίσθην
P. δεδοσοίμεθα δεδόσοισθε δεδόσοιντο.

τρίτης παθητικῶν συνεσώς.

S. ἐὰν δίδωμαι δίδῳ δίδωτ. Sic ζῶ.
D. διδώμεθον δίδωσθον δίδωσθον μαι ζῇ.
P. διδώμεθα δίδωσθε δίδωνται.

παρατατικός.

S. ἐὰν δεδῶμαι δεδῷ δεδῶτ
D. δεδώμεθον δεδῶσθον δεδῶσθον
P. δεδώμεθα δεδῶσθε δεδῶνται.

Ἀόριστος.

S. ἐὰν δοθῶ δοθῇς δοθῇ
D. δοθῆτον δοθήτην
P. δοθῶμεν δοθῆτε δοθῶσι.

Ἀπρεμφάτων παθητικῶν.

ἐνεστὼς δίδοσθαι, παρακείμενον δεδόσθαι.

ἀόριστος δοθῆναι, μέλλω δοθήσεσθαι, μετ' ὀλι γὸμ μέλλω δεδόσεσθαι.

Participia passiua.

ὁ διδόμενος νδ.

Præsens ἡ διδομένη νης.

τὸ διδόμενον νδ.

ὁ δεδομένος νδ.

Præteritū ἡ δεδομένη νης.

τὸ δεδομένον νδ.

ὁ δοθεὶς δέντος

Aorist. ἡ δοθεῖσα σης.

τὸ δοθὲν δέντος.

ὁ δοθησόμενος νδ.

Futu. ἡ δοθησομένη νης.

τὸ δοθησόμενον νδ.

ὁ δεδοσόμενος νδ.

Paulo p.fu. ἡ δεδοσομένη νης.

τὸ δεδοσόμενον νδ.

Supereſt mediī uerbi formula, eorū quæ μι deſinunt. Huius item præſentia & paratatica adſciſcim⁹ è paſſiua cōiugatiōe.

Medioꝝ indicatiuoꝝ ἐνεστώς.

Sing. δίδομαι δίδοσαι δίδοται, perinde ut ſuprà, pete cum præſentis tum paratatici formulam è paſſiuis. ἐδιδόμην ut ſu-

prà. Deinde quía purorum uerborũ media ꝓterita pauca formantur, ut ſuprà ín medijs dixímus, & hís ꝟbis ín μι deſunt.

Ἀόριστος.

S. ἐδόμην ἔδοσο καὶ ἔδοτο, ἔδυ, ἔδοτο, Sic ἐθέμην.
D. ἐδόμεθον ἔδοσθον ἔδοτον ἐδόσθην
P. ἐδόμεθα ἔδοσθε ἔδοντο.

Μέλλων.

S. Δώσομαι δώσῃ δώσεται
D. δωσόμεθον δώσεσθον δώσεσθον
P. δωσόμεθα δώσεσθε δώσονται.

Προσακλικῶν μέσων ῥημάτων.

S. δίδοσο καὶ δίδυ δίδοσθω, ut in paſſiuis.

Ἀόριστος.

S. δόσο καὶ δοῦ, δόσθω Sic δόσο δοῦ.
D. δόσθον δόσθων
P. δόσθε δόσθωσαν.

Ἐνκλικῶν μέσων ῥημάτων.

S. δοίμην, ut ín paſſiuis.

Ἀόριστος.

S. δοίμην δοῖο δοῖτο Sic δοίμην.
D. δοίμεθον δοῖσθον δοίσθην
P. δοίμεθα δοῖσθε δοῖντο.

Μέλλων.

S. δωσοίμην δώσοιο δώσοιτο Sic δωσοίμην.

D. δωσοίμεθον δώσοιδον δωσοίδην
P. δωσοίμεθα δώσοισθε δώσοιντο.
ὑπερκλινῶν μέσων φωνέων.
S. ἐὰν δίδῶμαι ut in passiuis.
Ἀόριστος.
S. ἐὰν δῶμαι δῷς δῷ. Sic δῶμαι δῷ.
D. δώμεθον δῶσθον δῶσθον
P. δώμεθα δῶσθε δῶνται.
Ἀπερεμφάτων μέσων
φωνέων δίδοσθαι,
Ἀόριστος δόσθαι,
μέλλων δώσεσθαι.

Participia media.

Præsens ὁ διδόμενος
Aoriston ὁ δόμενος
Futurum ὁ δωσόμενος.

Atq; hæc est formula regularis & analogica cõiugationis μι, puero exẽpla experiũdi causa obijciant, ut τῷ δ' ἐνὶ θυμῷ θῆκε μένος Ⓒ θάρσος, id est: Telemacho in animo Pallas posuit ardorẽ ac audaciã. Dic, θῆκε unde à τίθημι aoriston ἔθηκα ἔθηκας ἔθηκε. Poeta augmẽtum sustulit, sic δῶκεν & pleraq; alia. In horarijs græculis, qd eũ nõ & ista proferã? qppe lu

dicra puerorꝝ, in hymno, Quem terra, le gitur: γαστρός ἔσϑυ κιβωτόν Ventris subijt arculam. Dic ἐισέδυ unde? Compositum ē ab ἔσ & δύω. Hinc δῦμι, sicut à ζεύγνυω ζεύγνυμι. Coniuga ut δίδωμι, sed suo cha ractere scilicet υ. Est ἔσέδυ aoriston secū dum indicatiui actiui, ἔσ præpositio, ε au gmentum sequēs præpositionem. Nam uerbum, nō præpositionem, augeri opor tet, ut suprà. δυ uerbi radix, ut δω, ἔδωμ ἔδως ἔδω. Sic ἐισέδυμ ἔσέδυς ἔσέδυ. Sunt aliæ anomalæ uerborum μι coniugatio nes, eorū scilicet quæ ab ἵημι & ἴημι sunt. Res multi est negocij, & ego in libro cō structionum aliquid eius attingam.

Præsens ἵημι ἵης ἵη, id est, mitto seu iacu lor, sicut τίθημι. Hinc & ἀφίημι, uñ ἄφες.

Paratatícon ἵην ἵης ἵη.

Paracímenon εἷκα.

Aoriston ἧκα. Sic sæpe leges ἀφῆκα dí misi, ab ἀπό & ἧκα, o elisa, & π in φ ψsa ob sequentem aspirationem.

Præsens εἶμι, eo.

Ptm̄ pfectū εἶα, & apud Homerꝝ ἧια.

Pluſquamperfectum ἤκειν & ἦειν.

Aoriſton ἀ. ἔϊ(ϛ.
Aoriſton β. ἴορ ἴες &c.
Futurum ἔσω.

Imperatiuo ἴδι. ί. ῖ. Hinc ἄπιδι. i. abi, ut ἴ πίδι ἢ ἄωιδι: aut bibe, aut abi. πίδι ex ωίε factũ eſt ſchematicõs. Sic ἴδι ex ἴε, & ἄπιδι compoſitum eſt ex ἀπὸ & ἴδι ab & eĩ, πίδι bibe ſimplex eſt.

De uerbo ſubſtantiuo ἦμι.

Indicatiui præſens.

S. ἦμί ἦι ἠοὶ ἐῖς, ἐσί
D. ἐσὸμ ἐσὸν
P. ἐσμὲν ἐσὲ ἦσί. ὄντὶ Doricum. Theocritus in Odœporica: μὴ μεῦ λωβάσησθε τὰς ἀμπέλος, ὄντὶ γαὺ ἄβαι. Id eſt: Ne lædite uites meas, ſunt enim teneræ. μὴ λωβάσησθε p λωβήσησθε cõiunctiuũ aoriſton mediũ. ἀμπέλῳ ſyſtole p ἀμπέλως dorico actõ ab ἀμπέλος. ὄντί pro ἦσι.

παραταλικὸς ἠοὶ πρακείμενῳ.

S. ἦμ ἦς ἦ, & attice ἔἰω ἔῃς &c.
D. ἦτορ ἦτ)
P. ἦμεν ἦτε ἦ(ϛρ.

μέλλων.

S. ἔσομαι, ἔσῃ & ἔσεαι & ἔσῃαι, ἔσε῀) ἠὶ ἔσαι

D. ἐσόμεθον ἐσέσθον ἐσέσθην
P. ἐσόμεθα ἔσεσθε ἔσονται.

Imperatiuum præsens.

S. ἴσθι ἔσο, ἔσω
D. ἔστον ἔστων
P. ἔστε ἔστωσαν.

Optatiuum præsens.

S. εἴην εἴης εἴη
D. εἶτον εἰήτην
P. εἶμεν εἶτε εἶεν.

Μέλλων.

S. ἐσοίμην ἔσοιο ἔσοιτο
D. ἐσοίμεθον ἔσοισθον ἐσοίσθην
P. ἐσοίμεθα ἔσοισθε ἔσοιντο.

Coniunctiuum præsens.

S. ἐὰν ὦ ἦς ἦ
D. ἦτον ἦτον
P. ὦμεν ἦτε ὦσι.

Infinitiuum

Præsens ἦναι, id quod dialectis uariat. Dores ἔμεναι & ἔμμεναι faciũt, ut suprà ἐ τύπτω τυπτέμεναι, & Iones ex ἔμεναι ἔμμεν, ut apud Homerum Iliad. ι. φὰς ἔμεν ἀπόλεμον καὶ ἀνάλκιδα, & uerso ε in η, ἦμεν. Theocritus: ἀπαράξθενον ἦμεν.

Futurum ἔσεσθαι.

Participia.

ὁ ὢν τοῦ ὄντος

Præsens ἡ οὖσα τῆς οὔσης

τὸ ὂν τοῦ ὄντος.

ὁ ἐσόμενος νός.

Futurum ἡ ἐσομένη νης.

τὸ ἐσόμενον νός.

Verbum φημί præsens.

S. φημὶ φὴς, unde φὰς, φησί

D. φατὸν φατόν

P. φαμὲν φατὲ φασί.

Futurum φήσω &c.

Aoriston a. ἔφησα.

Aoriston b. ἔφην, & aphæresi φῆν &c.

Infinitiuum φάναι.

Congeriem uerborꝫ anomalorum & impsonalium, libro constructionum adijciam, ideo hæc satis duco paucis hoc attigisse loco. Participia inter uerba reposuimꝰ, supsunt è ῥbis nomina uerbalia.

De nomine uerbali.

Verbale nomen est, quod à uerbi modo statim deflectitur. A præteritis autem uerbalium formæ cadunt medio & pas-

fiuo. Sed formando augmeuta cõcidito. A medio sunt substantiua, ut à τύπτω τέτυπα, fit τύπης augmẽto dẽpto, & facta nominis terminatione. λέπω λέλοπα λόπος, σέλλω ἔσολα orno, σόλη stola uestis. Item σέλλω ἔσολα mitto, σόλος classis. ἐπισέλλω ἐπίσολα ἐπισολή, ἀποσέλλω ἀπέσολα ἀπόσολος legatus, σγέφω ἔσγοφα σγοφή.

Adnotet puer accentus uarietatem, ος definentia cõmunem regulam sequunt. η fines acuit pro deriuatorum more. Exẽpla congerat, quo ditior linguæ fiat.

A passiui præteriti prima persona fiunt maxime substantiua neutra μα, τύπτω τέτυμμαι, tolle augmentum et fac nominis terminationẽ τύμμα, quod pro flagro, nẽpe à τύπτω apud Theoc. legit: δοῦλοι χόρ ὄξι τὸ τύμμα, ἢ ἀλίκορ ἄνδρα δομάσδε. quantillũ est flagrum, et tantũ uirum domat, in puerbij speciẽ dicit. ἀλίκορ p ἡλίκορ, & δομάσδε pro δομάζδ, ficut pro συρίζδω συρίσδω. soluitur enim ζ in σδ.

πράπτω πέπραγμαι πρᾶγμα,
σκώπτω ἔσκομμαι σκῶμμα.
γράφω γέγραμμαι γράμμα.

Sunt & aliæ terminationes hinc deflecti solitæ, ut ὀσμὸς ab ὄζω, ψαλμὸς ab ψάλλω, λελόγισμαι λογισμὸς. Simplicia omnia fines acuunt, φράζομαι πέφρασμαι φράσμων regulare fuerat, sed repetita est thematis litera. Nam ζ in σδ liquitur. Itaque δ posterius, characteris sibi ius arrogat, & dicitur φράδμων cõsultor, συμφράδμων apud Homerum.

νοῶ	νενόημαι	νοήμων,
φιλῶ	πεφίλημαι	φιλήμων.

A p̃teriti passiui secunda psona maxime in ις fœmina ῥbalia cadũt, ut γένεσις.

ποιῶ	πεποίησαι	ποίησις poesis
μορφῶ	μεμόρφωσαι	μόρφωσις
ἁρπάζω	ἥρπασαι	ἥ in ε ἅρπεσις
λέγω	λέλεξαι	λέξις.

A præteriti passiui tertia persona plura sunt uerbalia, quàm numerari queãt, τος adiectiua. πρακαλῶ πρακέκλητο, tolle augmẽtũ, & fac noiatiui terminationem πράκλητος, simplicia omnia fines acuunt, composita tonum transferunt.

Cum adnotarem τὸ πράκλητος tonũ, uenit in mentem magni cuiusdam dispu

tatoris, q nuper cum Hagenoæ essemus, dñi boni, quo supercilio pro concione fal si, dein & impietatis crimínabatur pro nunciantẽ latino more paracletus, oblí tus opinor grammaticæ, dum intensio nes formarum argutatur, quas mirum ut ridiculè plebi uulgabat.

χρίω κέχρισα χρισὸς
διαλέγομαι διαλέλεκ᾽ διάλεκτος.

Vnde διαλεκτικός.

Sunt hinc substantiua, si τω in τρον uertas, plurima: ἀμφίβλησρον ἀμφιβέβλη σαι ἀμφίβλησον, interpone ς, sic πλήκτος πλήκτρον, καλύπτω κεκάλυπτη καλύπτρα, ἀλά βασρον huic formæ est, sed ἀνομαλῶς.

Sunt & uerbalia της, σωτὴρ σέσωτη & si milia. της, ut πεποίηται ποιητὴς, ἔφαλτ᾽ φάλτης. Sic συκοφάντης à σῦκον fic᾽, & φαί νω φαίνομαι. Præterito πέφαμμαι πέφάνσαι πέφαντη. Hinc φάντης, augmento resecto, συκοφάντης dictus, ut Plutarchus Chæro næus in Solone scribit: οὐκ ἀρ ὀυνῆς ἤγήσαι το παντελῶς ἀπαιδάνως τοὺς λέποντας, ὅτι μὴ σύκων ἐξαπωγὴ τὸ παλαιὸν ἀπείρητο, ὦ τὸ φαί νειν ὠνδακνόμενον τοὺς ἐξάγοντας ἀληθῆναι συ

κοφάνταϛ. Id si non falsò interpreteris, alíter leges í íjs Plutarchi uitis, quæ neſcio à quibus uerſæ, paſſim mẽdoſiſſime manibus uoluuntur ſtudioſorum.

FINIS DE VERBIS.

DE PRONOMINE.

PRONOMInis uarius multúsque uſus apd græcos eſt, ut Priſcianus latinus autor cõmeminit, et ego in conſtructionibus ne qd deſit Ἑλλησι conabor. Hic præter flexum nihil tractabo. Id unum pueri obſeruent, eſſe eis ,p poſſeſſiuo primitiui uſum, ut πατήρ μου pater mei, pro pater meus. Gellio longa eſt de hac re diſputatio.

Pronominum alia prima ſunt, alia poſſeſſiua, alia demonſtratiua, alia relatiua, alia compoſita.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0174

Prima, ἐγὼ ego.

S. ἐγὼ, & adscita γε, ἔγωγε
ἐμοῦ, & ε ablata μου, & ἐμέο ἐμοῖο ἐμεῦ.
ἔμοι moi
ἐμὲ me
D. νῶϊ νώ
νωΐν νῶν
P. ἡμέεσ ἡμεῖς ἄμμες,
ἡμέων ἡμῶν ἡμείων ἀμμέων,
ἡμῖν ἄμμι ἄμμιν, Hom. ἧς ἄμμι φιλήσειε
ἡμέας ἡμᾶς ἄμμε.

Συ tu.

S. σύ dorice τύ,
σοῦ σέο σεῖο σεῦ, ita dorice τεῦ.
σοί τοι,
σέ τύ, Hic doricus accusatiuus,
σύ. est apud Theocritum, ut obiter admoneam, in Cyclope: γινώσκειν δ' ὄιμαί τυ καλῶς ἰατρὸν ἐόντα, id est: Dignoscere uero arbitror te recte medicum existentem. γινώσκην infinitiuum pro γινώσκμεν, ἐόντα pro ὄντα.
D. σφῶϊ σφώ,
σφῶϊν σφῶν.
P. ὑμέεσ ὑμεῖς ὔμμες,

ὑμέων ὑμῶν ὑμείων ὑμμέων,
ὑμῖν ὔμμιν,
ὑμέας ὑμᾶς,
ὑμεῖς.

ὅς ἕυ fui.

S. ὅς
ὅυ ἕο ἕιο,
ὅι ἕοι,
ἕ ἔθεν.
D. σφωέ νῷν σφέ,
σφωΐν σφίν.
P. σφέες σφεῖς σφέας,
σφέων σφῶν σφείων,
σφισί,
σφέας σφᾶς.

Poſſeſſiua meus

ἐμός ἐμή ἐμόν
σός σή σόν
ἑός ἑή ἑόν.

Declina ut adiectiua nominum, ſic νωΐτερος, σφωΐτερος, ἡμέτερος, ὑμέτερος, σφέτερος σφετέρα σφέτερον.

Demonſtratiua duo.

Maſ. S. οὗτος Huic pronomini πρὸ
τοῦτο χηματίζεται, id eſt, ut

τούτῳ ἑαυτοῦ τουτοῖ.
τοῦτον.
Dual. τούτω
τούτοιν.
Plura. οὗτοι
τούτων
τούτοις
τούτους.
Fœmi. S. αὕτη Illa ab αὐτὴ ipsa,
ταύτης tono ĩternoſces.
ταύτῃ προσχημάτιζε, ut αὐτῇ.
ταύτην.
Dual. ταὐτα
ταύταιν.
Plura. αὗται
τούτων
ταύταις
ταύτας.
Neu. S. τοῦτο Du. τούτω P. ταῦτα
τοῦτο τούτοιν. τούτων
τούτῳ τούτοις
τοῦτο. ταῦτα.
ἐκεῖνος Vt adiectiua nominũ fle
ἐκείνη cte, ſæpe ἐκεῖνος, ε auferꝛ
ἐκεῖνο tur κεῖνος.

RELATIVVM unum.

Αὐτός αὐτή αὐτό ipse, flecte ut nominis adiectiua. Viden' & tenue ἀυ esse, & in posteriorem syllabam tonum ferri? Quod si ἄυ asperum uideris, tonumq; in fine, ut αὐτοῦ, scias esse compositum pronomen reciprocum ab ἑαυτοῦ sui ipsius.

Nota μὶν pro αὐτόν.

COMPOSITA. TRIA.

ἐμαυτὸν ϛαυτὸν ἑαυτὸν, mei ipsius tui ipsius sui ipsius. Nominatiuis carent. Varia sic:

ἐμαυτοῦ ἐμαυτῆς ἐμαυτοῦ
ἐμαυτῷ ἐμαυτῇ ἐμαυτῷ Plur. carẽt & rec.
ἐμαυτὸν ἐμαυτὴν ἐμαυτό.
ϛαυτοῦ ϛαυτῆς ϛαυτοῦ
ϛαυτῷ ϛαυτῇ ϛαυτῷ Plurali rectisq; carent.
ϛαυτὸν ϛαυτὴν ϛαυτό.
ἑαυτοῦ ἑαυτῆς ἑαυτοῦ
ἑαυτῷ ἑαυτῇ ἑαυτῷ Hoc sequũt pluralia.
ἑαυτὸν ἑαυτὴν ἑαυτό.
ἑαυτῶν ἢ σφῶν αὐτῶν
ἑαυτοῖς ἢ σφίσιν αὐτοῖς affinge fœ. et neu.
ἑαυτοὺς ἢ σφᾶς αὐτούς.

DE ADVERBIO.

ACTENVS partes quæ declinabiles uocãtur, compendio tractaui. Supersunt indeclinabiles, ad uerbium, præpositio, coniunctio. Interiectionem Græci sub aduerbio comprehendunt. Quid enim aliud est interiectio, q̃ uerbi χετλιασικὸν nota, & quasi declaratio? Ad uerbium igitur est, quoniam uerbi nota.

Aduerbium ἐπίῤῥημα, quod uerbo ad ectum ipsum definit. Id significationibus aduerbiũ fit. accidit ergo aduerbio significatio. Nã alia sunt loci, οὗτος hic. Alia tẽporis, ut σήμερον hodie: Alia qualitatis, ut ἡδέως iucunde &c. Variationes significationum quãdoquidem proprie ad idiomata pertinent, superfluum uidebatur hic omnes recẽsere. Sed de localib⁹

attingã paucula, q̃ gratũ pueris faciam.

Aduerbia localia, aut sunt genuina πρῶτος ἀκλίτοις, ut ἐκεῖ ἔξω: aut à nominibus trahuntur. τῶν γνησίων facilis notio est, quoniã definita sunt numero qd significent, in loco ne an de loco an ne ad locũ Quæ à nominibus trahunt̃, sic discernimus:

θι definentia in loco significãt, ut ἀγρόθι in agro. Ideo ἀγρόθι penultimam acuit, quia ab ἀγρός acutæ ultimæ cadit. Tenes enim regulam, haud ferè excedere tonum syllaba, quæ recti acuti finis est, tu faxis pariter & de alijs iudices.

ἄλλοθι antepenultimã acuit, quia ἄλλος primam, non ultimam, sic de alijs.

Ἀθήνησι in Athenis, definunt enim σι, quæ à pluralibus nominibus cadunt, similia datiuis suis.

σε ad locũ, ἀγρόσε, & ἀγρόνδε, ut sit nois aliqua in eo species: sic ἀθήνασε. Pro σε, χε faciũt huiuscemodi pluralitũ πλάτωγα.

θεν de loco, ἀθήνηθεν ex Athenis, οὐρανόθεν è cœlo. Accidunt aduerbio itẽ compositio, ut πάλαι πρόπαλαι, & comparatio, σοφῶς σοφώτερον σοφώτατα.

DE PRAE-
POSITIONE.

IMILLIMA aduerbio ꝓpoſitio πρόθεσις eſt. Nam & pleraq; aduerbia Græcorũ, caſibus nominum conſtruunt, ut χωρὶς τοῦ πωμ, & c. ꝙd nos præpoſitionem facimus, præter hæc ἀχρὶ σκελῶμ crurum tenus, Græca conſtructio. Idq; hoc loco à græcis diſſidemus, quí nullum aduerbium regere caſum dicimus, & præpoſitiones incerto numero deputamus, ut prídie calendas, prídie q̃ que præpoſitionem patiamur. Græci uero definitas numero præpoſitiones hñt, omnes decem & octo ſunt.

Quare quid inter aduerbiũ & præpoſitionem interſit, fortaſſe dubitas. Sed huius loci non eſt hæc tractare. Præpoſitiones tibí ordine recẽſebo, & nonníhil cõ

m

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0181

ſtructionũ τὴν προθέσεων attingam, præ-
luſur⁹ ijs, quæ alio mihi opere ſcribent. Vix em̃ alia pars græci ſermonis liberi⁹ uagatur. Nos uel hoc faciemus modo, ut puerum ſolicitum in obſeruanda notan daq; præpoſitionum ſyntaxi reddamus.

Accidunt præpoſitioni tonus & caſus. Quæ tonis inſigniuntur, acutæ ſunt poſteriori ſyllaba, ἀπό ὑπό πρό. Perinde ac latinorum πρόθεσις, contrà Troiam ſi ta Tenedos. Transferunt tonum in prio rem ſyllabam, ſi caſum ſequantur, ἐιρήνης πέρι. Sic & latinis in more eſt, Italiã cõntra &c. Tenues omnes ſunt à uocali cœptæ, præter ὑπ & ὑπὲρ. Omnia em̃ ab ν in cipientia aſpera ſunt.

Caſus tres habet p̃poſitio, gtm̃, dtm̃, et actm̃. Præponi caſui ſolet, ut apud latinos ἀναλογικῶς. Cæterũ ornatus loco habetur & in ſoluta oratione præpoſitionẽ caſu anteuorti, ut Διονύσου μὴν πέρι πολλὸς λόγος, Ἡρακλέους δὲ οὐ πολλός, De Baccho mentio crebra, de Hercule infrequens, ut ille in fluentem luxu Græciam dixit.

Omnes præpoſitiones græcorum ap

poni componíq; possunt. Sunt autẽ aliæ monosyllabæ, aliæ dissyllabæ.

De constructione, & significantia monosyllaborum.

Ἐμ, in significat cum ablatiuo constructum, soli datiuo ξυντάσσεται, ut ἐν οἴκῳ. Pro ἐν, ἐνὶ faciunt, ut ἐνὶ θυμῷ. Homerus ἐν ἄλλοις ἄλλοι non sunt huius ordinis atticæ eclipses, qualis hæc Liuij ẽ ad Murtiæ, aut Terentij ad Dianæ. Composita non in ablatiui modo, sed & in accusatiui significat, ἐμβάλλω inítio.

Εἰς & ἐς attice, in, accusatiuo constructum significat, solum accusatiuum exigit, εἰς ὕδωρ γράφω, In aquam scribo. Motum ad inanima significat. Ne dicito ἴθι εἰς πατέρα, Vade ad patrem, sed ἴθι εἰς ἀγοράν, in forum. Itaque localibus familiaris est, ut ἐς κόρακας, ad Coruos, qui locus supplíciorum in Thessalis fuit, unde factum est uerbum σκορακίζειν τὸν σ χημαλικῶς addito, quod profligare, eíicere, damnare significat. Interpres Psalmi xxvi. eo usus est, βοηθός μου γένου, μὴ ἀποσκορακίσῃς με, q̃ hebraísmũ cõmodius redderet.

Non est em̃ uti nos legimus sine empha si: Adiutor me⁹ esto, ne derelinquas me, sed ne odio persequere, ne profliga me n quale & hoc est: timor dei odit malum, excutit, propulsat, &c. Cõ posita in, accusatiui significationem ha bet, ἀπάλλομαι insilio. ἐξ, quæ & ἐκ di citur, ex significat, soli gtõ construit, ἀμάξης, è plaustro. locũ, temp⁹, causamq; notat, ἀπ' ἡδονῆς δ' ἀυσυχεῖν, è uoluptate mi seria. Composita auget, φάτω ἐκφάτω edo exedo. Sic τήκω liquefacio, ἐκτήκω tabefa cio, ut psalmo xxxviii. ὡὴ ἐξέπηξας ὡς ἀράχνιὸν τὴν ψυχὴν ἀυτ̃: Et tabefecisti ceu ara neam animam ei⁹. Quo loco miror, cur Hieronymus, posuisti, mutarit, cum He bræis sit ממתו quando quod sequitur, pro animam eius, desiderabilia eius non incõmode reddidit. est enim illic ממרו & ni fallor, apte quadrat sententiæ. Est enim psalmus hic confessio eius, ϕ à do mino corrept⁹, uindicẽ agnoscit, & pœ nam fert. Ergo, inqt, corripuisti me, et ta befecisti desideria mea, id est, contudisti effrenem uim, & gliscentẽ concupiscen-

tiæ meæ ardorẽ. Alioqui ἀπό compoſita ἔξω quoque ſignificat, ut ἐκβάλλω eiſcio, extrà iacio, ἔκφρων deſipiens. σύν, ξὺν cum copulatiuam ſignificat, libet eũ cũ Priſciano loqui, datiuo conſtruitur auxilia, coniunctionemq; deſignans, ξὺν χάρισιν, cum gratijs. Idem & compoſita poteſt, συμβάλλω σύμβολα. πρός, conſtructione uariat ſignificationem. Genitiuo iuncta, ab, notat exitum à perſona, πρὸς Διὸς τἀγαθά, id eſt, à deo bona. Eſt & iurandi nota, πρὸς χαρίτων, per gratias. Per inde ac ſi latine dicas: Per te, per, q te talem genuere, parentes. Item coram, πρὸς τῶν ἐπισκόπων, coram epiſcopis: & officium, οὐ πρὸς φιλοσόφου φιληδονεῖν: Non eſt philoſophi uoluptati indulgere. Quanquam Demoſthenes in oratione contra Aeſchinem, & πρὸς ἐμὲ hac ſignificatione uſurpat, ad me pertinens. Eſt & iunctura caſus, qui paſſiuo uerbo conſtruitur, σωκράτης φιλεῖται πρὸς Δαίμονος.

Datiuo ſupra, & prope, erga, πρὸς ἅπαντας Demoſthenes. Accuſatiuo iũcta tum demũ propriæ ſignificationis eſt, ut Ma

nuel Moscopulus grammaticus omniū, ni fallor, qui superiore seculo literas instaurarunt, idē longe diligentissimus ac doctissimus, inquit: ὅτε μὲν πρός τὰ ἑαυτῆς σημαίνῃ, ὃ οὐ λαμβάνει ἄυτι ἑτέρας, μετ' ἄλλα ἀλλᾶς ξυντάσσεται. Motum ad personam significat ἴδι πρὸς τὸν ἄρχοντα, id est, ad magistratū. Nec ad solas psonas, sed ad inanimata. πρὸς πῦ πατον Plato. Aduersum significat, γότθοι πολεμοῦσι πρὸς ῥωμαίους, Gotthi bellū cū Romanis gerunt. Tale est πρὸς κάρα κάρηνε. Neq; uero motum significat solum, sed & quietem, id est, esse aliquid in loco, habetq; emphasim apud. Lucianus in cycno: σειρῆνας μοὶ δοκῶ πρὸς ἄυτούς, Sirenas esse apud eos, & πρὸς σῆμα μητρὸς κλαίεις, Apud nouercæ tumulum ploras. Imitationē signat, ut πρὸς μύρτον ἄδειν, πρὸς κλεψύδραν λέγειν. Est è græcis quispiam nō ignobilis autor, q magni mysterij loco πρὸς imitationē ac similitudinē designare putat apud Iohānē: ἦν ἐν ἀρχῇ ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν θεόν: Et uerbū erat apud deum, uerbum patris, καὶ κόνα esse, non spiritum. Cōposita, ad ua-

let, quā equidē significationē propriam τῆ πρὸς arbitror, προσκαλῶ aduoco.

πρὸ ante, genitiui soli' est, loci tēporisq; nota, Prisciano teste, πρὸ πύλης ante portam. Cōpositа, præ significat, προβάλλω præpono, πρόβλημα. Nonnunquam ἀντὶ significat γῆν pro γῆς, terram pro terra.

De dissyllabarum constructione.

παρὰ genitiuo, dtō, & accusatiuo construitur, sed alia significatione. Genitiuo idem quod πρὸς signans exitum à persona. βοήθειά μοι παρὰ κυρίου, auxilium meum à domino. Sic Plato in Phædro: παρὰ λυσίου ὦ Σώκρατες. Hac item præpositione passiuum uerbū casui aptatur, ut aduersus imperitum Lucianus: συλλαβὼν τὰ τοῦ Θουκυδίδου ὅσα παρά του δημοδέους, καὶ ἀυτὰ ὀκτάκις μεπεγγεγραμμένα εὑρέθη, Nactus Thucydidæ opera, eaq; quæ à Demosthene octies descripta sunt &c. Significat & supra genitiui syntaxi, ut θεὸς τῶν μεγίστου τῶν ἀριθμῶν ὑπερέχει, παρὰ τοὺς ἐγγυτάτω, id est, deus maximi numerorum excessus, supra proximos numeros ē. Athenagoræ ῥῆba sunt in ore, qua legatus ad Antoninos Cæ

sares circiter annũ salutis instauratæ centesimũ & septuagesimũ dogmata Christiani nominis tutat° est. Quo loco unũ deum asserit è philosophorum decretis. Hanc ὑπογραφὴν dei, familiarẽ scholæ Pythagoricæ è Philolao testem unitatis dei allegat prorsus αἰνιγματώδη. Quamobrẽ quo studiosis elegantioris philosophiæ gratũ faciam, scrupũ soluam. Idq; uel maxime oblectandi Francisci Stadiani amici nostri summi gratia, cui, ut est philosophiæ omnis nouæ ac ueteris probe peritus, ad hæc theologicas literas, τὸν νοῦν καταστηθυσάμενος, sancte complexus, ea Pythagoræ sentẽtia mire probari solet. Est autem summa rei: Deus excessus est, quo maximus numerus, denarius uidelicet, proximum nonarium superat, uincit nonarium unitate denarius. De° igitur unitas est, atq; adeo denarij unitas, perfectissimi numeri, id est, naturæ omnes omnium perfectionum grad° complexæ. Supra proximos numeros, sunt creaturæ q̃ dam εἰκόνες dei, ὧν ἀποτυπίαι, q̃ nobis ceu methodũ p̃bent cognoscendi dei. Qua-

re sapiens uir Pythagoras ὑπογραφὴν dei è proximis denario numeris, id est, è similibus diuinæ naturæ spiritib⁹, traxit. Tempero mihi, ne lōgi⁹ extra septa euehar, ut dici solet: quod si quis mihi contingat lector studiosus mysteriorū philosophiæ, hæc pro ingenio suo huberius agat.

Datiuo πρός construitur, prope uel iuxta significans: πρὸς τῷ κυρίῳ ἔλεος, apud dominum misericordia, locorum ac personarū est. Aristoteles in Eudemijs moralibus πρὸς τῷ θεῷ dixit pro à deo.

Accusatiuo, motum ad rem signans, πρὸς αὐτὸν ἴωμεν, ad ipsum eamus. In Parmenide Platonis: πρὸς πότον βακχεύειν, insanire ad pocula. πρὸς πάντα τὸν χρόνον Demosthenes, circa oīne tempus. Et hac cōstructione prope significat. Homer⁹: πρὸς τάφρον ὀρυκτὴν, iuxta fossam. Causam item notat, ut πρὸς τὸ εὖ ζῆν τὸ κλέος, Gloria est, eo quod bene uiuatur. Item circa, πρὸς τὰ ἀσχήματα Demosthenes. Itē præter, πρὸς πρέπον, præter decorē. Compositā, aut minuit, ut πρόσκομμα ῥήτωρ, Malæ monetæ, id est, adulterinus orator, apud

Demosthenẽ. Aut prope seu iuxta significat, ut παρακολουθέω prope sequi seu sub sequi assiduũ esse. Ita Simplicius magni nominis peripateticus in præfatione sua in categorias: ἐπιμελέσδον δὲ, ὡς οἷόσ τε ἦν, τοῖς Ἰαμβλίχου παρακολουθοῦσι ἀκριβεσάτοις, ἐν αὐτῇ πολλαχοῦ τῇ λέξει τὸν φιλοσόφου χρησάμενον, Id est: Qua uero potui diligentia Iamblichi cõmentarijs inhians, eos transcripsi &c. In quam sententiam accipiendum uidetur, quod est apud Lucã capit. primo: παρακολουθηκότι inhiare τοῖς αὐτόπταις narratibus solito, è quibus rem oẽm didici &c. Congere aceruos cõpositorũ à παρά, spectaturus duplicẽ eam significationem minuẽdi, aut prope seu iuxta. Minuit παραδίγματίζω, prope significat, παρεμβάλλω ppe infodio. Græci hoc uerbo significant id, quod latini dicimus uallũ ducere, uallo munire, uallare. psal. xxxiii. παρεμβαλεῖ ἄγγελος κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτὸν καὶ ῥύσεται αὐτούς, Nostri uerterunt: Immittet angelus domini in gyro timentiũ eum, & eripiet eos. Quanto præstabat, uallabit, aut uallo muniet? quan-

do id & Græca & Hebraica sonant מנה & παρεμβαλῶ. Nam futurum est hoc παρεμβάλλω παρεμβαλῶ, ut à φάλλω φαλῶ. Et nescio quorsum nostri huius uersiculi interptes, Chrysostomus in nobili illa panegyri de angelis, ad cœlestium spirituum munia refert, sic inquiens: διὰ ἀγγέλων τοῖς ἀξίοις ἐκ παρασμῶν λύτρωσις, παρεμβαλεῖ γάρ φησὶν ἄγγελος κυρίου κύκλῳ τῶν φοβουμένων αὐτὸν, καὶ ῥύσεται αὐτούς.

Ανὰ per, loci aut temporis, accusatiui solius est, ἀνὰ ὅλον χρόνον, per omne temp°. Schematicôs genitiuo, ut ἀνὰ μέσων ὀρέων. per medios montes.

Composita, significat quod, re, latinis solet, ἀναμάθω rediscо. Caue putes ab ἀνὰ composita esse, quæ priuandi significantia usurpamus, ab ἀ si sequêtis dictionis initiũ uocale fuerit, ν interposita, ut ἀνάργυρος ἄνθυ τοῦ ἀργυρίου.

Διά genitiuo iuncta, per, instrumentũ signat, διὰ πείρας συχνῆς, per frequens studium. Est & cum locum tempúsue notat, διὰ βακτυλίου δεῖσε ἑλκυσθῆναι, per annulum apud Aristophanem.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0191

Acto ῥpter, διὰ φόβον, ῥpter timorē. Homerꝰ ſuperioris cōſtructionis ſignificā tiā hoc caſu extulit, νύκτα δι ἀμβροσίην.

Compoſita dis ſignificat, διαρτᾶν diuidere, διαφάλλειν p uices pſallere, διάφαλμα uiciſſitudo pſallendi.

κατά genitiuo iuncta, accuſandi nota, λόγος τῶν προφυγίδ κατὰ χριστιανῶν, contra Chriſtianos progreſſum de re quapiā in dicat, κατ' αἰγίλιπος πέτρης, apud Homerum de excelſa rupe, & κατ' ὀμφαλὸν ὄρεος καρήνων, de olympi uertice. Odyſſ. primo. Propemodum tale eſt, κατὰ πετρῶν φωνέω, in petras ſemino.

Accuſatiuo, ſecundum ſignat, κατὰ τύπον ſecundum typum, κατὰ χάβδον, apd' Iſocratē, ad uirgulā. κατὰ χάβδον ἔφρασε, ad uirgulā pronuntiauit. i. ſartum carmen cecinit. Temporis item nota eſt, ut καθ' ἡμᾶς ἔνδοξος ἀνὴρ ὄνομα ἰωάννης ὁ κασσιανός.

Compoſita, aut deorſum ſignificat, ut καταναίνω deſcēdo (Sic καταλέγω ordine dico, & quaſi deduco, deputoꝙ dicēdo. Homerus: ὄφρα ἕκαστος ἑμὰς ἄτας κατέλεξας, unde fit κατάλογος, Ita fit, ut κατὰ pro

pemodũ, dis, significationẽ obtineat, ut apud Theocritum Idyllio κ. Μὴ πιτάμῃς τὴν χεῖρα καταπρίων τὸ κύμινον, Ne incidas manũ dissecãs cuminũ. Paroemiacõ est, unde & auaros κυμινοπρίσας, cuminisecas Aristoteles quarto Moralium nũcupat) aut uitiat, infamatq; compositionem per inde ac πρὰ, ut καταψηφίζεσθαι, apud Demosthenem, damnari.

Μετὰ genitiuo constructa, idem potest quod σὺν, autore Prisciano, ἥδυς μετὰ φίλων βίου, Suauis cum amicis uita. Sæpe hac significatione datiuũ patitur, ut σὺν, μετὰ πρώτοισι Homerus.

Accusatiuo, post designat, μετὰ τὰ φυσικά, id est, post naturalia.

Composita, aut cum, μετέχω participo, μέτοικος inquilinus: aut trans, μέτωπον trans faciem, frons.

Ἀντὶ p, rettribuẽdi uim habet, ἀντὶ ἀγαθῶν κακὰ, ἀντ' εὐδαιμονίας σκόρπιον. Gtõ soli construit. Composita, cõtra significat, στρέφω uerto, ἀνθιστρέφω contrauerto.

Περὶ genitiuo iuncta, de memoratiua particula est, ut adpellat Priscian⁹ eam.

περὶ τῶν ἀγόνων, de agonibus. Et, περὶ σοῦ μάχομαι, pro te pugno. Quo casu & præ excellētiæ nota est, ut Homerus: σκήπτρῳ μέν τοι δῶκε τελμήεσσα περὶ πάντων, Sceptro dedit honorari te præ omnibus.

Datiuo pro, usum, cōmodum notat. Homerus Odysseæ vii. περὶ γάρ σφισι δῶκεν ἀδμήτην ἐργα ἐπίσασθαι περικαλλέα καὶ φρένας ἐσθλάς, De mulieribus Phæacum, pro eis dedit Minerua opera scire egregia, & bonam habere mentem.

Accusatiuo circa, locum, causam, tempus, περὶ τείχη, περὶ πλατείαν. περὶ ὥραν ἕκτην, circa horam sextam, ut Actuum x. Quin & cum accusatiuo excellere designat: ὃς περὶ μὴν νόον ἔσσι βροτῶν, Qui superat mentes hominū, de Vlysse Odysseæ primo. Vna ex præpositionibus oīmibus περὶ tralato tono, aduerbiascit, ut apud Homerū Iliados primo: τυδείδη, μὴ περὶ μοὶ πολέμῳ ἐνὶ κρατερὸς ἐσσι, Tydide admodum in bello strenuus es, περὶ egregie eximie.

Composita circū significat, ut περιπατέω obambulo. Item excellentiam, ut περικαλλής admodū uenustus, περίειμι antecel

lo, pśto, quæ significatio ἀναλογικῶς genitiuum exigit. Aristophanes per accusatiuum extulit. ut περιφρονῶ τὸν ἥλιον.

Επί, genitiuo iuncta, circa significat, ut Demosthenes: Ἐμοί δ' ἦν πρὸ πάντα δὴ χρόνον εὔνοιαν ὑμεῖς δὲ ταῖς τῶν ἀγώνων τῶν πρώτοις γεγενημένων, Mihi uero quã superioribꝰ certaminibus expertus sum beneuolentiam, & nunc indulgete &c. Item tempus, id quod mirum in modum frequens est, ἐπὶ κρόνου, Regnante Saturno, tẽporibus Saturni. Datiuo propter & super, propter, ἐπὶ ἀγαθῷ πατρὶ ἐπαμυνεῖς υἱός: super, ἐπὶ κρηπίδι τεῖχος, super fundamento murus.

Item in ablatiui, ἐπὶ βιβλίῳ in libro.

Accusatiuo, motus ad rem exponitur, ut ἐπὶ νῆας in naues. Aduersum seu contra, ἐκπλήσσομαι ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου, Anxiatus est aduersum me spiritus meus. Demosthenes: ἐπὶ τοῦτο, propterea &c.

Composita, accusatiuo in seu super significat, ἐπιγράφω inscribo.

Ἀμφί, prorsum idem qd περί construendo significandoq; potest, Pro, sæpe signi

ficat, ut περί. Ἀλλά μοι ἀμφ' Ὀδυσῆϊ δαΐφρονι δαίεται ἦτορ, pro Vlysse angor.

Cōpoſita, circū ſignificat, ἀμφιβάλλω circūiicio. Hinc ἀμφίβολον ἀμφιβολία.

Ἀπό genitiui ſolius eſt, motum à loco, re, perſona, circunſtantia, nec motū modo, ſed & abſentiam ſignificat, ἀπὸ πατρίδος, à patria: ἀπὸ φίλης ἴσης οὐσίας, ex æquis uiribus. Compoſita, iiſdem ſignificationibus uſurpatur, ἀπογράφω deſcribere, ab alio exēplari ſcribere. Hiſtoricū uerbum, pro cenſum agere. Deſcribi orbem in Luca legimus, pro cenſum orbis agi.

Ὑπό genitiuo ſub occulendi, ὑπὸ κόλπου ſub ſinu. Cauſam quoque notat, ὑπὸ νόσου, à morbo, qua conſtructione propriū uerbis paſſiuis eſt. Sunt enim paſſiuorū præpoſitiones tres: πρός, παρά, & ὑπό. Moſcopul⁹ proprium eſſe uerbis ait, quæ uim quandam uicti, ſuperati, illuſi deſignāt. Plutar. in Iſocrate: Εἰς ἀνλοὺς κεκωμῳδῆσθαι ὑπὸ ἀριστοφάνους: Comœdia luſum eſt ab Ariſtophane in tibias &c. Cæterū gene raliter oīnium eſſe paſſiuorū ὑπὸ ſcias.

Datiuo ſub, ſitus non occulendi no-

ta, ut ὑπὸ δένδρῳ sub arbore. Accusatiuo eadem significatio manet, quanquã subter potius uidetur, ut ὑπὸ γῆν οἰκοῦντες sub ter terram habitantes.

ὑπὲρ genitiui, pro significat, auxilij nota, & defensionis, ὑπὲρ ἡμῶν ὁ χριστὸς ἀπέθανεν, pro nobis Christus est mortuꝰ. Item causæ siue argumenti, ὑπὲρ ὄνου σκιᾶς, de asini umbra.

Accusatiuo supra, ὑπὲρ ἄνθρωπον φρονεῖ supra hominẽ sapit. ὑπὲρ τὰ μέτρα, ὑπὲρ ἐσκαμμένα, extra septa. ἐσκαμμένα participium præteritum ab ἔσκαμμαι præterito uerbi σκάπτομαι fodior.

Hæ sunt græcorꝫ ꝓpositiones in hũc modũ paucis expositæ pro uarietate constructionũ, longe plurimi idiotismi à me in constructionũ uolumine cõscribent.

Finis de præpositione.

DE CONIVNCTIONE.

ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ, ὅτι μέρος λόγου ἄκλιτον σημαῖνον τὰ ἄλλα μέρη τοῦ λόγου ἐς διά

97

νοιχρ μετὰ τάξεως, hoc est: Coniunctio est pars orõnis indeclinabilis, cõiungẽs alias partes orõnis in sententiã cũ ordine.

Accidit aũt cõiunctioni χῆμα figura, Simplex, ut ἐπεί: cõposita, ut ἐπεὶ ἦ.

Coniunctionũ aliquæ sunt συμπλεκτικοί, i. copulatiuæ, ut μὲν qdẽ, δὲ aũt, τέ &, ἀλλὰ sed, ἀτὰρ sed, αὐτάρ, ὅτι φ.

Aliquæ aũt διαζευκτικοί, id est, diſiũcti uæ, ut ἤ uel, ἤτοι siue, εἰτε siue.

Aliquæ autẽ σωπτικοί, id est, contínuatiuæ. ut ἦ si, εἰπερ εἰδὴ ἤδη ἐπεὶ siquidem.

Aliquæ autem ὑποτακτικοί, id est, subiunctiuæ, ut ἐπεί ἐπειδή ὡς quoniam, ἐπειδὴ ἐπεὶ ἐπειδὴ ὡς postquam.

Aliquæ autem αἰτιολογικοί, id est, causales, ut ἵνα ut, ὅπως ut, ὅφρα ut, γάρ enim, ὅτι φ, διότι quia, καθότι quoniã, ἕνεκα causa, οὕνεκα quia.

Aliquæ aũt ἀπορηματικοί, id est, dubitatiuæ, ut ἆρα an, εἶτα postea, μῶν num, μὴ an.

Aliquæ aũt συλλογιστικοί, id est, collectiuæ siue rationales, ut ἄρα ergo, ἀλλὰ sed, ἀλλαμὴν uerum, οὖν igitur, τοίνυν igitur, τοιγάρτοι itaq, τοιγαροῦν ergo.

Aliquæ autem πληρωματικοί, id est, repletiuæ, ut δή iam, ῥά nempe, ἦν quidem, νύ certe, τοι ἄν οὖν τε πω μὴν δῆτα γέ quidem. At γέ non solum repletiua ē, sed etiam diminutiua & causalis.

Aliquæ autem δοκητικοί, id est, potestatis, ut ἄρ κέ κέν, si siue utique. Inueniuntur etiam apud poetas repletiuæ.

Aliquæ autē διακριτικοί siue ἐκλεκτικοί. i. discretiuæ siue electiuæ, ut ἤ q̄.

Aliquæ aũt ἐλαττωτικοί. i. extenuatiuæ siue diminutiuæ, ut γοῦν saltē, γέ saltē.

Aliquæ autem ἐναντιωματικοί. i. aduersatiue, ut ὅμως tamē, καίτοι & si, καίπερ q̄q̄, ἔμπης tamen, ἐπήν etsi.

THERSITA ē secundo Iliados Homericæ.

Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολώα
ὅς ῥ' ἔπεα φρεσὶν ἦσιν ἄκοσμά τε, πολλά τε ἤδη
μάψ, ἀτὰρ οὐ κόσμον ἐριζέμεναι βασιλεῦσιν
ἀλλ' ὅτι οἱ εἰσαιτο γελοίϊον ἀργείοισιν
ἔμμεναι. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε

Φολκός ἦεν, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. τὼ δ' ὅ γ' ὤμω
κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε, αὐτὰρ ὕπερθεν
φοξὸς ἦεν κεφαλήν. ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη
ἔχθιστος δὲ ἀχιλλῆϊ μάλιστ' ἦεν, καὶ ὀδυσσῆϊ.

Therſita uero ſolus immoderatiloquus garriebat,
Qui ſermones mente ſua inornatósque multosq; nouit
Fruſtra, ac citra decor. iurgari cũ regib⁹.
Iam & quod ei uidebatur ridiculũ apd' Argiuos
Eſſe. Turpiſſimus uir ad Ilion uenit:
Strabus erat, claudus alter. pedem. Humeri ei
Anguſti, in pectus contracti, ſed deſup
Acuminatus erat capite, rarus autem de floruit capillus.
Inſeſus ẏo Achilli maxie erat, ac Vlyſſi.

SCHOLION.

Qui eſt mos meus, delegi è poeta nõ tam grãmaticæ exercitationis, quàm morum exemplum, quo intelligas qui ſit genuinus poematum uſus. Lõge enim diſſentio ab his, qui in poetis præter uerba nihil ſpectare ſolent, auribus quàm ani-

mi iudicio indulgentiores. Scin' quàm belle rideantur illi ipsi à Plutarcho ὑπὲρ τῶν περὶ παίδων ἀγωγῆς? Ratio uero qua inuoluera illa explicamus, μυθολογία dicitur, quæ ut uarie res à poetis aguntur, multiplex est, alia ad naturæ scientiam πρὸς φυσιολογίαν, alia ad historiam rerum gestarum pertinet, alia mores format. Atq; adeo libuit hæc sapientibus quondam hominibus tractare fabulis, ut Maximus Tyrius inquit, cum ob pleraſque causas, tum ob hanc potissimum, quod χειραγωγεῖ τὴν ψυχὴν μύθῳ πρὸς τὸ ἀκυμάχεσθαι πρὸς ζητεῖν. Quare opinor à Plutarcho cõmode dictum esse, τὸ γλυκὺ τοῦ ποιήματος ὄνομα ἀφιλοσόφου φωνῆς, & appositè Horatius: Omne tulit punctum, qui miscuit utile dulci.

Quod artificiũ siue Homero autore cœpit, siue alijs conditoribus, qui annis Homerum superant (sunt enim plerique) profecto quantum intellego uniuersum Homero debemus. Neq; est quod dubites, si uel Heraclidæ commentarijs uel Horatiano carmini fidis. Itaq; Thersitẽ Homericum interpretor, quem is factiosum

ac sceleratum à consilijs principũ Græ-
ciæ finxit, magnã uniuerso exercitui pe-
stem. Quis enim ignorat, quid ex malo
consultore ac factionibus damni sit reb⁹
publicis? Fortasse, quoniam exẽpla mo-
rum statuimus, licebit hodie quoq; Ther
sitæ tibi passim multi, consultores uideli
cet iniqui audiantur: Astarothæ, Pepe-
ricorni, & illorum complices, gigantea
moles, terra nuper editi. At uero ut bo-
nus cõsultor Nestor, suauiloquẽs, Vlys
ses item sapientissimus Græciæ princi-
pum, silentij studiosus p̃dicatur, ita Ther
sites loquax, uanus, ac importunus, et lin
guæ p̃digus fingit: unde facile ẽ cõijce-
re omnem uitæ habitum à poeta sceleri
bus obnoxium significatum iri. Est em̃
ἰδίωλον τοῦ βίου ψυχὴ χαρακτὴρ ὁ λόγος. Et
ne quid deesset quod ad rem faceret, cor
poris ἁρμονίαν cum animi uitijs finxit cõ
cordẽ. Est em̃ mentis nota, facies, ut p-
bant q ratiões τὴν φυσιογνωμονείαν p̃sequũt̃,
& Marinus Neapolitan⁹ in Proclo: For-
san idẽ uolebat Plato significari scholæ
suæ inscriptiõe, μηδὶς ἀγεώμετρος εἰσίτω, ne

q̄s ageometros ingreditor, hoc ē: Ne q̄s habitudine ac lineamentis corporis male cohærentibus ingreditor. Securū em̄ in hac re Pythagoræ institutum credidérim. Nūc ad rem, si cui lubet oratione argumentū latius p̄sequi, habebit hoc loco ubi se nō incōmode exerceat.

EXAMEN.

Θερσίτης unde? In ꝓpriis nominibus negat Herodianus quærendas etymologias, nisi fabularibus illis, quæ nō temere à poetis cōfinguntur. Quis enim dubitet Achaten frustra à Virgilio, Pyrgo polynicen casu à Plauto nominatum? Quare de etymo noīs Thersita dicēdum est. θερσίτης à θάρσος dicit̄, q̄d cōfidentiā ꝓpe ac temeritatē significat. Id q̄d uides q̄ apte quadret. ut enim modestiæ uirtutū omnium elementa tribuunt Philosophi, ita contra temeritati uitiorum omnium πρῶτα, & ni fallar, hæc uel aptissima est linguæ cōcitandæ. Reliqua aliās. Declina Θερσίτης ut ἀγχίσης.

μεῦν pro μοῦν ionice augendæ syllabæ gratia, ut upilio ꝓ opilio.

Ἀμετροεπής. ἀ sine, μέτρον mẽsura, ἔπος sermo. futilis, loquaculus, sine iudicio ac modo multa effutire solitus. Vanus eñ est, qui orationem ratione non metitur, qui liberam ac uagam linguam non cohibet iudicio. Recte Hesiodus, multã esse linguæ grãm indicat, si mõ cohibeat: γλώσσης τοι δηϛυρὸς ἐν ἀνθρώποισιν ἄρισϛος φείδωλῆς. πλείϛη δὲ χάρις κ) μέτρον ἰούσης.

Ἀμετροεπής cuius generis? Communis. Declina ut ἀληθής primæ contractorum, qua flectuntur omnia penè adiecti ua in ης deriuatitia.

Ἐκολώα uerbum cuius temporis? Præteritum imperfectũ est indicatiui modi, cõiugationis secundæ contractor. ἐκολωάω, ut βοάω, ἐκολώαον, & contractim ἐκολώων, ἐκολώαες & contractim ἐκολώας, ἐκολώαε, & cõtractim ἐκολώα. Cæterum uerbum ὀνοματοποιὸν est.

Ἔπεα. Sunt q ab ἕπω trahunt, ut nos sermonem à sequendo.

Ἔπος declinationis primæ contractorum, ut χάος.

Deinceps qui uolet oratione exequa-

tur, cur ἀμετροεπὴς poeta, deinde ἔπεα ἄκοσμά τε πολλὰ dixerit, excutiat.

Ἐριζέμεναι p ἐρέζειν. Vide suprà in formatione infinitiui τύπτειν. Hic uero belle poeta factiosum designat, bonis infensũ, cum optimatibus contendentem.

Ἔισατο unde? Medium præteritũ aoriston optatiui, ut τυφθείμην. Thema uerbi ἔιζατο est ἔιδω. Vnde & τὸ ἴδη est, id ẽ, nouit, quod supra secundi uersiculi expositione præteriti. Nam hic agetur.

Flecte ἔιζατο & ἔιδη.

ACTIVA.

ἔιδω		τύπτω
ἔιδομι		ἔτυπτομι
ἔικα	ut	τέτυφα
ἔισω		τύψω
ἔιζα		ἔτυψα.

Ex actiuis quædam raro usurpantur, surroganturq; eis media.

MEDIA.

Præsens ἔιδομαι ut τύπτομαι.
Ptũ imperfectum ἠδόμην ut ἐτυπτόμην
Præteritum perfectum ἔδα. Formatẽ emper præsentis characterẽ, sicut suprà

in regulis uidisti. Hinc fit diphthongi temperamento ἤδεα.

Præteritum pluſquampfectum ἐιδέειν, & diphthongi temperamento ἤδειν. Vides ergo primæ ſyllabæ uariationẽ, poſterior ſyllaba dialectis uariat. Nam pro ἐπεπύφειν regulari præterito pluſquampfecto dicunt Ioues ἐπεπύφεα. Sic ergo pro ἐιδέειν uel ἤδειν eſt ἤδεα. Flecte ſic: ἤδεα ἤδεες ἤδεε. Ex hac tertia perſona ἤδεε fit craſi ἤδη. Nam εε in η mutari in declinationi bus nominum contractorum uidiſti, πείχεε πείχη. Adnotabis & hoc, quãdoquidẽ ει in η cum ſubſcriptione tranſit, primam uerbi ἤδη ſubſcribi, poſteriorem nõ. Nã εε nõ mutatur niſi in ſolum η.

Futurum ἔισομαι.

Aoriſtõ primum ἐισάμην. Reliqua ex his forma κατὰ τὴν ἀναλογίαν, & in optatiui aoriſto habebis ἐισαίμην. Hæc tibi uerbi huius coniugatio multis certe locis p derit. In primo Iliados uerbum ἤδη inueniés, ut innumera alia loca præteream: ὡς ἤδη τάδ' ἐόντα, τά τ' ἐασόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Volo item te admonitum regularum

augmenti præteritorum, quorum ἐιδω p̄teritis nō uariet regulariter ἤιδομ ἤιδα. ἔμμλωα ionicum, uide ἤνεῦ.

ἀΰχις ⊙. Vide formas cōparationū.

ἀὐχρός	ἀὐχίων	ἀΰχις ⊙
ἀὐχρά	ἀὐχίων	ἀὐχίστη
ἀὐχρόμ	ἀὐχίομ	ἀΰχιστομ

ἦλθε Aoristō secundum uocis actiuæ.

ἐλεύθω	ἤλευθομ	
ἤλθυκα	ἤλεύκειμ	ἤλῦθα.

ἤλυθομ, ἤλθομ p̄ syncopen, unde ἦλθε est.

τὼ ὤμω humeri, dualia sunt.

οἱ p̄nomen recíprocum, ei.

Σωσχηκότε participium præteritum actiuæ uocis a σωσχέω. Vide formam in participijs, estq; duale.

Ἐπευνήνοδε, ἐπωί, ἐμ, ἀνέθω, ex his uerbum hoc cōpositum est. Cōiuga sic: ἐπευανέθω ἐπευνήνεθομ. Nam uerbum, nō p̄positio augetur, ut supra in regulis memínimus. ἐπευνήνεκα, & medium ἐπευνήνεθα, & attica mutatione ἐπευνήνοδα, sicut λέλογα.

FINIS.

CHELYS

MERCVRII EX HO

mericis hymnis.

Εγέλασε κραδίη ἀντίκα μῦθον ἔειπε.

Σύμβολον ἤδη μοι μέγ᾽ ὀνήσιμον, οὐκ ὀνοτάζω
Χαῖρε φυὴν ἐρόεσσα χοροιτύπε δαιτὸς ἑταίρη
Ἀσπασίη προφανεῖσα, πόθεν τόδε καλὸν ἄθυρμα
Αἰόλον ὄρσακον ἔσσο χέλυς ὄρεσι ζώσα
Ἀλλ᾽ οἴσω ἐς δῶμα λαβών. ὄφελός τί μοι ἔσῃ
Οὐδ᾽ ἀπρομήσω. σὺ δέ με πρώιζον ὀνήσεις
Οἶκοι βέλτερον ἦναι. ὦ βλαβερὸν τὸ θύρηφι
Ἡ γὰρ ἐπηλυσίης πρυτανήμονα ἔσσεαι αὐχμα
Ζωὸς, ἦν δὲ θάνῃς, τότε ἂν μάλα καλὸν ἀείδοις
Ὡς ἄρ᾽ ἔφη, νῷ χδσιν ἅμ᾽ ἀμφωτέρῃσιν ἀείρας,
Ἀψ ἔισω κίε δῶμα, φέρων ἐρατφυὸν ἄθυρμα.
Ενδ᾽ ἀναπηλήσας γλυφάνῳ πρλιοῖο σιδήρῳ
Ἀιῶν᾽ ἐξετόρησεν ὀρεσκόοιο χελώνης
Ως δ᾽ ὁπότ᾽ ὠκὺ νόημα διὰ στέρνοιο πορήσῃ
Ἄνερος, ὄντε δαμῶναι ἐπισφωφῶσι μέριμναι
Αἱ ὅτε διηνεκέως ἀπὸ ὀφθαλμῶν ἀμαχυγαί
Ως ἅμ᾽ ἔπος τε θ᾽ ἕρμον ἐμήδετο κύδιμος ἑρμῆς
Πῆξεν ἄρ᾽ ἐν μεσάτοισι θρόνοις καλάμοιο
Περκίνας διὰ νῶτα διὰ ξυροῖο χελώνης

Ἀμφὶ δὲ δέρματα τάνυσε βοὸς ὡραπίδεσιν ἔξωθι
καὶ πήχυσ᾽ ἐνέθηκε. ἐπὶ δὲ ζυγὸν ἧρσεν ἀμφοῖν
ἔπτα δὲ συμφώνους οἵων ἐτανύσατο χορδάς
Αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ πεῦξε φέρων ἐρατεινὸν ἄθυρμα
πλήκτρῳ ἐπιφρήτιξε καὶ μέρος. ἀὐτὰρ ὑπὸ χειρὸς
Σμερδαλέον κονάβησε. θεὸς δ᾽ ὑπὸ καλὸν ἄεισεν
ἐξ ἀὐτοσχεδίης πειρώμενος.

RISIT MERCVRI
us, ac sic ait:

En tu signum mihi admodum delectabile non fallo,
Salue natura amabilis, chorifica, conuiuij socia
Fausta apparuisti, unde nam hoc elegãs ludicrum,
Varium, ostracum es Chelys in montibus uiuens?
At feram te in domum acceptam. Iucundum quid mihi eris,
Neque dehonestabo te. Me uero primũ delectabis,
Domi cõmodius fueris, quoniam foris noxia es.
Profecto enim pharmaco noxio es telũ

Víuens: sin moriare, tum demum suauíter concines.
Sic ait, et manib⁹ cõchen utrísq; leuauit.
Domumq; continuo rediit, ferens amabile ludícrum.
Vbi expolíatæ scalpro caní ferri
Vítam eripuit mõtanæ cõchæ.
Vt aũt tum uelox cõsilíũ pectus oberrat
Mercuríj, quem frequẽtes uersant curæ.
Quom ob oculos faces íllæ animorũ deuoluuntur.
Sic simul & cõsuluit, & effecit opus Mercurius,
Fixit ordine sectos calamos
Portentos in dorsum tergoris ostraci.
Circũ aũt pellẽ ,ptendit arte bouis sua,
Et culmos infixit, utranque autem oram iugo aptauit.
Septem dein ex ouícula cõcordes ínten dit fibras.
Vt confecerat amabile ludícrum,
Verbere partim cõmouit. Quæ sub manu fibræ erant,
Grauiter insonuere, Deus uero apte cõcinuit

Obiter cõfícto carmine &c.

SCHOLION.

Qui uolet huius carminis mythologi an, sermonem nostrum legat qui de arti bus liberalibus inscriptus est. Fortasse ui debit nihil ἀπροσδεόνυσον μηδὲ ἀπωδὸν do ctis græce mythologis. Ratio gramma tica uersuum facile pueris agetur, si, quæ pauculæ hic sunt, augendi formas ac mi nuendi spectent, ut ῥιγέλασι dixit ἐγέ λασι. Item aoristα obseruent ἀειράς πφρή νας ταμών. In reliquis adeo nihil est difficile, ut non usum fuerit operæ pretium ul lum, in longiori commentario errare.

FINIS.

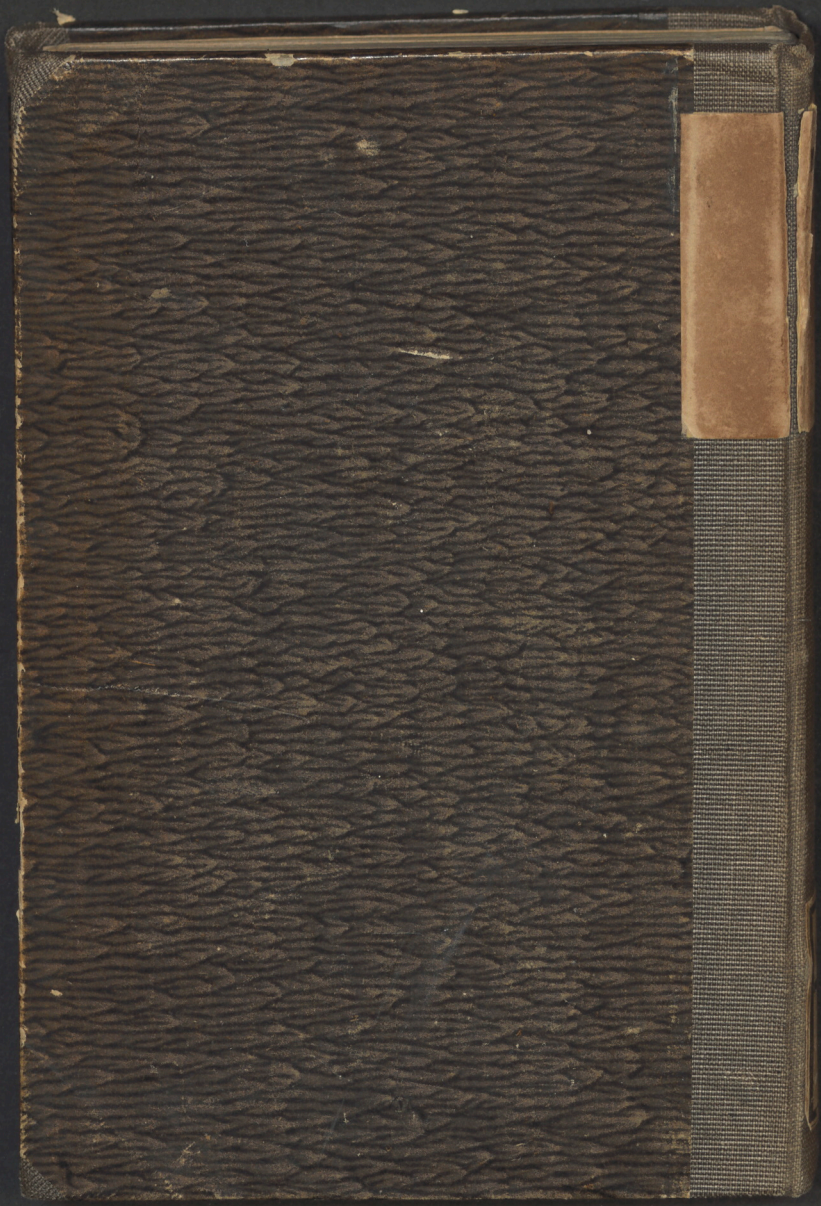
Versu quarto columnæ quartæ quaternionis m, substituendum est Hebraicum hoc אל תשחני
Versu 12. columnæ 3. quater. eiusdē, legendū est inijcio.

Coloniæ apud Eucharium Cervicornū nono calen. Iulij anni M. D. XXV.

Ex
Bibliotheca
Academiae
Rostochiensis

Verfertigt
bei
L. A. GARBE
Rostock
Breite Str. 25.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1984126946/phys_0215

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de
/rosdok/ppn1984126946/phys_0216

Demosthenẽ. Aut prope seu iuxta signi
ficat, ut παρακολουθεῖν prope sequi seu sub
sequi assiduũ esse. Ita Simplicius magni
nominis peripateticus in præfatione sua
in categorias: ἐπιμελέστερον δέ, ὡς οἷόν τε ἦν,
τοῖς Ἰαμβλίχου παρακολουθοῦν ἀπεργαζόμενος,
ᾗ αὐτῇ πολλαχοῦ τῇ λέξει ὁ φιλόσοφος χρῆται,
Id est: Qua uero potui diligentia
Iamblichi cõmentarijs inhians, eos tran
scripsi &c. In quam sententiam accipien
dum uidetur, quod est apud Lucã capit.
primo: παρακολουθηκότι inhiare τοῖς αὐτό
πταις narrãtibus solito, è quibus rem oẽm
didici &c. Congere aceruos cõpositorũ
ἀπὸ, spectaturus duplicẽ eam spe
tionem minuẽdi, aut prope se
nuit παραδιγματίζω, prope
βεμβάζω ppe infodie
significant id, qu
ducere, uallo
πεμβά
μέν
ἀπὸ
ἀπὸ

do id & Græca & Hebraica sona
& παρεμβαλεῖ. Nam futurum
βεμβάζω πεμβαλῶ, ut à
nescio quorsum nost
terptes, Chryso
negyri de ar
um mu
τοῖς
ἀγγέλων
ωσις, παρεμβα
υσὶ κύκλῳ τῶν φο
σεπ αὐτούς.
aut temporis, accusatiui
νὰ ὅλον χρόνον, per oẽm temp°.
aticõs genitiuo, ut ἀνὰ μέσων ὀρέων.
medios montes.

Composita, significat quod, re, latinis
solet, ἀναμάθω rediscо. Caue putes ab ἀνὰ
composita esse, quæ priuandi significan
tia usurpamus, ab ἀ si sequẽtis dictionis
initiũ uocale fuerit, ν interposita, ut ἀνάρ
γυρος ἄνδυ τοῦ ἀργυρίου.

Διά genitiuo iuncta, per, instrumentũ
signat, διὰ πείρας συχνῆς, per frequens stu
dium. Est & cum locum tempusue no
tat, διὰ βακτυλίου δεῖσε ἑλκυσθῆναι, per annu
lum apud Aristophanem.

Universitäts Bibliothek Rostock
https://purl.uni-rostock.de/rosdok/ppn1984126946/phys_0217